

V čísle najdete:

Tichá noc.....	1
Výtah z jednání staršovstva.....	1
Květiny ku dvojí radosti.....	3
Jak žijeme: sestra Květa Altynská.....	3
Čestnir zdraví z Humpolce.....	7
Rok 2022 ve škole Diakonie ČCE.....	7
Život sboru v obrazech.....	9
Kalendář na leden 2023.....	12

Tichá noc

Světla je ve vánočním čase pomálu. To je dobře. Tma přichází dříve přichází tma, ruch dne se uklidňuje, nastává noc. Vánoční noc je tichá noc.

V tiché noci mizí to, co rozptyluje. Na čem třeba mnoho nezáleží. Prostor a čas se může dostat něčemu jinému.

Tichá noc dává lépe slyšet. V ní se ukazuje se to podstatné. Zápasící Jákob se setkává s Bohem tak intenzivně, jako nikdy předtím ani nikdy potom. Milá z Písně písní nachází svého Milého. Pastýřům zvěstuje anděl narození Mesiáše. Nikodém navštívuje Ježíše a odkrývá, kým je.

Noc neruší světla a zvuky dne. Složitě věci jsou jasnější. Jákob v noci vidí, že se stává Izraelem. Milý přichází za Milou, když není vidět na krok. Pastýřům anděl říká, že ve tmě se není čeho bát. Nikodémovi se uprostřed noci rozsvítí.

V tiché noci získávají věci svůj smysl. Tichá noc neruší. Tichá noc je svatá noc.

Filip H. Härtel

Výtah z jednání staršovstva 9. 11. a 1. 12. 2022

- S. Jacobea přijala dodatečný slib těch členů staršovstva, kteří se nezúčastnili jeho slavnostního ustanovení před celým sborem.
- V době nepřítomnosti M. Trgalové zajistí kazatele na 8. 1. S. Jacobea a na neděli 26. 2. 2023 J. Mašek .

- Žádost o křest D. Špačkové. Ani jeden z rodičů není praktikující křesťan, doporučujeme místo křtu požehnání. V budoucnosti lze o křtu uvažovat podle průběhu a výsledku pastoračních rozhovorů.
- Na základě výňatků z církevních řádů J. Mašek představil návrhy sborových směrnic o členství a o archivaci sborových dokladů. Budou projednány a příp. přijaty na lednové schůzi.
- J. Mašek přednesl předběžné představy o rozpočtu na rok 2023, podrobně se jím budeme zabývat na lednové schůzi. Je potřeba počítat se značným nárůstem nákladů (energie, personální fond).
- Pro zjištění dalších možných finančních zdrojů byly ustaveny skupiny: granty (P. Geier, J. Petříček, M. Študentová), pronájmy (S. Jacobea, D. Molnár), vlastní akce (J. Cihlová, E. Henychová, M. Študentová).
- Byl projednán adventní a vánoční program ve sboru. Opět proběhne akce Betlémské světlo, byla již zaregistrována.
- Bylo dojednáno zvýšení záloh na energie ve farářském bytě, J. Mašek připraví písemnou dohodu.
- Souhlas s konáním pastorálek v Dejvicích 11. 4. a 9. 5.
- Souhlas s občasným přespáním br. Hofmana v klubovně - S. Jacobea mu sdělí podmínky.
- Debata o koupi nové ledničky (podmínky zjistí M. Jílková) a do kanceláře uzamykatelné schránky na klíče (hospodáři).
- S. Jacobea podala informace o jednání opatrovnické rady a aktuální informaci o nemocných členech sboru, M. Študentová shrnula možnosti dovozu starších členů na bohoslužby.
- Byly projednány podněty br. M. Světlíka (odpoví S. Jacobea) a s. L. Příbylové (odpoví J. Mašek, výhledově rozhovor se S. Jacobea).
- Péči o květinovou službu spolu N. Sleziakovou převezme i M. Študentová – bude potřeba vždy předem systematicky promýšlet, jak s květinami po bohoslužbách naložit.

Příští řádná porada staršovstva: 5. 1. 2023 v 19:00 hod., své případné podněty adresujte, prosím, farářkám či kurátorovi (ideálně emailem).

Květiny ku dvojí radosti

Je tradicí, že na stole Páně stává váza s květinami. Těch, kdo květiny přinášejí, je zatím omezený počet. Tímto článkem chceme smysl této služby vysvětlit a pozvat další z vás k zapojení do „květinové aktivity“. Pravidelné přinášení květin pro nedělní bohoslužby již několik let obětavě řídí sestra Naďa Sleziaková, která je sama jednou z nejčastějších dáreků květů k ozdobě našeho liturgického prostoru. Vývěska s výzvou k zapisování dárců pro jednotlivé neděle však příliš nefungovala. Proto chceme od nového roku využít k organizaci rozpisu ochoty sborové sestry Marty Študentové. Pokud byste chtěli se příležitostně zapojit, hlase se právě jí ně některou z budoucích nedělí. Postup je následující: Květinu pro „zamluvenou“ neděli zakoupíte nebo v letním období můžete vytvořit z vlastní zahrádky. Před bohoslužbami nejpozději v 9:15 ji v součinnosti se službu konajícím presbyterem umístíte na stůl Páně. Vázy různých tvarů a velikostí jsou pro tento účel k dispozici ve sborové kuchyňce. Zároveň sestry z křesťanské služby (KS) již v předstihu na svých pravidelných schůzích zkusí vytipovat osoby, které by mohly po bohoslužbách v danou neděli květinu obdržet darem. Vaši květinu po bohoslužbách převezmou a předají ji dál. Tím květy způsobí další radost, nad rámec výzdoby při bohoslužbách, zároveň budou jakýmsi „němým účastníkem“ bohoslužeb, které budou obdarovanému připomínat. Květinu může obdržet například jubilant, hostující kazatel, někdo nemocný, k němuž danou neděli nebo pondělí někdo zamýšlí jít na návštěvu. Můžete také při zápisu na květinovou službu říci svůj vlastní nápad sborové sestře, která je rovněž členkou křesťanské služby a bude vaši ideu, komu květy darovat, KS tlumočit. Tímto způsobem byla organizována květinová služba i ve skotském sboru, kde jsem dříve působila a dvojí darování květin se nám velmi osvědčilo. Spolu s naším staršovstvem doufáme, že se jej podaří zavést i v našem sboru.

Magdaléna Trgalová

Jak žijeme: sestra Květa Altynská

Když jsem se domlouvala se sestrou Altynskou na rozhovoru, věděla jsem, že bydlí v zahrádkářské osadě v Liboci (cca 15 min. pěšky od MHD přes pole); jen jsem nevěděla, proč ještě v tomto věku (nar. v r. 1930) bydlí

sama „na samotě u lesa“. Když jsem tam přijela, pochopila jsem. Žije tam dobrovolně, z vlastního rozhodnutí, v tichém prostředí a v hezkém domku s krásnou zahradou s několika ovocnými stromy a o vše se zatím, včetně sekání trávy, stará sama. Při odchodu jsem ještě dostala výslužku – krásná jablíčka z její zahrady.

Se svým povídáním nebyla moc spokojena, později si krásně svůj životní příběh sepsala a poslala mi ho.

Kde jste se narodila a z jaké rodiny pocházíte?

Narodila jsem se v Chabrech, tehdy vesnici na severu Prahy, dnes části Prahy 8. Měli jsme k užívání malý rodinný domek a velkou zahradu. Otec byl typograf, tiskl knihy, maminka v domácnosti. Měla jsem o tři roky starší sestru. Vyrůstala jsem mezi hospodářskými zvířaty. Zvláště za německé okupace jsme chovali slepice, králíky, kozu, někdy husy nebo prase. Chodila jsem po výstavách hospodářských zvířat, na pastvu kozy jsem si s sebou brala učení. Plánovali jsme, že po válce s tátou na zahradě založíme drůbežárnu. Potom se ale narodila moje malá sestřička Jana a mě tak nadchlo být s ní, že jsem změnila plány a šla jsem studovat na učitelský ústav.

Jak jste se dostala k evangelické církvi?

V té době jsem potkala na ulici pána, který mě pozval mezi evangelickou mládež v Kobylisích. Zjistila jsem, že tam chodí i moje spolužačka Drahuše Bětáková a přidala jsem se k ní. Kobylskou mládež tehdy vedli Vlastík Sláma a Vláďa Eiderna, oba pak po válce vystudovali teologii a stali se faráři. Do roka potom celá naše rodina přestoupila do Českobratrské církve evangelické.

Co následovalo po maturitě?

Po maturitě jsem pokračovala na Přírodovědecké fakultě obor zeměpis a na Fakultě tělesné výchovy. Moje starší sestra Milena se při studiu na Vysoké škole ekonomické politicky zapletla a po únoru 1948 usoudila, že její pobyt v naší zemi nemá smysl a v červnu 1948 utekla do Německa. Po dvouletém pobytu v lágru odjela – už s manželem – do Austrálie.

Jako tělocvikářku mne bratr Heryán, tehdy celocírkevní farář pro mládež, pozval na tábor mládeže v Bělči u Třebechovic. Vedla jsem tam ranní rozcvičky, učila mládež plavat a organizovala sportovní soutěže. Z té doby mi zůstalo v církvi hodně přátel. Další jsem pak poznala

v Jeronymu, to byl spolek evangelických akademiků (předsedou byl Dr. Milič Lochman). Pořádali jsme přednášky, debaty a výlety do okolí Prahy – do té doby, než byl Jeronym komunisty zakázán.

Jaká byla Vaše zaměstnání po ukončení studia?

V září 1952 jsem nastoupila na základní školu v Ústěku jako učitelka. Po dvou letech jsem byla přeřazena na Jedenáctiletou školu v Ústí nad Labem. Žila jsem stále se svým žactvem v tělocvičně, na hřišti, hráli jsme divadlo, připravovali letní tábory. V únoru 1958 jsem byla vyhozena ze školy s odůvodněním, že jsem před žáky nazvala manifestaci k výročí VŘSR (Velká říjnová socialistická revoluce) opičárnou. Nepodařilo se mi prokázat, že to tak nebylo. Byla jsem tedy přidělena na převýchovu na stavbu mládeže plynárny v Užíně u Ústí nad Labem. Tam jsem čistila prkna od betonu a hřebíků, nasazovala motyky a krumpáče a běhala s trasírkou. Když ani po dvou letech KV KSČ (Krajský výbor Komunistické strany Československa) nedovolil, abych šla zase učit, přeložili mě stavbaři na stavbu v Jilemnici. Pak šel za mnou posudek z Krkonoš, ne z Ústí n. Labem. Po další spartakiádě už jsem směla zase učit – na Zemědělské škole v Benešově.

Jak jste se seznámila se svým manželem?

Svého manžela jsem poznala v Bělči, kam přijel jako vikář z Hradce Králové v r. 1952. Byl o deset let starší a měl v tu dobu vážnou známost, tedy nic pro mne. Vidali jsme se potom na farářských kurzech tak dvakrát do roka, když několik farářských párů vyrazilo za kulturou po

Praze. Patřil tedy do okruhu mých přátel. Věděla jsem, že má motorku, proto mne nepřekvapilo, když mě pozval, že jde kázat k Máchovu jezeru, jestli si nechci jet zaplavat. Po jeho kázání se při loučení některé sestry loučily „Na shledanou paní farářová“. Ohradila jsem se proti tomu a Jiří mě požádal o ruku slovy: „Máš něco proti tomu?“ Vzala jsem si 14 dní na rozmyšlenou. Tak po šestnáctiletém přátelství jsme se domluvili na společném životě.

Kde působil Váš manžel a co jste dělala Vy, jako manželka faráře?

Synodní rada nás poslala na sbor v Děčíně. Po roce působení jsme museli odejít pro neshody se staršovstvem. Naším domovem se stal sbor ve Kdyni. Dostala jsem možnost učit na Zdravotnické škole v Domažlicích a později i na gymnáziu. To už jsme měli dva syny, Zdeňka, nar. v r. 1969 a Honzíka v r. 1971. Byly to opravdu šťastné roky na kdyňské faře i přesto, že nás občas navštěvovali příslušníci tajné policie ve snaze získat faráře ke spolupráci. Marně se namáhali.

Kromě učení ve škole jsem trénovala sportovní gymnastky v Domažlicích a Postřekově, kluky odbíjenou ve Kdyni. O prázdninách jsme jezdili na tábory a tréninková soustředění gymnastek, v posledních letech na vodácké putovní tábory. Tak jsme žili patnáct let.

Děti z Nedělní školy, kterou jsem učila, s námi jezdily na tábory.

Kam jste se stěhovali z Kdyně?

Když odcházel můj manžel do důchodu v r. 1986, hledala jsem pro nás bydlení u Prahy, abych byla blízko svým rodičům. Moje mladší sestra Jana se vdala do Německa a rodičům se blížila osmdesátka. Našla jsem domek ve Všenorech, kam jsme se přestěhovali.

Zdeněk dokončil maturitou gymnázium v Berouně, Honzík zůstal na Zemědělské škole v Klatovech na internátě, na víkendy jezdil do Všenor. Všenory patří do sboru v Radotíně, kde byl farářem Miroslav Heryán, později manželé Mamulovi. Učila jsem Nedělní školu, od r. 1993 do r. 2014 jsem byla členkou staršovstva.

Když v r. 1993 zemřel můj otec, maminka se přistěhovala k nám. Ve svých 95 a 96 letech se mnou byla týden v Bělči.

Jak žijete teď?

Teď žiju v Liboci Na Padesátníku v malé chatě na velké zahradě – dokud budu stačit na údržbu. Celý život jsem měla kolem sebe mládež, děti. To mi teď chybí. Starší syn bydlí u Slaného, mladší u Domažlic.

Osada Na Padesátníku je bývalou zahrádkářskou kolonií. Žijeme tu jako na vesnici – všichni o sobě všechno vědí a je až neuvěřitelné, jak jsou ochotni navzájem si pomáhat. Tak jsem získala větší rodinu, i když v jiném věkovém rozložení. Jsem za to velice vděčná.

Děkuji za rozhovor

Zapsala: Naděžda Sleziaková

Čestmír zdraví z Humpolce

Čestmír Muzikář se odstěhoval do Humpolce, ale doufá, že ne natrvalo. Nadiktoval mi do

telefonu tuto zprávu pro Souterrain:

Milí Dejvičtí, na TV ovladači netrénuji, zato trénuji po schodech nahoru a dolů. Snažím se nabrat tělesnou hmotnost, ale při cvičení na motopedu, kdy za čtvrt hodiny ujeďu 5 km, spálím 16-18 kcal. Sborová sestra se obává, že z toho všeho cvičení ze mne bude Rambo.

Děkuji vám všem za pozdravy a za modlitby. Doufám, že příští reportáž bude už z domova.

Moc vás všechny zdravím a přeji hezké svátky.

Foto bude v příštím Souterrainu.

Váš skorolétající Čestmír

Rok 2022 ve škole Diakonie ČCE

Jaký byl rok 2022 v Mateřské škole a základní škole speciální Diakonie ČCE Praha?

Rok 2022 se nesl ve znamení doznívajících omezení spojených s Covidem. Hektickou přípravou rekonstrukce budovy školy na Praze 4 V Zápolí, dlouhodobou krizovou situací způsobenou poničením

vybavení a interiérů budovy školy na Praze 5 Vlachova a náhlým úmrtím dlouholetého kolegy.

Důležitým bodem byla příprava rekonstrukce budovy školy V Zápolí, která pomůže navýšit počet míst pro děti se středním až těžkým mentálním postižením. Podařilo se nám získat finanční prostředky ve výši 48 295 666 Kč. Z toho činní dary fyzických a právnických osob, nadací přes 9 milionů Kč. Částkou 5 000 000 Kč přispěl Magistrát hlavního města Prahy. Podařilo se vyjednat odchod dlouhodobého nájemce z této budovy a o prázdninách přestěhovat žáky do náhradních pronajatých prostor bývalé speciální školky Městské části Praha 4 v Horáčkově ulici. Zde se na přechodnou dobu žáci se svými učiteli zabydleli a nemohou si vynachválit prostorné třídy i zahradu. Velký úspěch měly i Benefiční procházky po zajímavých místech v Praze a okolí. Ve dne 8. 12. 2022 proběhlo otevírání obálek v rámci výběrového řízení na stavební firmu. Přihlásilo se 9 firem. Z nichž byla vybrána firma s nejnižší nabídkovou cenou cca 61 000 000 Kč s DPH. Doufáme, že v lednu 2023 bude zahájena stavba. Stále věříme, že nový školní rok zahájíme v rekonstruované budově.

Druhým klíčovým bodem byla situace ohledně zatečení do budovy školy na Praze 5, kde probíhala nadstavba domova pro lidi s autismem. Před zahájením loňského školního roku nás nenapadlo, že stavba bude mít takto fatální dopad na fungování školy. Vše jsme nakonec zvládli a po prázdninách se nastěhovali do celkově zrekonstruovaných tříd s novou elektroinstalací.

V tomto školním roce jsme přivítali nové žáky i pedagogy, na Praze 4 navýšili kapacitu školy o další dvě třídy. Navázali na naše pravidelné aktivity – uskutečnil se projektový den „Bedřich Smetana“, navštívilo nás divadlo Glans, přivítali jsme dobrovolníky, převzali jsme trampolínu od dětí z Nedělní školy Farního sboru Českobratrské církve evangelické v Praze - Dejvicích i peněžní částky dalších dárců. Pravidelně se setkáváme s paní farářkou Sašou Jacobea při pátečním zpívání. A co nás čeká? Těšíme se na Vánoční besídku, další projektové dny, setkání s rodiči a přáteli školy na zahradě, na školu v přírodě, ale i na všechny všední dny, kdy budeme moci být spolu.

Mgr. Milan Černý, ředitel

Život sboru v obrazech

Dejvická parta na besídce Školy Diakonie ve Stodůlkách

Foto M. Študentová

Vánoční posezení Klubu poznávání

Foto M. Študentová

Divadlo mládeže

Foto J. Hlavsa

Divadlo mládeže

Foto J. Hlavsa

18. 12. jsme si mohli při bohoslužbách užít zvěstování divadlem – zhlédli jsme vánoční hru mládeže, označenou jako tragédie s komickými prvky a silným závěrem. Představení neslo název Housenky v louži a jednalo se o autorské divadlo mládeže z Dejvic, Střešovic a Jarova. Jako host vystoupilo i několik dětí - včetně sestry farářky :-).

Divadlo mládeže

Foto J. Hlavsa

Divadlo mládeže

Foto J. Hlavsa

AΩ

Kalendář na leden 2023

Bohoslužby 9:30	1.1. VP	A. Jacobea, Nový rok
	8.1.	P. Gallus
odkaz na on-line	15.1.	A. Jacobea, rodinné
vysílání najdete zde:	22.1.	A. Jacobea
<u>dejvice.evangelnet.cz/</u>	29.1.	A. Jacobea, Naši Pěvci
<u>line-vysilani</u>	5.2. VP	A. Jacobea

YouTube kanál ČCE Praha – Dejvice:

youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQl2ti8Ik-Fw

Konfirmandi (11+)	pátek v 15:30 – 18:30 (1× měsíčně, termíny: 13.1., 17.2., 24.3.)
Děti (5 - 11)	pátek v 15:30 – 18:30 (1× měsíčně, termíny: 13.1., 17.2., 24.3.)
Mládež (13+)	čtvrtek v 18:30 – 20:00
Křesťan. služba	15.1. po bohoslužbách
Děti + maminky	čtvršky 5.1., 19.1. v 9:30 – 11:30
X-cátníci	úterý 10.1. v 19:00, téma: Jistota v nejistém světě (Martin Volný)
Naši pěvci	středa v 18:30 – 20:30
Zpívání Diakonie Stodůlky	každý pátek v 9:15 – 10:15
Obcování	termín bude stanoven po uzávěrce, kontakt A. Bohatová, andrea@ablingua.cz
Biblická hodina	úterý v 16:00 – 17:00
Klub poznávání	12.1. v 9.30 téma: bude upřesněno v ohláškách
Staršovstvo	5.1. v 19:00
Ostatní	13.1. Báječnej bál (ples Pražského SOMu) 21.1. Ekumenický ples (s farností sv. Vojtěcha)

**Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je v neděli 22. 1. 2023.
Číslo vyjde 29. 1. 2023.**

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 – Líboc, tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz. Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 737 517 413 (Saša Jacobea), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz

Bankovní spojení: č. ú. 2400319773/2010, var. symboly: **salár** =101, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103

V čísle najdete:

Malé zázraky.....	1
Výtah z jednání staršovstva.....	2
Evangelický kalendář 2023.....	3
Jak žijeme: bratr Miloš Calda.....	3
Znamení varovné.....	8
Z oslavy 90. narozenin bratra Milana Balcara.....	9
Rozloučení s Františkem Jelínkem.....	9
Z knihy „Podvečerní děkování“.....	11
Kalendář na únor 2023.....	12

Malé zázraky

„Pán Bůh dal, Pán Bůh vzal, buď jeho jméno pochváleno“. Možná to v dnešní době zní nemoderně a fatalisticky, rozhodně to neslyšíme často. Ale v dětství jsem to od rodičů i prarodičů slyšel prakticky neustále, a tak se mi tato slova i přístup k životu vryly pod kůži i do mysli. Řekl bych, že k mému prospěchu.

Táta mnohokrát říkal, že všechny životní trable nebo dokonce pohromy se nakonec Božím řízením obrátily k dobrému, a třebaže některé křivdy nesl těžce, dokázal se nad ně povznést. A nebylo těch trablů málo: uzavření vysokých škol, válka, zabránění vtelenského statku Němci a potom jeho znárodnění, opakovaný vyhazov z práce z politických důvodů... Ale myslím, že vy, kteří jste ho ještě znali, pamatujete, že si nestěžoval a šířil kolem sebe optimismus.

Podobnou zkušenost mám i já, i když se netroufám srovnávat. Všechny průšvihy a pády, které jsem si zavinil sám, všechny zdánlivě beznadějně situace se nakonec „samy“ vyřešily, jako když se roztrhnou husté mraky a v mezeře mezi nimi se rozzáří slunce. To jsou ty zázraky, které svědčí o tom, že se těšíme Boží ochraně a jeho moci měnit naše osudy. Ale nejde jen o překonání kritických chvil. Mnohé věci, které jsem ve své době vnímal jako nepříjemnosti nebo újmu, se nakonec ukázaly jako perfektní příprava na úkoly, před které jsem byl postaven později. Takže když se ohlížím zpátky, tak vidím, že v Boží péči jsem měl pohodový život a že nemám důvod si na nic stěžovat.

Troufám si povzbudit, abychom se ve světle na začátku citovaných slov dívali i na události uplynulého roku, přes všechny těžkosti, které

přinesl, a nepodléhali jim. Není na nás, abychom věci absolutizovali a trápili se svou bezmocí. Není jen na nás, abychom napravovali svět. Bůh na nás nezapomíná, to spíš my zapomínáme na něj a na jeho moc. Bud' jeho jméno pochváleno!

Jan Mašek

Výtah z jednání staršovstva 5. 1. 2023

- Ohlédnutí za adventním a vánočním obdobím ve sboru.
- Opětovně schválena žádost o označení sboru ukazatelem na ulici.
- Schválena směrnice o členství ve sboru.
- Informace o průběžném stavu hospodaření a plánované účetní uzávěrce za rok 2022.
- Volba 3 členů a 3 náhradníků DR sloučeného střediska Diakonie Praha (po sloučení): R. Jahodová 9-0-0 za zaměstnance, S. Jacobea 8-1-0, J. Petříček 9-0-0; náhradníci M. Jílková 8-1-0, J. Mašek 9-0-0, V. Králová 9-0-0 za zaměstnance.
- Informace k potížím s wi-fi připojením ve sboru, kanceláři a farářském bytě.
- Diskuse o možnostech nákupu nové lednice do sborové kuchyně – rozhodnutí odloženo na únorovou schůzi.
- Zamítnut opakovaný podnět M. Světlíka k udělování medaile za manželskou věrnost.
- Schváleno zapůjčení sborových prostor pro schůze výboru ESBU.
- Schváleno zapůjčení sborových prostor pro setkání Evangmoto 3.-5.3. – za příspěvek na energie.
- Schváleno zapůjčení sborových prostor J. Eisenhauerové za účelem uspořádání koncertu – za příspěvek.
- Diskuse o aktivitách a setkáních vedoucích k prohloubení duchovního života sboru v postní době a o Velikonocích – o návrzích bude hlasováno na únorové schůzi.

Příští řádná porada staršovstva: 5. 2. 2023 v 19:00 hod., své případné podněty adresujte, prosím, Saše Jacobea či Janu Maškovi (ideálně emailem).

Evangelický kalendář 2023

Letošní evangelický kalendář má zajímavé téma: „Žena na kazatelně“. Autory jsou manželé Daniel a Daniela Ženatí. Autoři se ptají čtyřiceti kazatelek, kaplanek, výpomocných kazatelek a učitelek Evangelické teologické fakulty Karlovy univerzity na jejich zkušenosti s duchovenskou službou v církvi. Je to zajímavé a poučné čtení. Doporučujeme! Čtenář se seznamuje z různými důrazy a přístupy k jejich službě. S manželkou si kalendář společně čteme a s mnohými myšlenkami i postoji souzníme. Každý souhrn odpovědí na připravené otázky je označen společným názvem. Zaujal nás třeba název sestry farářky Daniely Brodské, která již řadu let slouží v našich sborech. Její příspěvek nazvala „Naučila jsem se myslet a jednat jako chlap“. Po přečtení ji musí čtenář dát za pravdu, neboť mimo duchovenské služby prošla několika zaměstnáními. Jeden čas vedla také ve vikariátu mladé kolegy a kolegyně. Všimla si, jak mluví rychle a málo zřetelně. Upozornila je, že ve sborech je mnoho posluchačů vyššího věku, občas nedoslýchavých. Zdůraznila, že při četbě Písma i při kázání je nutné mluvit pomalu, oddělovat slova a nepolykat koncovky. Zkrátka – věnovat se přednesu.

Kalendář tradičně obsahuje schematismus, vypovídající o složení všech orgánů naší církve, dále je uveden jmenovitý seznam sborů a jejich kazatelských stanic, seznam všech duchovních v činné službě i důchodců. Nechybí seznam evangelických církevních škol a akademií i schematismus Diakonie a Evangelické teologické fakulty UK v Praze.

Pavel Prosek

Jak žijeme: bratr Miloš Calda

S bratrem Caldou jsme se domlouvali na rozhovoru jednu listopadovou neděli u kávy a čaje po bohoslužbě. Náš rozhovor se uskutečnil až ve středu 18. ledna 2023 v příjemném prostředí bytu bratra Caldy a jeho kocoura Fanouška u výborného černého čaje.

Z jaké rodiny pocházíte?

Pocházím ze skromných poměrů, dědeček provozoval koloniál v Praze v Mělnické ulici, rodina počítala každý halíř.

Narodil jsem se v roce 1943, otec Miloš Calda (nar. 1909) vystudoval na strojního inženýra a za protektorátu pracoval v dílnách státních drah Louny. Táta měl mladší sestru Martu, která vystudovala medicínu.

Maminka Tatjana (nar. 1915) vystudovala střední knihovnickou školu. Otec ještě jako student přispíval rodině tím, že dával kondice, kterými si přivydělával.

Chtěl si najít práci u drah. Po ukončení studia přišel do náborové kanceláře Československých státních drah, kde mu mladý úředník řekl, že jej otcův zájem těší, ale hned se ho zeptal, zda je členem Československé strany sociálně demokratické. Na tátovu zápornou odpověď s tím, že do žádné strany vstupovat nehodlá, přišla okamžitá reakce: „To je nám líto, pro vás práci nemáme.“ Otec do žádné strany nikdy nevstoupil, zůstal doživotním nestraníkem. (U nestranictví jsem zůstal i já, dvě nebo tři nabídky členství v KSČ jsem – ke škodě své kariéry, ale ku prospěchu vlastního svědomí – zdvořile, ale pevně odmítl.)

Otec si pak našel místo v soukromé sféře, ČKD v Hradci Králové a později práci v dílnách (protektorátních) Českomoravských drah v Lounech. Když jsem se narodil, máma zůstala se mnou v domácnosti. Sourozenci nepřišli.

Co bylo po válce?

Po válce se v Lounech projevil silný komunistický vliv. Babička měla dům v Praze na Hanspaulce a aby jí ho komunisté nevzali, moji rodiče přesídlili z Loun do Prahy. Utekli tak před komunisty a zachránili dům. Otec zemřel v roce 1972. Jako nestraník byl vždycky na ráně, když přišla další reorganizační kampaň. Pracoval na Správě dráhy jako expert na brzdy železničních vagonů a horkoběžnost ložisek. Protože byl táta odborník, oni ho potřebovali, ale jako nestraníka ho často překládali na jiná místa, například na Ministerstvo dopravy a pak opět na pražskou Správu dráhy.

Jakého vyznání byli rodiče?

Otec pocházel z rodiny Jednoty bratrské, máma byla evangelička. Táta po sňatku přestoupil do evangelické církve. Od roku 1950 hrál na varhany u Salvátora. Když mu asi po dvou letech oznámili, že končí – přišel mladší varhaník – táta se naštvál, zatvrdil se a víc do kostela nešel. Máma ale chodila na bohoslužby pravidelně. Pocházela z Chodska. Měla vystudovanou střední knihovnickou školu, uměla

německy. Párkrát strávila prázdniny v německy mluvících oblastech Čech. Byly to takzvané handly – výměny dětí z rodin českých do německých a opačně. S nástupem Hitlera Němci ztratili o handly zájem.

Kdy jste začal chodit do školy a jaké bylo Vaše další studium?

V roce 1950 na podzim. Po vnitřní emigraci rodiny z rudých Loun do Prahy jsem pokračoval na ZŠ Sušická v Praze 6. Rodiče se rozhodli, že mě jako říjnové dítě dají do školy až v sedmi letech, i když jsem uměl číst už v pěti.

Přesně si vzpomínám na březen 1953, to mi bylo 9,5 roku. 5. března zemřel Stalin. Státní smutek, v rádiu smuteční vážná hudba, národní umělci a umělkyně plakali, ale můj otec ocitoval Karla Havlíčka Borovského: „Dneska ctí tě za svatého, zítra budeš sviňák!“ Až v roce 1956 sovětský vůdce Chruščov tuto otcovu prognózu potvrdil. Týden po Stalinovi umřel Gottwald. To už jsem byl díky otci v tomto na celý život zorientován.

Od páté třídy základní školy mě máma přehlásila do základní školy v Žukovově ulici (dnes se jmenuje Evropská).

Ve čtrnácti letech jsem se zbláznil do jazzu. Jazzové desky, které jsem si půjčoval, měly obaly v angličtině a kvůli nim se ve mně probudil zájem o angličtinu. Na střední škole mě vzali do německé třídy, s angličtinou jsem začal v jazykové škole. Nakonec se angličtina stala mým osudem. Jako překladatel se jí živím celý život – dodnes. Přeložil jsem cca 23 knih, poslední překlad, na kterém jsem pracoval dva roky a teď vyšel, se jmenuje Churchill: předurčen osudem, napsal ji anglický historik je Andrew Roberts.

V roce 1961 jsem maturoval a anglicky jsem již uměl docela slušně. Přihlásil jsem se na anglistiku Filozofické fakulty UK. Nepřijali mne, strávil jsem celý rok „na praxi“ jako „technický elév“ v Čs. rozhlase a pomocník zeměměřiče. Za rok jsem se hlásil znovu a na druhý pokus to vyšlo. Vzali mě na anglistiku – rusistiku. Po necelém roce jsem si úspěšně požádal o změnu oboru. Studoval jsem pak obor anglistika – bohemistika. V letech 1966 – 67 se vrátil na fakultu prof. Jan Patočka. Tak jsem se ve třetím ročníku opět přehlásil, na obor anglistika – filozofie. Jako student jsem měl tendenci některé věci, například celý režim a vojenskou katedru, ironizovat a to se mi nevyplatilo. Z vojenské katedry mě vyhodili a po ukončení studia v listopadu 1967 jsem musel narukovat na základní vojenskou službu na dva roky, jako překladatel

ve vojenském výzkumném ústavu v Praze Braníku. Vypracovával jsem tam rešerše ze západního vojenského tisku.

Co bylo po ukončení studia a základní vojenské služby?

Po ukončení mé ZVS nastala u nás tuhá normalizace. Přemýšlel jsem, co budu dělat. Šel jsem na katedru, kde jsem vystudoval. Na Katedře neslovanských jazyků FFUK se mi naskytl místo asistenta na záskok za Viléma Frieda, lingvistu, který odjel do zahraničí a nevracel se, a ani poté se nevrátil. Dostával jsem smlouvu vždy na tři měsíce. Plat bídny. Vynořili se tam v oné posrpnové době dva kolaborační komunisté. Jeden z nich, František Sosna, byl jmenován vedoucím katedry. Chodil mne hospitovat na hodiny a vytýkal mi můj věcný, neideologický postoj. Vydržel jsem tam šest let, pak mi smlouvu náhle neprodloužili. Našel jsem si pak místo v Jazykové škole na Národní třídě. Vedoucí oddělení angličtiny měl radost, že tam přijdu, ale když jsem měl nastoupit, nepřijal mě. Rozhodla to ředitelka Jazykové školy, samozřejmě ruštinářka, v archivech StB PRAMEN JANA, byla kamarádkou jiné ruštinářky, ředitelky ZŠ Hanusova v Nuslích. Tamní angličtinářka odcházela na mateřskou a škola potřebovala zástup. Tak jsem tam učil angličtinu a dílny. Ty dílny mě učili spíš moji žáci než já je. Měl jsem dvě malé děti, jedno z nich postižené, tak jsem neměl na vybranou a nastoupil v Nuslích. Po dvou letech jsem ze školy odešel. V září roku 1977 jsem konečně zakotvil ve Státní jazykové škole v Praze. Působil jsem tam do roku 1988, kdy se zakládaly dvě nové jazykové školy. Já jsem - z vlastní vůle - přešel do nové školy v Praze 4, kde byli prakticky výlučně nestraníci. Zůstal jsem tam až do konce školního roku 1989/90, dokonce ve funkci zástupce ředitelky.

Jak jste začínal další životní etapu od roku 1990?

Na podzim roku 1990 jsem se mohl vrátit na Filozofickou fakultu UK, do Ústavu anglistiky a amerikanistiky. Rok jsem strávil v USA v Kalifornii na Fulbrightovo stipendium. Napsal jsem tam historicky zaměřenou habilitační práci o peripetích americké levice ve 30. letech 20. století a po návratu jsem byl jmenován docentem moderních dějin. Po několika letech na anglistice jsem z vlastního rozhodnutí přešel na Ústav politologie FFUK. V roce 1999 se na Fakultě sociálních věd UK uvolnilo místo vedoucího Katedry amerických studií. Byl jsem přijat a působil jsem tam až do roku 2015. Pak jsem odešel do důchodu. Poloviční úvazek jsem měl i na Jihočeské univerzitě v Českých Budějovicích.

Můžete říct něco o manželce Daně a jak jste se seznámili?

S mojí ženou Danielou jsme se seznámili v létě roku 1961, hned po mé maturitě, když jsem s dalšími čerstvými abiturienty stanoval na Sázavě, kousek od Čerčan. Celoživotní hluboký vztah. Daniela umřela předloni v září 2021. Měli jsme dvě děti: dceru Julii, nar. 1967 a syna Štěpána, nar. 1970. Dcera Julie je klinická logopedka, o její práci je veliký zájem. Má tři děti a tři vnoučata (tím pádem mám tři pravnoučata). Syn – narozen předčasně, byl v inkubátoru, dostal zelený zákal, teď je zcela nevidomý a v invalidním důchodu. Žije v malé vesnici u Žlutic na Karlovarsku.

Dana milovala moře, jezdili jsme do Bulharska, po roce 1989 do Řecka, Itálie. Byla za mnou i v USA, jezdili jsme tam po krásných národních parcích, viděli tisícileté stromy, nádhernou přírodu. Zajeli jsme i ke známým do Vancouveru v Kanadě.

Dana byla významnou pracovnící Diakonie ČCE. Obnovení Diakonie začala spolu s jinými chystat už dva roky před pádem starého režimu. Nový Domov Daniela ve Stodůlkách je po ní pojmenován.

Byla vystudovaná grafička, ale když přišly děti, už se k původní práci nedostala. Syn chodil do školy v Loretánské ulici a Danu tam zaměstnali jako sociální pracovníci. Měla étos pomáhat sociálně slabším a postiženým lidem.

Jak jste se dostal do dejvickeho sboru?

Máma chodila k Salvátoru, já jsem byl už konfirmován v Dejvicích, tehdy tam byla kazatelská stanice patřící pod salvátorský sbor. Pár let jsem byl členem sboru v Praze 4 Modřanech,

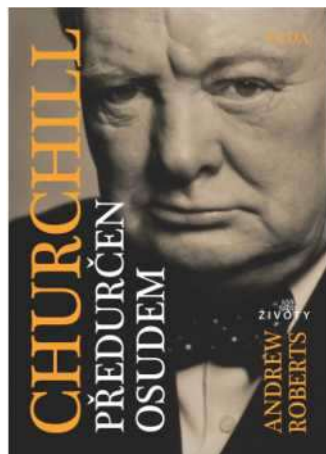
který vedl farář Pavel Klinecký, působil jsem tam ve staršovstvu. Pak jsem se definitivně vrátil do dejvického sboru. Protože jsem uměl anglicky a německy, byl jsem vyslán na zasedání Konference evropských církví do Bruselu, občas i na její zasedání jinde, například v Oslu a v Buenos Aires.

Můžete říct něco na závěr?

Mou láskou zůstala – kromě angličtiny – hudba: jazz, vážná hudba, i folklor. Jako středoškolák jsem začal chodit do hudební školy na klarinet, ale brzy jsem toho nechal. Vážnou hudbu poslouchal i můj otec. S rodiči jsem chodil na pěší túry do slovenských hor.

Děkuji za rozhovor

Zapsala: Naděžda Sleziačková

CHURCHILL: PŘEDURČEN OSUDEM

edice: ŽIVOTY

[Andrew Roberts](#)

Překlad: [Miloš Calda](#)

Novinka

Skladem

Životopis Winstona Churchilla, jehož většina Britů má za největší osobnost novodobých dějin, je výjimečné dílo nejen svým monumentálním rozsahem, ale především důkladnou znalostí dobových společensk...

 [PŘEČÍST UKÁZKU](#)

Znamení varovné

Jestliže se vám podaří na Nový rok vykoupat mobil, zjistíte, jak jste křehcí a jak snadno klesnete na dno sinusovky. Najednou jsem si uvědomil, jak je snadné rozdávat rady o tom, jak neklesat na mysli při podobném pádu a jak je třeba si připomenout, kolikrát jsme se předtím vyšplhali ze dna sinusovky na její vrchol a opět sebevědomě, přesně řečeno pyšně jsme se kochali svými schopnostmi věci zařizovat,

vyjednávat, logicky uspořádat a netrpět vyhořením, depresemi, obejít se bez psychologů, natož psychiatrů. Najednou jsme sami, ačkoliv jsme obklopeni báječnou rodinou a přáteli. V podstatě prkotina, bez které ovšem nezískáte ani výpis z bankovního účtu, vás zaskočí a uvědomíte si svoji závislost a nesvobodnost. Je štěstí, že vás napadne z jedné písně Káji Trusiny „Přijde-li smutek (vykoupáte-li mobil) znamená varovné“. Jak je dobré, že slýcháme příběhy o víře a trpělivosti Abrahama, o beznaději Hagar a poslech, kteří nás z našich hlubin úzkosti a bezradnosti tahají vzhůru, zvláště v interpretaci naší výborné Saši. Najednou si uvědomíme, jak dary, které jsme dostali, nás ničí, jestliže si je pyšně přivlastníme. Jak naše protestantská pýcha nás ochuzuje například o růženec. Rychle jsem získal klid, když jsem se dokola modlil Otče náš.

Vladimír Kohout

Z oslavy 90. narozenin bratra Milana Balcara

V neděli 15.1.2023 jsme oslavili 90. narozeniny bratra Milana Balcara. Jeho dcera Iva, která žije v Novém Mexiku, objednala dorty, vše jsme utajili, takže bratr Balcar byl překvapený a i dojatý.

Ještě takto přejeme bratru Balcarovi vše dobré, zdraví a Boží požehnání.

Marta Študentová

Rozloučení s Františkem Jelínkem

Bratra Františka Jelínka jsme všichni, snad až na nejnovější členy sboru, dobře znali a vážili si ho. Dlouhé roky byl presbyterem, účetním a potom revizorem sborového hospodaření. Měli jsme k sobě blízko, jednak profesně, jednak jsem od něj převzal vedení sborových účtů. Po delší nemoci jej 9. ledna letošního roku Pán Bůh povolal k sobě.

Poslední rozloučení s bratrem Jelínkem proběhlo ve středu 19. ledna v Nové obřadní síni na Olšanech. Z našeho sboru se jej účastnilo asi 15 lidí. Obřad probíhal podle pečlivě připraveného pořádku, předem navrženého zesnulým, včetně písní a dalších hudebních vložek. Slovem při vlastním smutečním obřadu i při následném uložení rakve do hrobky posloužil na Františkovo přání náš bývalý farář Miloš Rejchrt. Vyzvedl zejména Františkovu skromnost a obětavou práci pro dejvický sbor, zmínil i jeho úspěšnou profesní dráhu. Jak připomněl, bratr František Jelínek svým životem dostal dávnému rčení, že dobrá pověst je tím nejcennějším, co člověk po sobě může zanechat.

Text J. Mašek, foto J. Hlavsa

Z knihy „Podvečerní děkování“

Jana Hellera, Vyšehrad 2005, str. 122

Opakem násilí, které loupí a ničí, je láska, která se dává, odevzdává a vydává třeba až na kříž. Vzpomeňme na to, že canon missae mluví o Tom, který se za nás vydal až do krajnosti.

Co z toho vyplývá? I když se naše představy o Bohu, jsoucnu a bytí všelijak liší, naše úkoly ve světě a vůči lidem i ostatním tvorům jsou v různých systémech, na první pohled velice vzdálených, podivuhodně obdobné: Je to osvobození od „já“, od sebestřednosti, od sobectví, od ulpívání na sobě samém ve prospěch těch, kteří jsou se mnou. Někdo řekne kříž, někdo sebeobět, někdo pokora a někdo láska. Všichni mají pravdu. Totiž pokud touto cestou opravdu jdou a neznevěrohodňují ji svým nedobrým životem, který i z moudrých slov dělá prázdné mluvení.

Ivana Hellerová

Kalendář na únor 2023

Bohoslužby 9:30	5.2. VP	A. Jacobea
	12.2.	A. Jacobea
odkaz na on-line	19.2.	A. Jacobea, rodinné
vysílání najdete zde:	22.2. 19:00	A. Jacobea, Popeleční středa
dejvice.evangnet.cz/	26.2. VP	M. Ondrová, 1. postní
line-vysilani	5.3. VP	A. Jacobea

YouTube kanál ČCE Praha – Dejvice:

youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQ12ti8Ik-Fw

Konfirmandi (11+)	pátek v 15:30 – 18:30 (1× měsíčně, termíny: 17.2., 24.3., 21.4.)
Děti (5 - 11)	pátek v 15:30 – 18:30 (1× měsíčně, termíny: 17.2., 24.3., 21.4.)
Mládež (13+)	čtvrtek v 18:30 – 20:00
Křesťan. služba	5.2. po bohoslužbách
Děti + maminky	čtvrty 2.2., 16.2. v 9:30 – 11:30
X-cátníci	úterý 14.2. v 19:00, téma: O jistotě a nejistotě
Naši pěvci	středa v 18:30 – 20:30
Zpívání Diakonie Stodůlky	každý pátek v 9:15 – 10:15
Obcování	16.2. v 19:00 (ve sboru), téma: Radost
Biblická hodina	úterý v 16:00 – 17:00
Klub poznávání	9.2. v 9.30 téma: Oslava 99.narozenin sestry Bedrunkové
Staršovstvo	2.2. v 19:00
Ostatní	9.-12.2. Běžky nebo pěšky (víkend pro mládež)

**Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je v neděli 19. 2. 2023.
Číslo vyjde 26. 2. 2023.**

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Hencychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 – Líboc, tel.: 730 196 658, hencychova@atlas.cz. Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 737 517 413 (Saša Jacobea), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz

Bankovní spojení: č. ú. 2400319773/2010, var. symboly: **salár** =101, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103

V čísle najdete:

Březen.....	1
Výtah z jednání staršovstva.....	2
Půst a Velikonoce v Dejvicích.....	3
Oslava 99. narozenin ses. Bedrunkové. 5	
Jak se žije s budoucím vodící psem.....	5
Děni ve sboru a statistika (2022).....	9
Jak žijeme:	
Lucie Králová a Fernando Escobar....	18
Victimae paschali laudes.....	23
Kalendář na březen 2023.....	24

Březen,

to je měsíc knihy nebo též měsíc čtenářů, dozvěděla jsem se. Na každý pád je to měsíc, který knížkám a čtení přeje.

Knihy mám ráda a také jich docela dost mám, jakkoliv dnes nemusím mít farářskou knihovnu čítající několik set svazků, protože mnoho se toho dnes dá zjistit, dohledat a přečíst na internetu. Přesto mám „opravdické“ papírové knihy pořád stejně ráda. Mám ráda jejich vůni. Mám ráda šustění stránek (odmalička stránkami bezděky šustím i při čtení, čímž dovedu případné další osoby v místnosti přivádět na hranici šilenství). Mám ráda knihy jako umělecké předměty – těší mě, když i v populárně naučných svazcích nacházím ilustrace, když mě kniha oslovuje kromě slov i vizuální cestou.

Březen je také měsíc, který letos celý spadá do postního období. Půst začne ještě v únoru, Popeleční středou, a vyvrcholí Velikonocemi na začátku dubna. Přemýšlím o tom, jak by se dal onen měsíc knihy či čtenářů s prožíváním postu propojit...

Třeba zkusit dát více prostoru právě knihám než nejrůznějším příspěvkům, komentářům, diskusím, podcastům a videím na internetu. Zastavit se, otevřít si knížku, začíst se a následně se zamyslet nad tím, co jsem to četla, co to říká o mně a pro mě, do mé situace, do mého příběhu.

Případně svou čtenářskou pozornost soustředit na samotnou Knihu knih – otvírat v postu častěji Bibli, pouštět se s modlitbou, odvahou a nadějí soukromě do čtení i rozjímání. Existují různé čtenářské „plány“ – návody, jak přečíst Bibli za pár let či dokonce za pouhý

rok. Čtyřicet dní postního období je podle mě na celou Bibli příliš málo. Ze zkušenosti vím, že je lepší ukousnout si spíše menší sousto, zato si ho opravdu důkladně „požvýkat“, mít čas jej „strávit“.

A kdo by přece neměl odvalu pustit se do čtení sám, toho by mohlo zaujmout pozvání z naší spřátelené farnosti sv. Vojtěcha: každý pátek v postní době, tj. od 24. února do 31. března vždy od 19 hodin bude v kostele sv. Vojtěcha v rámci postního cyklu zamyšlení nad starozákonními čteními z velikonoční vigilie. Půjde o zhruba hodinová setkání s výkladem biblických textů a zamyšlením nad nimi, po kterých bude následovat modlitba.

Milí čtenáři, přeji Vám obohacující postní čtení, na stránkách Souterrainu i jinde.

Saša Jacobea

Výtah z jednání staršovstva 2. 2. 2023

- Sborová dovolená: bylo rozhodnuto ukončit přihlašování do 28.2., následně vézt seznam dalších zájemců (i z nečlenů sboru) jakožto náhradníků.
- Sborový oběd bude na Masopustní neděli 19.2., naváže na rodinné bohoslužby
- Byl schválen plán sborového života na postní období, Velikonoce a velikonoční období. (Podrobnější informace najdete v samostatném článku.)
- Informace o jednání statutárů sboru se zástupci synodní rady o zvažovaném zvýšení nájemného ze sbor. prostor a farářského bytu. Počítá se s ním od ledna 2024, letos s ním nemusíme počítat. Na další schůzce v půli března za účasti T. Černožského a referenta z ÚCK se již bude jednat o konkrétních částkách.
- Aktuální informace o potřebných členech sboru.
- Byl schválen nákup nové chladničky do sborové kuchyně.
- Příprava VSS (kontrola seznamu hlasovných údů, zvolena inventarizační komise, zásady rozpočtu na 2023).
- Byla ustavena pracovní skupina pro projednání výstupů z konzultace s fundraiserkou (SJ, TČ, JM, JC, PH, Michael Heller), schůzka se uskuteční 20.3. od 18 hod.

- Byl schválen text na hnědé uliční ukazatele: „Evangelický sbor Dejvice“ + piktogram kostela.
- Schváleno zapůjčení sborových prostor na schůzi zahrádkářů.
- Projednáno zajištění bezpečnosti sborových prostor při aktivitách v JAK – u vchodu bude umístěno čidlo (P. Hejl).
- Ve sborovém časopise a ve venkovních vývěskách je třeba věnovat péči propagaci Nekostela jakožto aktivity cílené na nečleny sboru a církve.

Příští řádná porada staršovstva: 2. 3. 2023 v 19:00 hod., své případné podněty adresujte, prosím, Saše Jacobea či Janu Maškovi (ideálně emailem).

Půst a Velikonoce v Dejvicích

Jak jsem psala už v úvodníku, čeká nás postní období. 40 dní. Symbolické číslo, v Bibli je najdeme hned na několika místech. Jenže neděle se nepočítají, protože „neděle postu nečiní“ – v neděli má člověk slavit Kristovo vzkříšení a radovat se!, jak pravil snad Martin Luther či jiná podobně významná postava. A tak půst začíná na tzv. Popeleční středu a trvá až do Bílé soboty, tedy do soboty před Nedělí velikonoční, nedělí Vzkříšení. Šest týdnů. Smyslem tohoto období je změna. Změna pohledu na svět, změna uvažování, změna vzorců jednání, změna návyků... Půst je příležitost k onomu obratu, kterému někdy říkáme také slovem pokání (metanoia) – a ke kterému nás zve Jan Křtitel v závěsu se samotným Ježíšem: „Čiňte pokání a věřte evangeliu.“ Proto jsme se rozhodli postní období i v životě sboru jasně zvýraznit oproti běžnému liturgickému času, oproti tzv. mezidobí.

Ještě před začátkem postního období jsme oslavili Masopustní neděli, po rodinných bohoslužbách usedli společně ve sboru k obědu. I radost výjimečného stolování nám může připomenout, že je před námi jiný než běžný čas.

Do samotného postu pak můžeme společně vstoupit při večerní bohoslužbě na Popeleční středu 22. února od 19 hod.

Během postu bude před každými nedělními bohoslužbami příležitost se sejít k rannímu ztišení, a to od 9:15 do 9:25 v místnosti NŠ. Zveme k modlitbě, k malému zastavení.

V neděli 26. března odpoledne bychom po rodinných bohoslužbách rádi vyrazili na ekumenickou výpravu na Vyšehrad – akci budeme připravovat se spřátelenou farností sv. Vojtěcha.

Ve svatém týdnu pak budeme mít možnost setkávat se téměř denně. Nejprve na Květnou neděli (2. 4.), pak na Zelený čtvrtek (6. 4.), kdy budeme od 19h číst Pašije a slavit společně svatou večeři Páně.

Na Velký pátek (7. 4.), v den památky Kristova umučení a smrti budeme slavit ve sboru bohoslužby v obvyklý dopolední čas, tedy v 9:30. Letos je budeme slavit jako bohoslužby kající, bez svaté večeře Páně. Ještě v pátek odpoledne jsme pak zváni připojit se k akci Nekostela – civilní křížové cestě podle Karla Šiktance: Tanec smrti aneb Ještě Pámbu neumřel. Akce se má konat v parku Cibulka.

Na Bílou sobotu (8. 4.) plánujeme výlet na Skalku u Mníšku pod Brdy, spojený s opékáním špekáčků.

Na neděli Vzkříšení (9. 4.) zveme ke slavnostním bohoslužbám a slavení svaté večeře Páně.

V severní Africe a Malé Asii se už v 1. tisíciletí ujalo padesátidenní prohlubování velikonoční radosti, které se později rozšířilo po celé Církvi. O nedělích v tomto období potkáváme na stole Páně sváteční bílou barvu, jednotlivé neděle mají latinské názvy, které onu velikonoční radost vysvětlují: Quasimodogeniti (Jako novorozené děti. 1Pt 2,2), Misericordias Domini (Hospodinova milosrdenství je plná země. Ž 33,5), Jubilate (Hlahol Bohu, celá země! Ž 66,1), Cantate (Zpívejte Hospodinu píseň novou! Ž 98,1), Rogate (Požehnan buď Bůh, že mou modlitbu nezamítl a své milosrdenství mi neodepřel. Ž 66,20) a Exaudi (Hospodine, slyš můj hlas. Ž 27,7). Abychom podtrhli radostný charakter tohoto období, rozhodli jsme se letos ve velikonoční době, tedy od neděle Vzkříšení do svatodušních svátků, slavit večeři Páně každou neděli. Věříme, že i po hubených „covidových“ letech, které slavení velikonočních svátků zásadně ovlivnily, může být toto zintenzivnění velikonoční radosti silná zkušenost.

Těšíme se na všechna duchovní setkání a impulzy v postní i velikonoční době, zveme vás k nim a zároveň prosíme – sledujte sborové ohlášky, ať už v kostele při bohoslužbách či prostřednictvím online přenosů a emailů, aby vám neunikly podrobnosti či další pozvánky, které k nám proudí z ČCE i z ekumeny.

Saša Jacobea

Oslava 99. narozenin sestry Bedrunkové v Klubu poznávání

Foto Draga Bošková

Jak se žije s budoucím vodící psem

Na sklonku února si z Brna opět přivezu štěňátko, budoucího vodícího psa. Jaké to je, pečovat o štěně, které má před sebou takovou záslužnou psí kariéru? Leccos z toho jste mohli zahlédnout, když na „faře“ bydlela Narnia, pudlí slečna, leccos však možná není zřejmé na první pohled. Pro zvědavé čtenáře níže stručně shrnuji svou dosavadní, bezmála čtyřletou, zkušenost pečovatelky štěňat.

← Bambi v letním kině

Ike asistuje pri svatbě

Pečovatelsví je dobrovolnická činnost – tedy činnost, kterou vykonávám bez nároku na finanční ohodnocení, vedle svého zaměstnání a zároveň jako laik – nejsem trenér psů. Se Školou pro výcvik vodicích psů mám dobrovolnickou smlouvu, ve které jsou uvedeny moje povinnosti a také závazky školy vůči mně. Pro psa, kterého mám v péči, mi škola hradí krmivo, veterinární péči, stříhání (u pudlů je nutné

několikrát ročně) a měsíčně mi přispívá 500Kč na hračky a pamlsky (jsou nutné pro výcvik). Také je to drobná náplast na případné škody – štěňátka mají ostré zuby, a když si člověk nedá pozor, udělají si někdy hračku z něčeho, co hračkou původně není...

O svěřené štěně pečuji od jeho cca osmi týdnů (kdy je schopné opustit mámu) do cca dvanácti měsíců, kdy nastupuje do školy v Brně k odborné části výcviku, kterou mají na starosti profesionální, školené trenérky. I během odborného výcviku štěně bydlí v pečovatelské rodině, která jej každý všední den musí do školy přivést a zase si jej odpoledne vyzvednout (zhruba ve stejných časech, jako chodí děti do mateřské školky). Odborný výcvik trvá další zhruba rok, k nevidomému klientovi tedy pes odchází asi ve dvou letech – je to ovšem individuální, některý pes je ke službě připraven dříve, některý potřebuje více času, aby mentálně vypěl.

Dokud jsem bydlela v Brně, vyzkoušela jsem si i roli pečovatelky psa, který již výcvikem procházel. Z Prahy to ovšem možné není, čas, který se psem prožiji, je omezený a uteče vlastně hodně rychle.

Úkolem pečovatele je štěně postupně(!) seznámit s širokou škálou podnětů – zvuků, povrchů, předmětů, lidí, prostředí, jiných zvířat... tak, aby jej v budoucí službě pokud možno nic úplně nepřekvapilo. Pes by tedy měl zažít cestování různými dopravními prostředky, ruch nákupního centra i ticho v hledišti na koncertu či divadelním představení, musí se naučit v klidu nastoupit na eskalátor a zase z něj vystoupit, snést podivné „pachy“ u lékaře či v nemocnici, a také znát lidi – miminka, co pláčou, děti, co pobíhají, dospělé, také lidi s hůlkou, berlami či na vozíku... (nebo s kufrem na kolečkách a ti jsou z pohledu psů FAKT nebezpeční!)

Tchibo, psychická podpora během corony

Vedle tohoto seznamovacího procesu, kterému se v pejskařské hantýrce říká „socializace“, pečovatelé mají za úkol naučit štěně řádku povelů. Samozřejmostí je klasické sedni, lehni a přivolání v každé situaci (např. ze hry, od jídla), krom toho pes musí umět třeba na povel odejít na své místo (nebo i do boxu), přiřadit se k noze a jít u ní – po rovině i do schodů a ze schodů, provádět obraty, přinést libovolný předmět (včetně kovových, pro psiska do tlamičky ne úplně příjemných), označovat zastavením obrubníky a schody.

Kromě toho, co pes umět má, existuje také seznam toho, co nesmí – žebrať u stolu či dokonce si jídlo ze stolu sám vzít, skákat na lidi, skákat na sedačku nebo do postele, vstupovat do vody (kaluže, potůčky, rybníky...), běhat za ptáky či veverkami. Není toho málo!

Je třeba si uvědomit, že člověk vychovává psa pro někoho jiného. Nelze si tedy říct: nevdá mi, když pes bude se mnou sedat na křesle. Protože jednou bude bydlet s nevidomým klientem, pro kterého takové chování problémem bude.

Už jsem zmínila, že pokud jde o výchovu psů, jsem laik. Než k nám v březnu 2019 přišel první pes, královský pudl Ikaros alias Ike, psa jsem nikdy neměla. S tím se ovšem počítá. Jako pečovatelé dostaneme spolu se štěňátkem také základní „manuál“, kde je péče o štěně popsána, v prvních týdnech jsme ve spojení s trenérkou, později máme každých čtrnáct dnů společný (povinný) trénink v parku či třeba na nádraží, kde nám trenérky pomáhají s tím, co se nedaří, můžeme se na cokoliv zeptat, nechat si ukázat správný postup atd. Kromě toho máme 24/7 možnost volat šéfovi školy, Milanu Dvořákovi, pokud jde o zdravotní trable. Milanovi prošlo za více než dvacet let práce se psy rukama přes šest set různých pejsků, mnohé zažil a je schopen uklidnit začátečnické strachy.

„Milane, Milane, Ike sežral lojovou kouli pro ptáky i se sítkou! Máme jet hned na veterinu? Jsme venku, máme zkusit vyvolat zvracení mechanicky?!“

„To projde, nebojte se. Sítku pak v bobku ani nenajdete... Ale kdyby se choval divně, ještě mi určitě zavolejte...“

Toto je ukázka jen jednoho z mnoha (z mé strany) vzrušených rozhovorů. Zároveň i důkaz, že zdravotní potíže psísek rozhodně nikdo nebere na lehkou váhu.

Co člověka naučí pes? Při psaní článku se těším na pátého psa (dosavadní skóre dva kluci a dvě holky se překlopí ve prospěch kluků). Každý, se kterým jsem měla to štěstí se potkat, byl jiný, každý byl osobnost, každý byl jedním slovem úžasný. S každým se také o kousek posouvá můj vhled do psího světa, jakkoliv znovu opakuji – jsem laik a nic víc než nadšený začátečník. Zároveň se s každým psem posouvá i můj pohled na náš, lidský svět. Naučila jsem se víc vnímat, že pohyb v ulicích je pro člověka s jakoukoliv specifickou potřebou leckdy dost

náročný, ať už žije s handicapem nebo má jen potíže s chůzí či tlačí kočárek. Naučila jsem se víc sledovat nonverbální komunikaci lidí i zvířat. Proměnil se můj pohled na svět jako celek, opravdu silně vnímám, že tu žijeme spolu se spoustou dalších forem života, že to tu ani zdaleka není jen o nás, o lidech. Učím se stále znovu, že když přijde chyba, neúspěch, nejspolehlivější je hledat nejprve na své straně, v čem jsem byla nesrozumitelná, v čem jsem měla přehnané nároky, kde jsem nebyla důsledná nebo přehlížela kontext.

A především jsem se naučila, že tzv. po dobrém to jde vždycky lépe. Se psy, ale i s lidmi. Odměna, ocenění, společná radost a podpora jsou vždy lepší motivace než strach z trestu či rozladěnosti protějšku. Pudli jsou v tomto neskuteční učitelé. Budou s vámi tak nějak pracovat i pod tlakem, ale ne rádi a budou se čím dál víc odtahovat a uzavírat do sebe. Pokud jim dáte najevo, jak si ceníte jejich snahy, jsou to neúnavní pracanti a budou při vás stát. Když jsem byla nemocná, Ike od mé postele odcházel jen napít se nebo vyvenčit. Když jsem loni na Sjezdu v těžké osobní situaci nemohla spát nervozitou z vidiny přednášky před zaplněným sálem, Narny se ke mně schoulila (spaly jsme na zemi – pes do postele vážně nesmí!), hřála mě tělem a do rána se ani nehнула, aby mě nerušila.

Last, but not least: chtěla jsem psa, aby mě bral ven. Díky, Ike, Bambulko, Tchibo a Narny, za všechny ty vycházky, ve slunci a na sněhu, ale i v dešti, mlze, tmě a vedru, sama bych se nepřinutila, to je jasné.

Pokud jste dočetli až sem, upřímné díky i Vám – za čas a pozornost.

Saša Jacobea

Dění ve sboru a statistické údaje za rok 2022

Milí čtenáři, předkládáme vám zprávu o dění ve sboru v uplynulém kalendářním roce. Snažíme se v ní zachytit co možná nejvíc z toho, co se ve sboru a skrze něj děje. Úplného výčtu aktivit, ba ani zapojených dobrovolníků, však nejsme s to dosáhnout. Děkujeme tedy i touto cestou všem těm, kterým na životě sboru záleží a různou formou se na něm podílejí.

Život dejvického sboru v roce 2022 lze charakterizovat dvěma skutečnostmi. Tou první je zaběhnutí nového farářského týmu, který se již stal neodmyslitelnou součástí sborového společenství. Sestry farářky

pečují o svou dobrou spolupráci také pravidelnou týmovou supervizi (5× v roce 2022). Druhou skutečností je návrat k normálu po období poznamenaném epidemií covidu-19. Normální nedělní bohoslužby se konaly bez přerušení celý rok s postupně narůstající účastí. Opět se rozběhlo pravidelné setkávání skupin v týdnu. Při Večeři Páně jsme nejen opustili mimořádná hygienická opatření, ale také se velká část sboru vrátila k přijímání ze společných kalichů. Pro ty z našich členů, kteří setrvávají u malých kalíšků, jich bylo dokoupeno 30 nových v kvalitě náležitě bohoslužebnému náčiní.

Přesto se sborový život nevrátil do starých kolejí, k některým viditelným změnám došlo. Především nadále pokračujeme v přenosech bohoslužeb každou neděli. Umožňujeme tak jejich sledování nejen lidem, pro které je osobní účast momentálně nemožná nebo obtížná, ale také vzdáleným zájemcům, dokonce i v zámoří. Některé ze sborových aktivit směřují pro malý zájem k zániku, jak se už stalo v případě Dejvického křesla pro hosta. Setkání dětí a konfirmandů mají od prázdnin nový formát: místo pravidelných hodinových schůzek každý týden se setkávání koná jednou měsíčně na celé půldne. Řeší se tak obtížné dohadování termínu, který by vyhovoval všem zúčastněným.

Třetí skutečností, která ovlivnila atmosféru ve sboru, byly těžké ztráty v rodinách našich členů. V nevelkém časovém odstupu zemřely dvě ženy na prahu dospělosti, Anna Kristina Molnárová a Anna Bohatová. Učili jsme se, jak tuto ztrátu žít s jejich nejbližšími, jak se nově vztahovat k mládeži, jak si úmrtí připomínat jako společenství.

Další tíživou okolností, byť působila jen nepřímo, byla válka na Ukrajině. Zprávy z Ukrajiny na mnohé z nás těžce doléhají. Řada členů našeho sboru se zapojila do pomoci ukrajinským uprchlíkům.

Na přelomu roku Magdaléna Trgalová čerpala dlouhodobé studijní volno, pro Sašu Jacobea to bylo náročné, na život sboru to ale nemělo znatelný dopad.

Během roku 2022 se podařilo uspořádat řadu akcí.

O prázdninách se uskutečnila sborová dovolená v Alpách, kterou zajistili manželé Geierovi, a prázdninový pobyt dětí v Křížlicích organizovaný našimi faráři.

Třebaže se po covidovém období rozpadla skupina „kávová služba“, našlo se dost nových dobrovolníků a tak máme radost, že se v loňském

roce obnovilo tradiční setkávání při kávě a čaji.

V dejvickém sboru jsme také vnímali události, které se týkaly širšího církevního společenství. Z nich byl nejvýznamnější vznik nového evangelického sboru v Roztokách u Prahy, tedy v našem bezprostředním sousedství. Dosud byly nejmladším sborem pražského seniorátu Dejvice, které se osamostatnily v roce 1965.

Rovněž se nás dotýkala příprava sloučení Střediska Diakonie Praha, jehož je náš sbor partnerem, se Střediskem křesťanské pomoci Praha. Sbor je zároveň patronem také Mateřské a základní školy speciální Diakonie Praha. Sbor má zastoupení jak v dozorčí radě Diakonie Praha (Saša Jacobea, Jan Petříček), tak ve školské radě (Marta Študentová) a v neposlední řadě i ve velké dozorčí radě Diakonie (Magdalena Trgalová). Staršovstvo je pravidelně informováno o dění, radostech i strastech obou středisek. Farářky pravidelně zpívají v pátek s dětmi ve Stodůlkách, navštěvujeme akce, které střediska pořádají (otevření Domova Daniela, vánoční besídka...) a snažíme se je podporovat i jinak, viz níže.

K bohoslužbám jsme se sešli celkem 55x za průměrné účasti 65. Během celého roku byly bohoslužby přenášeny on-line.

Zvláštní bohoslužby – bohoslužby na Světový den památky zesnulých dětí.

VP jsme slavili 17x, průměrná účast byla 60. Mimo to byla VP 2x vysluhována individuálně, ve zdravotnických zařízeních.

Počet členů sboru celkem: 492

Počet členů sboru s hlasovacím právem: 183

Počet příspěvatelů na provoz sboru: 149

Z toho **plátců saláru: 137**

Pokřtěni byli: v roce 2022 žádný křest neproběhl (v roce 2023 zatím připravujeme 3).

Zemřeli: Anna Kristina Molnářová, Drago Fišer, Vladislava Potužáková, Miloslav Nekvasil, Hana Adamová, Eva Muzikářová.

Sestry farářky vedly v roce 2022 10 pohřbů a 8 církevních svateb.

Do sboru se nikdo nepřistěhoval, zato se odstěhovali: Judith, Marek, Sára a Noemi Stoklasovi, Hana Volná.

Staršovstvo:

se sešlo 10× k pravidelným poradám, navíc proběhla 2 výjezdní zasedání, z nichž 1 bylo víkendové.

Presbyteři měli školení k přímluvným modlitbám.

Pravidelná setkávání jednotlivých skupin:

Nedělní škola

Organizace: Ivana Hellerová

konala se 34× za průměrné účasti 5 dětí

Témata - na jaře biblické postavy ze Starého i Nového zákona dle příručky Zástup stále přichází... a na podzim příběhy z Genesis dle příručky Dál přece nejdete sami.

Proběhla celoroční sbírka NŠ na trampolínu pro děti z Mateřské a základní školy Diakonie Praha – předána.

Biblická hodina

Organizace: Nad'a Sleziaková

Setkání bylo 37× - každé úterý za průměrné účasti 5 osob.

Biblickou hodinu vedli Magdaléna Trgalová, Saša Jacobea, Martin Prudký, Mikuláš Vymětal a Saša Flek.

Biblická hodina pro děti

Vede Saša Jacobea a Magdaléna Trgalová

Konala se 21× do prázdnin s průměrnou účastí 3, po nich 4× celoodpolední s průměrnou účastí 7.

Maminky s dětmi

Organizace: Saša Jacobea

Sešly se 12× za průměrné účasti 6.

Konfirmační cvičení

Magdaléna Trgalová a Saša Jacobea

Do prázdnin se konalo 15× s průměrnou účastí 3, po prázdninách se uskutečnily 4 celoodpolední schůzky s průměrnou účastí 6.

Mládež

Vede Saša Jacobea a Magdaléna Trgalová

Celkem 48× za průměrné účasti 8

Na podzim se mládež spolu s farářkami zúčastnila Sjezdu nejen evangelické mládeže v Ostravě, zúčastnilo se i několik konfirmandů.

Nědělníci

Program si zajišťují sami, jsou to mladí dospělí, čerství absolventi VŠ a pracující do 35 let.

Sešli se 2× k procházkám a společnému obědu.

Obcování

Vede Magdaléna Trgalová a Andrea Bohatová

Skupina zhruba pětaticátníků až padesátníků, schází se 1× měsíčně v domácnostech.

Celkem 9× za průměrné účasti 12

X-cátníci (starší dospělí)

Organizuje: Martin Volný

Otevřená mezigenerační skupina se schází každé druhé úterý v měsíci a zamýšlí se nad základními otázkami křesťanské víry a teologie a jejich relevance v našem životě. Často bývá příležitost ke vzájemnému sdílení.

Celkem 9× za průměrné účasti 10

Klub poznávání

Organizují: Marta Petříčková a Draga Bošková

Otevřená skupina aktivních seniorů, schází se ve školním roce většinou druhý čtvrtek v měsíci, zamýšlí se nad různými tématy.

Celkem 10× za průměrné účasti 9 lidí

Dejvické křeslo pro hosta

Organizuje: Marta Študentová ve spolupráci s faráři

Hostem byl ředitel Mateřské a základní školy speciální Diakonie Praha Milan Černý a jeho zástupkyně Věra Růžičková. Dalším hostem pak byl David Najbrt, evangelický farář a zdravotní klaun.

Konalo se 2×, pro malou účast už nadále neplánujeme

Křesťanská služba

Organizuje: Eva Javornická ve spolupráci s farářkami

Pracovní porady 11× s průměrnou účastí 8, návštěv bezpočet.

KS se snaží pomáhat členům sborů v nouzi, navštěvovat nemocné a také být skupinou, na kterou se s důvěrou lidé mohou obrátit.

Dále se stará se o doručování přání k narozeninám seniorům. První přání dostanou 60letí, pak v 65 letech a v 70, od 75 každý rok. Tímto způsobem mapujeme situaci seniorů i na okraji sboru.

Mimo rámec KS se další členové sboru (Jaroslav Vondra, Martin Volný, Josef Cimpa, Magdaléna Trgalová) pravidelně starají o dovoz potřebných na nedělní bohoslužby.

Naši pěvci

Vede: Lydie Härtelová a Filip Hanuš Härtel

Počet členů: cca 50, zkoušek se účastní průměrně 33 členů

Vystoupení:

Ve sboru při bohoslužbách 4×, plus nešpory ve středu před Velikonoci Slavětín u Loun, kostel sv. Jakuba Většího

Benefiční koncert ČCE Vinohrady

Dolín u Slaného, kostel sv. Šimona a Judy, Dny evropského dědictví

Sál Hlaholu - koncert s Komorním orchestrem Vlasty Škampové

Vystoupení v katedrále při vzpomínce na zemřelou Alžbětu II.

Vánoční koncert v ČCE Vinohrady

Příležitostná kapela:

Vede F. H. Härtel

Těleso složené z mladší i starších hudebníků z řad členů sboru, případní noví zájemci jsou vítáni.

Hrála při bohoslužbách celkem 5x

Dejvický Evangswing

Pavel Prosek (kapelník), Daniel Heller, Michael Heller, Hana Chvojová, Wanda Dobrovská, Karolína Härtelová

Vystoupení ve sboru 2× - podruhé v rámci koncertu pro manžele Proskovy – 60 let společného života

Zpívání ve středisku Diakonie ve Stodůlkách

38×, průměrná účast včetně klientů a pracovníků 25

zpívání ve Stodůlkách: Saša Jacobea, Magdaléna Trgalová, Karolína Härtelová

Jednorázové aktivity:

Sjíždění Sázavy

Sborový oběd

Přespávání dětí ve sboru

Představení nového zpěvníku s Filipem Härtelem

Rozlučka se Stoklasovými

Sbírka na pamětní desku na domě v Truhlářské 8

Oslavy kulatých narozenin ve sboru: Ivana Hellerová, Jana Jindrová, Hanička Sýkorová, Zdeněk Susa

Marathon dopisů pro Amnesty International

Prodej Obchůdku jednoho světa

Silvestrovské posezení

Duchovenská práce:

Za kazatelnou jsme přivítali tyto kazatele:

Saša Jacobea 29×

Petr Gallus 1×

Magdaléna Trgalová 17×

Jaroslav Pechar 1×

Michael Otřisal 2×

Gerhard Reininghaus 1×

Eliška D. Härtelová 1×

Roman Mazur 1×

Pavel Ruml 1×

Zelený čtvrtek – Lány Hauser, recitace

Pavel Pokorný 1×

4. adventní neděle vánoční hra mládeže

Dále naši faráři a výpomocní kazatelé kázali mimo náš sbor:

Saša Jacobea

Zdeněk Susa

Magdaléna Trgalová

Lydie Härtelová

Ekumenická setkání:

- Koncert Podané ruky u sv. Gotharda
- Bohoslužba za krajinu na Sedleckých skalách
- Betlémské světlo ve sboru 24. 12.
- Setkání nad Biblií a koledami na Suchdole 24. 12.
- Setkání u pomníku škpt. Morávka – spolu se sborem ve Střešovicích
- „Ekumenické snídaně“ – pravidelná setkávání duchovních působících v Praze 6 – 2×

- Nekostel – sbor projekt podporuje uvolněním Saši Jacobea pro přípravu bohoslužeb a organizační práci

Práce pro církev:

- seniorátní výbor:

Daniel Heller – sen. kurátor

Jan Mašek – náměstek sen. kurátora

- celocírkevní poradní odbory a komise SR:

Saša Jacobea - členka komise pro reformu správy církve, členka COM, organizátorka Nekostela

Magdalena Trgalová - předsedkyně komise pro vikariát a jáhenskou praxi, 2. náhradnice SR, organizátorka pastorálních konferencí, interní supervizorka ČCE

Petr Gallus – člen PO teologického, člen komise pro vikariát a jáhenskou praxi, člen komise pro celoživotní vzdělávání kazatelů, člen komise pro reformu správy církve

Martin Prudký – člen Komise pro přípravu na rozhovor s lidmi z LGBTQ+ komunity a přípravu stanoviska ČCE k otázce manželství dvou lidí stejného pohlaví

- výpomocní kazatelé:

Eliška Härtelová

Petr Gallus (ETF UK)

Lydie Härtelová

Martin Prudký (ETF UK)

Zdeněk Susa

Práce laiků ve sboru:

Pokladnu vede Jana Cihlová

O finance se starají manželé Černohorští

Hospodáři sboru Petr Hejl, Jan Petříček, Dan Molnár

Kontakt se střediskem Diakonie Praha a se školou zajišťují vedle farářek: Marta Študentová a Jan Petříček

O církevní tisk a prodej knih se stará Marta Petříčková

Obchůdek jednoho světa: Marta Petříčková

O zásoby v kuchyni a vaření pro lidi v sociální nouzi se stará Martina Jílková

Souterrain připravují a vydávají manželé Eva a Daniel Henychovi

Přání pro křesťanskou službu maluje a dodává Madlena Prachenská, Jana Kohoutová

Sborová fotodokumentace: Jiří Hlavsa, Ivan Prachenský

Varhaníci, instrumentalisté, zpěváci:

Filip H. Härtel, Lydie Härtelová, Tomáš Najbrt, Pavel Prosek, Luděk Jelínek, Vít Henych, Tomáš Černohorský, Petr Gallus, Naši pěvci, kapela

Učitelé nedělní školy:

Benjamín Hejl, Anna Hejlová, Daniel Heller, Ivana Hellerová, Václav Henych, Tereza Horská, Miluše Jelínková, Jan Petříček, Markéta Petříčková, Michaela Petříčková, Veronika Petříčková, Marek Stoklasa, Marta Študentová, Robert Zika

V křesťanské službě působí:

Eva Javornická, Mirjam Růžková, Martina Študentová, Nad'a Sleziaková, Stáňa Hřebíčková, Bohunka Minárová, Jana Poláčková, Jana Kohoutová, Jindra Zukalová a Magdalena Trgalová, Saša Jacobea

Kávová služba:

Organizace: Martina Študentová

Martina Jílková, Nad'a Sleziaková, Bohunka Minárová, Jindra Zukalová, Marta Petříčková, Lucie a Fernando, Matouš Heller, Jiřina Černohorská, Kamil Trgala, Eliška Härtelová, Lída Janská, Wanda Dobrovská, Dylan, mládež

Charitativní akce:

- Chleby pro lidi v sociální nouzi 4x, organizuje Martina Jílková
- Bazar podzimních plodů ve prospěch křesťanské služby našeho sboru (Jana Cihlová, Jana Kohoutová, Draga Bošková, Marta Petříčková, Jan Mašek)
- 4 benefiční vycházky po Praze pro Mateřskou a základní školu speciální Diakonie Praha, konkrétně na rekonstrukci školy V Zápolí - M. Študentová
- Benefiční koncert pro Domov Daniela – Irena Troupová a Jiřina Marešová –Dvořáková, organizace M. Študentová
- Představení projektu Mám to na triku ve prospěch Domova Daniela Diakonie Praha

- Benefiční koncert Našich pěvců na Vinohradech pro Berkat a Jako doma

Vícedenní sborové akce:

- Sborová dovolená v Rakousku: organizoval Pavel Geier
- Dětský sborový tábor připravili a vedli: Saša Jacobea, Magdaléna Trgalová, Daniel Molnár, Robert Zika, Světlana Dobešová, Kateřina Ratajová a mládež
- Mimosborová akce v prostorách našeho sboru – příměstský tábor pro ukrajinské děti (19 dětí) pod hlavičkou Junáka: sbor poskytl zdarma prostory a byl patronem této akce. Členové sboru, kteří se pracovníě podíleli na této akci: Benjamín Hejl, Marta Študentová, Martina Jílková, Táňa Bonhar ,Veronika Petříčková, Ciara Matthews, Marie Gallusová

V rámci sboru pracuje skupina čtyř sester v tzv. Opatrovnické radě Ladislavy Mejsnarové. V prostorách sboru se konala Výroční schůze rady za účasti členek rady (Anna Hejlová, Naďa Sleziaková, Karolína Vránková, Martina Študentová), Ladislavy, Saši Jacobea, veřejné opatrovnice a zástupců Domova v Sulické, kde Ladka bydlí.

J. Mašek

Jak žijeme: Lucie Králová a Fernando Escobar

Když jsem přišla k domu ve Stodůlkách, kde Lucie s Fernandem bydlí, našla jsem zvonek se jmény Králová Escobar. První, na co jsem se jich zeptala bylo, zda Fernando nemá něco společného s tím neslavně známým narkobaronem. Fernando mi řekl, že jméno Escobar je v Salvadoru, odkud pochází, snad nejpoblárnější příjmení - asi jako u nás Novák, a navíc ten neslavně známý byl z Kolumbie. Bylo mi u nich příjemně, oba jsou velice milí, bezprostřední a jejich povídání se hezky poslouchalo.

Řekněte mi prosím, jak dlouho chodíte do dejvického sboru a jak jste se sem dostali?

L: Do sboru chodíme asi rok. Chtěli jsme najít sbor nedaleko od našeho bydliště a nechtěli jsme velký sbor. Chvíli jsme chodili k Salvátoru, pak jsem hledala na internetu a narazila jsem na Dejvice. Zpočátku jsme s Fernandem sledovali jen přenosy – bylo to v době covidové. Když se situace zlepšila, začali jsme do sboru pravidelně docházet. Myslím, že jsme konečně našli to správné místo pro nás.

F: Když jsme přišli do Prahy, chodili jsme pár let do luterské církve, tam je v porovnání s ČCE rozdíl v liturgii, zpívají se žalmy – to se nám hodně líbilo. Nebyly tam ale moc příležitosti se s někým kamarádit. Chodili jsme na anglicky i česky mluvící bohoslužby, faráři se ale v té době vícekrát vyměnili, což se nám moc nelíbilo, myslíme, že to není dobré, když se faráři často mění. Je rozumné být v jednom sboru dlouhodobě. Lucka pak na internetu našla, že dejvická Českobratrská církev evangelická je otevřená, má svobodný přístup a mně se líbila kázání farárek.

Odkud pocházíte a kudy vedla vaše cesta víry?

L: Narodila jsem se v Plzni. Mamka pocházela z Moravy, vychovaná v katolické víře. V dospělosti bydlela hodně let v Praze, potom po sňatku se přestěhovala do Plzně. Táta ve víře vychován nebyl. Rodiče měli hodně knih, i dětskou Bibli a když jsem byla malá, učili mě modlit se Modlitbu Páně a měli zájem seznámit mě s vírou. Až v deseti letech jsem začala chodit do Metodistické církve v Plzni, rodiče taky, věřící jsou stále, i když do kostela už nechodí. V tom nás ovlivnil můj starší bratr – začal se zajímat o víru a chodit právě do Metodistické církve. Na mne to v církvi hodně zapůsobilo, měla jsem ráda dětský program – tzv. besídku a později jsem si oblíbila i „dospělé“ bohoslužby a hlavně písně. Také jsem tam poznala nové kamarádky, účastnila jsem se akcí pro děti a mládež, táborů, prázdninových pobytů a podobně. Taky tam vznikla taneční skupina Paprsek (pořád existuje), v jednom sále církvi jsme začaly trénovat moderní tanec a balet. Měly jsme i vystoupení, občas i v rámci veřejných akcí.

V dětství jsem uvěřila v Ježíše, tak jsem se v jedenácti letech nechala pokřtít. Naše církev měla kontakty také s Křesťanským společenstvím. Občas jsem se účastnila i jejich bohoslužeb. Můj bratr tam začal chodit taky – dosud chodí do této církve.

Od té doby jsem vždycky měla zájem víru rozvíjet a poznávat, hodně jsem četla taky různé křesťanské knihy už od mladých let a tento zájem mám pořád. Kromě toho byly součástí mého života zájmové kroužky – chodila jsem do ZUŠ na klarinet, byla jsem v orchestru, jezdili jsme na festivaly dětských a mládežnických orchestrů. Pár let jsem chodila taky do baletní školy pro děti a mládež, která působila při městském divadle.

F: V Salvadoru neexistuje zájmová činnost pro děti. Je dobře, že se děti učí něco víc a zapojují mozek. Někdo se nás ptal, zda jsme byli na plesu. Jenže neumím tančit žádné tance, kde se musí umět kroky. U nás to nikdo neumí, plesová sezona vůbec není. Tancuje se v Kostarice, kde bydlí část mé rodiny, populární je tam salsa, merengue, tam umí všichni tancovat.

Narodil jsem se v hlavním městě San Salvador v republice Salvador v katolické rodině v roce 1984, kdy v Salvadoru byla občanská válka (1980 – 1992).

Válka tehdy způsobila hodně problémů. Zpočátku to byl spor o půdu mezi zemědělci a vojáky, který přerostl v brutální válku mezi guerillou, podporovanou Kubou a SSSR a vládou, kterou podporovaly USA. V té době se ztratil můj 1,5 roční bratranec, o něm jsme nevěděli do roku 1997, kdy jsme se přes agenturu dozvěděli, že v Hondurasu si ho adoptovali američtí manželé. Žije teď s nimi v Bostonu v USA. Kdyby se někdo chtěl dozvědět víc, jeho adoptivní matka napsala knihu, kterou si ode mě můžete v digitální formě půjčit – kniha je ale jen anglicky (Margaret Ward: Missing Mila, Finding Family).

Vládl tam generál a panovala nesvoboda. Lidé byli rozděleni na dva tábory – na ty, co byli s vládou a ty, co byli proti vládě a ti byli ještě navíc rozdělení na ty, kteří byli s Ruskem a proti Rusku. Panovalo násilí mezi lidmi, hodně jich pak uteklo do USA. Tam byli bez práce, chudí, žili v chudinských čtvrtích, kde vládla kriminalita, vytvářely se salvadorské gangy. Vláda USA je proto vyhostila zpět do Salvadoru a tím se vrátil zpět i problém. Nebylo tam už bezpečno. To byl jeden z důvodů, proč žijeme tady.

Většina mé rodiny žije v Salvadoru. Mám bratra, byl chytrý, dostal stipendium v Chile, ve Španělsku, v Kostarice a v Jižní Koreji. Díky tomu jsem hodně cestoval, když jsem za ním jezdil a inspiroval mě, abych se vždycky snažil zlepšovat.

Zpočátku jsem nevěřil, ale na univerzitě jsem měl věřícího kamaráda a najednou jsem to začal cítit – zjistil jsem, že být křesťanem je důležité.

Jaké bylo vaše studium a zaměstnání?

L: V Plzni jsem studovala gymnázium a Pedagogickou fakultu obor učitelství pro střední školy. Krátce jsem učila na ZŠ, později v jazykovém kroužku ve školní družině. Nakonec jsem se přeorientovala na obor IT. V současnosti pracuji v menší české firmě – dělám testování různého softwaru, který ve firmě vytváříme, nejvíc webových stránek.

F: Nejdřív jsem studoval v evangelické základní a salesiánské střední škole a pak na Jezuitské univerzitě počítačovou vědu, IT, programování. My jsme byli chudí, bratr dostal stipendium a mne podporovala rodina, která adoptovala mého ztraceného bratrance. Nějakou dobu jsem pracoval v Kanadě, je to krásná země. Teď tady pracuji v oboru, který jsem vystudoval.

Jak jste se seznámili?

F: Potkali jsme se on-line na křesťanské stránce na mezinárodní dopisování – formou e-mailů. Oba jsme měli zájem o netradiční, alternativní pohled na křesťanství, také jsme měli podobné zájmy, co se týká hudby a umění. Začali jsme si psát mailem, pak chatování bez kamery a později, když Lucka měla možnost navštívit internetovou kavárnu, tam jsme se poprvé viděli.

L: Po roce a půl Fernando přijel do Česka – v roce 2008, na jaře, to jsme se poprvé potkali osobně. Ještě jsme studovali, tak jsme pak pokračovali v dopisování. Po ukončení studia jsme si našli práci, já jsem na podzim roku 2011 odjela do Salvadoru a v červnu 2012 jsme měli svatbu.

Jaká byla vaše svatba a jak žijete teď?

L., F: Svatbu jsme měli pouze úřední, u Fernandových rodičů v domě. Bylo to jednodušší, i když je tam tradice mít svatby dvě – nejdřív úřední (ta musí být vždy) a pak církevní, která bývá slavnostnější. V Salvadoru jsme ale nechodili pravidelně do žádné církve. S církevní svatbou by byly složité formality – organizovat vše dlouho dopředu, což se zdálo komplikované, nevěděli jsme totiž ani, kdy budeme moci zorganizovat tu úřední svatbu (kvůli vyřizování těch dokumentů). Dohodli jsme se, že příjmení budeme používat každý své, se kterým jsme se narodili, což nám dává větší smysl, ačkoli je to tady neobvyklé. Taky to bylo jednodušší kvůli papírům. Česká ambasáda je pouze v Mexiku, což je dost velká vzdálenost.

L: Hodně starostí jsme měli i s dokumenty – před svatbou i po ní. Ještě před svatbou požadovali doklad o způsobilosti k manželství. Abychom dostali úřední potvrzení, museli jsme to vyřizovat přes naši ambasádu v Mexiku. Museli jsme mít úřední překlad, protože tam je úřední jazyk španělština. A potom jsme museli ještě vyřizovat český oddací list, tedy opět pořídit úřední překlad do češtiny, potom nám český oddací list vydali na matrice v Brně. Jsem ráda, že se nám povedlo vyřídit všechno to papírování.

V San Salvadoru jsme žili necelý rok, teď tady v Praze jsme už deset let. Jsem vděčná, že se nám povedlo usadit se tady v Praze. Nikdy

předtím jsem vlastně o tom ani neuvažovala. Neměla jsem dřív v plánu žít někde mimo Plzeň, ale nakonec se mi v Praze opravdu moc líbí.

F: Mám tady trvalý pobyt, doklad – platný pas – se musí obnovovat každých pět let v Berlíně nebo ve Vídni.

L., F: Rádi cestujeme.

Ještě se zeptám na kávovou službu u nás ve sboru.

L: Když se v ohláškách vícekrát za sebou říkalo, že je potřeba se zapojit, přihlásili jsme se.

F: Líbí se nám to posezení při kávě a čaji. Nebyli jsme jako cizinci, lidi ve sboru se o nás zajímají, baví se s námi.

Co řeknete na závěr?

L: Jsem vděčná za víru, věřím, že Bůh nám pomáhá, je to zázračné, že jsme se mohli setkat a být spolu, také jsem ráda, že můžeme být součástí tohoto sboru, kde nacházíme povzbuzení a inspiraci pro víru.

F: Cítím, že Bůh měl plán nás spojit, že nás vede ve víře i v tom, že můžeme být spolu v církvi. A jsem rád, že jsem dosud vše přežil – hlavně těžké časy v Salvadoru.

Děkuji za rozhovor

Zapsala: Naděžda Sleziaková

Victimae paschali laudes

Naši pěvci zvou na velikonoční koncert, který se bude konat ve čtvrtek 30. března od 19:00 v sousedním střešovickém kostele. Na programu jsou jednak sborové skladby od středověkých zpěvů přes díla Thomase Tallise, Františka Ignáce Tůmy či Johanna Sebastiana Bacha až po spirituály, jednak sólové klavírní skladby v podání Daniela Juna. Výtěžek z dobrovolného vstupného bude věnován Diakonii ČCE, jmenovitě domovu Daniela.

Filip H. Härtel

Kalendář na březen 2023

Bohoslužby 9:30	5.3. VP	A. Jacobea
odkaz na on-line	12.3.	A. Jacobea
vysílání najdete zde:	19.3.	M. Trgalová, VSS
<u>dejvice.evangnet.cz/</u>	26.3.	A. Jacobea, rodinné
<u>line-vysílání</u>	2.4. VP	A. Jacobea

YouTube kanál ČCE Praha – Dejvice:

youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQl2tI8Ik-Fw

Konfirmandi (11+)	pátek v 15:30 – 18:30 (1× měsíčně, termíny: 24.3., 21.4., 19.5.)
Děti (5 - 11)	pátek v 15:30 – 18:30 (1× měsíčně, termíny: 24.3., 21.4., 19.5.)
Mládež (13+)	čtvrtek v 18:30 – 20:00
Křesťan. služba	5.3. po bohoslužbách
Děti + maminky	čtvrtek 16.3. v 9:30 – 11:30
X-cátníci	úterý 14.3. v 19:00, téma: Svoboda člověka ve vztahu k Bohu
Naši pěvci	středa v 18:30 – 20:30
Zpívání Diakonie Stodůlky	každý pátek v 9:15 – 10:15
Obcování	23.3. v 19:00 (ve sboru), téma: Sexualita
Biblická hodina	úterý v 16:00 – 17:00
Klub poznávání	9.3. v 9.30 téma: Juanita Kancil o Indonésii II
Staršovstvo	2.3. v 19:00
Ostatní	19.3. výroční sborové shromáždění (po bohoslužbách) 20.3. porada fundraising 26.3. ekumenický výlet s dětmi 31.3.-2.4. víkendovka konfirmandů

**Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je v neděli 19. 3. 2023.
Číslo vyjde 26. 3. 2023.**

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 – Liboc, tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz. Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 737 517 413 (Saša Jacobea), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz

Bankovní spojení: č. ú. 2400319773/2010, var. symboly: salár =101, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103

V čísle najdete:

Radostné spočinutí po namáhavém čase.....	1
Výtah z jednání staršovstva.....	2
Jak žijeme: bratr Josef Cimpa.....	4
Pod ochranou Nejvyššího.....	7
Kalendář na duben 2023.....	8

Radostné spočinutí po namáhavém čase

To pro nás mohou znamenat Velikonoce jako vrchol postního putování. To pro mě vlastně znamenal také čas tzv. sabatiklu, neboli dlouhodobého studijního volna, které jsem čerpala 22.11.2022 -22.2. 2023 a kterému věnuji tento úvodník. Církev farářům umožňuje udělat si takový odstup od práce jednou za pět let. Využila jsem této možnosti poprvé a nelituji toho. Hlavní náplní, kterou si farář může sám zvolit, se mi stal Kurz nemocničního kaplanství pořádaný ETF UK. Velikonoční doba symbolizuje také napětí mezi lidskou konečností a nadějí, smrtí a Vzkříšením. I tyto asociace mi přicházely na mysl, když jsem doprovázela pacienty, kteří balancovali, zda svou ubývající energii vložit spíše do boje s nemocí a upnutí se k naději, nebo se v rozhovoru rozhodli otevřeně hovořit i o potřebě smíření a přípravě na věci poslední, pokud jejich stav nesl vážné riziko brzkého úmrtí.

Absolvovala jsem dvě týdenní stáže, první v Ústavu hematologie a krevní transfuze na Karlově náměstí, druhou v Ústřední vojenské nemocnici a v obou potkala členy našeho sboru v roli zaměstnanců! Třetí praxe mě ještě čeká v dubnu v Brně. V pastoraci bylo pro mě novou zkušeností chodit k pacientům jednorázově, nabídnout jim vhodnou formou rozhovor, který šel někdy do veliké hloubky a pak je již nikdy nevidět. Nové bylo také mluvit s mladými lidmi na pokraji smrti (neboť v ÚHKT jsou mj. pacienti s leukémií), to se ve sborech děje výjimečně. K praxím

pak patřily víkendové bloky teorie. Dozvěděla jsem se základy zdravotnického práva. Zajímavý je například právní koncept tzv. „dříve vyslovených přání“, podle nichž se personál řídí, pokud je pacient ve stavu, kdy není schopen vyslovit či nevyslovit souhlas. Lékař musí mít vždy dokument k dispozici v písemné podobě s podpisem pacienta. Léčený vyjadřuje souhlas či nesouhlas pro některé konkrétní situace, například nesouhlas některých pacientů s resuscitací, s amputací nebo transfuzí. Obecně jsem se utvrdila v názoru, že je dobré promyslet si, jak by měl závěr života každého z nás vypadat. Pomůže dát o tom rodině jednotnou informaci, nejlépe v písemné formě, nebo alespoň sdělit, kde takové instrukce pro případ úmrtí mám. Možná, že do velikonočního úvodníku se nám takové myšlenky příliš nehodí, ale věřím, že víra je velikou posilou i do těžkých chvil nemoci, stárnutí a úbytku sil. Věříme přece, že ani tam na „druhé straně“ nebudeme vychvázeni z Boží náruče. V kursu jsme měli také přednášky o liturgických prvcích a rituálech v pastoraci, psychologii nemocného, lékařskou a zdravotnickou etiku, nácviky komunikace v obtížných a krizových situacích, probírali jsme spiritualitu a duchovní potřeby zdravotníků a nemocných, doprovázení umírajících a pozůstalých, základy managementu s ohledem na spolupráci v multidisciplinárním týmu. Kurs zakončím závěrečným pohovorem 9. června. Jsem ráda, že mi sbor umožnil si sabatiku vybrat, a připravit se tak i do alternativní farářské role kaplanky, což bych jako doplnění svého polovičního úvazku v Dejvicích výhledově zamýšlela. Nadstavbou mi byla možnost více se věnovat své rodině i sama sobě, číst, sportovat a přemýšlet o své práci z odstupu. Děkuji vám všem, a především své trpělivé kolegyni, že jste zde čas bez mé přítomnosti dobře zvládli a těším se z toho, že se nyní opět můžeme setkávat.

Přeji vám pokojné a radostné Velikonoce!

Magdaléna Trgalová

Výtah z jednání staršovstva 2. 3. 2023

- Ohlédnutí za dlouhodobým studijním volnem M. Trgalové.

- Přijetí nové členky sboru Lucie Králové.
- Schválen evidenční dotazník sboru za r. 2022.
- Diskuse o účasti farářek na sborové dovolené, rozhodnutí podpořit účast S. Jacobea úhradou cestovních výdajů a příspěvkem na ubytování.
- Zajištění pastorálek 11.4. a 9.5. v našem sboru – možno hlásit se s pomocí M. Študentové.
- Technicko-organizační příprava víkendového pobytu konfirmandů 31.3.-2.4.
- Stanoveny termíny rodinných nedělí do prázdnin – 26.3., 16.4., 14.5., 25.6.
- Schválena žádost S. Jacobea o dlouhodobé studijní volno 07-09/2023.
- Schválena možnost uspořádat jednodenní sborový výlet do Ústí nad Labem především pro členy, kteří se neúčastní sborové dovolené v zahraničí.
- Schválen prodej cenných papírů (součást dědictví).
- Schválen výkaz hospodaření za r. 2022.
- Schválen plán hospodaření pro r. 2023.
- Schválen dar Fondu Compaternitas na podporu J. Kaluse ve výši 10.000,- Kč.
- Schválen příspěvek S. Jacobea na nákup software.
- Stanoven termín pro dobročinný prodej koláčů po bohoslužbách – 14.5.
- Schválen nákup nové UA vlajky za účelem vyvěšení na domě.
- Schváleno ladění pianina v JAK.
- Na podnět K. Řežábka schváleno dřívější zasílání informací ze sboru a seniorátu – v úterý.

Příští řádná porada staršovstva: 13.4. 2023 v 19:00 hod. (změna termínu kvůli velikonočním svátkům), své případné podněty adresujte, prosím, Saše Jacobea či Janu Maškovi (ideálně emailem).

Jak žijeme: bratr Josef Cimpa

Když jsem šla na domluvený rozhovor s bratrem Cimpou, pro jistotu jsem si vytiskla mapku, jinak bych se mezi těmi bytovými domy v Řepích ztratila. Venku začalo sněžit, foukal vítr a v dokonale elektrifikovaném bytě (v koupelně světlo na fotobuňku, totéž v předsínce) bratra Cimpy se u teplého čaje a výborných koláčků hezky povídalo.

Kde má Vaše rodina kořeny?

Narodil jsem se na venkově na Táborsku v roce 1941. Matka pocházela z chalupy – tak se říkalo menšímu hospodářství, na kterém vyrůstala. Otec byl kovář, měl svoji živnost. Po válce ještě rok v ní dělal, pak se rozhodl živnost přenechat matčinu bratrovi a přestěhovali jsme se do městečka Planá nad Lužnicí. Otec pak pracoval v Kovosvitu Sezimovo Ústí a matka byla zpočátku s námi doma. Byli jsme tři. Já jsem byl nejstarší, pak bratr o tři roky mladší a sestra, která byla ode mě mladší o pět let. Bratr tam ještě žije. Sestra už zemřela při dopravní nehodě.

Matka později začala pracovat v Silonu Planá nad Lužnicí.

Byla silně věřící katolička, všichni jsme byli pokřtěni a museli jsme chodit do kostela. Církevní dění, kromě večerní modlitby i jinak, se nepraktikovalo. Jakmile jsem odešel z domova, jakékoli kontakty s církví přestaly. Neměl jsem zájem.

Kam jste chodil do školy a jaký obor Vás nejvíc zajímal?

Byl jsem studijní typ, rád jsem se učil a tíhl jsem k technice. Do Tábora jsem chodil čtyři roky na strojní průmyslovku. Už tam jsem pokukoval po elektrotechnice a rozhodl se, že budu pokračovat dál ve studiu v tomto oboru. Dal jsem si proto přihlášku na ČVUT a byl přijat na elektro fakultu. Obor slaboproudá technika byl v Poděbradech. Tam jsem byl čtyři roky, poslední rok jsem dostudoval v Praze, kde jsem studium úspěšně ukončil.

Co následovalo po ukončení studia?

V Praze jsem si celkem brzo našel slečnu, byla jedináček, žila jen s tatínkem. Vzali jsme se a hledali jsme pro nás tři větší byt. Povedlo

se, měli jsme štěstí, našli jsme hezký byt v Libni.

Pokud jde o pracovní aktivitu, věnoval jsem nejdelší dobu měření – zejména měření plynu. Později se začaly prosazovat systémy zabezpečování a kontroly jakosti produkčních činností a na toto téma jsem si udělal i kandidaturu.

Jaký byl Váš další život?

S manželkou jsme měli dvě děti. Dceru, která tak trochu po mně vystudovala též ČVUT elektro. Je vdaná, má tři děti, dva kluky a holku, teď je jí 50 let. Synovi je 46 let, je dosud svobodný a pracuje v reklamní agentuře.

Jak šel čas, děti rostly, manželka začala být nemocná na roztroušenou sklerózu. Asi po pěti letech nemoci v roce 1997 umřela. Dcera byla už vdaná, my se synem jsme ve velkém bytě v Libni zůstali sami.

S manželkou jsme měli hezký život, zpočátku jsme i s dětmi hodně jezdili v létě do Plané, taky do teplých krajín do ciziny, do Polska a na Slovensko. V zimě jsme nikam nejezdili, nejsem sportovně založený a např. ani neumím lyžovat.

Co bylo po smrti manželky?

Se synem jsme opustili velký byt v Libni a pořídili jsme si každý svůj byt v Řepích. Syn bydlí nedaleko ode mne.

Po smrti manželky jsem jezdil na dovolené sám a později s přítelkyněmi, které jsem si našel, abych nebyl sám. Byl jsem např. ve Francii, Itálii, Egyptě, v Číně se synem, tak různě. Také jsem chtěl jet vlakem po Transsibiřské magistrále z Moskvy do Vladivostoku, ale covid mi to znemožnil.

V současné době mám přítelkyni, která bydlí na Dobříši a já tady v Praze. V zimě ona přijede sem a v létě zas já pomáhám s pracemi kolem domu. V Praze chodíme za kulturou a na Dobříši se věnujeme pracím kolem domu.

Jaká byla Vaše cesta do dejvického sboru a k církvi?

Jak jsem na začátku uvedl, mé kontakty s církví přestaly, když jsem v mládí odešel z domova. Trvalo to až do doby, než jsem si našel, musím říct, moc fajn přítelkyni Helenku Duškovou. Ona byla evangelička, celá její rodina chodila do sboru a já jsem přemýšlel, proč bych se taky nepřidal a rozhodl se, že budu s nimi chodit též. Neměl jsem s tím problém a začal jsem tedy docházet do dejvického sboru s nimi. Ve sboru jsem poznával nové zajímavé lidi, jezdil jsem s nimi na společné dovolené. Přihlásil jsem se za člena dejvického sboru, platím salár. Návštěvu sboru beru jako kulturně – společenskou záležitost s duchovním a lidským zaměřením. Měl jsem rád kázání bratra faráře Pavla Rumla, on na mě velice zapůsobil. Obdivuji bratra Zdeňka Susu a jeho zvláštní kázání. Přítelkyni jsem dal číst jeho knihy a ona byla nadšená. Sleduji se zaujetím i naše současné farářky Sašu Jacobea a Magdu Trgalovou. Pamatuji si i na Hudcovy. Když mám čas, rád přijdu do sboru, je tu příjemná duchovní společnost. Taky jsem chvíli dělal kávovou službu.

Členem sboru jsem zůstal i po smrti Helenky Duškové. Kdybych ji nepotkal, na pobožnosti bych nikdy nechodil. Cesty Boží jsou nevyzpytatelné.

Jak žijete teď?

Nenudím se. Jsem v různých spolcích, např. Ymca, Sokol, chodím cvičit, plavat, občas si jdu s přítelkyní zatančit. Nezapomínám na kulturu – divadlo, výstavy, na různé poznávací, kulturní a společenské akce. Teď také chodím na kurs francouzštiny. Několik let jsem chodil na Univerzitu třetího věku na Filozofickou fakultu UK. Tam jsem potkal svou nynější přítelkyni. Snažím se být aktivní a udržovat se.

Co byste řekl na závěr?

Myslím si, že církev dělá hodně pro potřebné lidi – a beru ji jako prostředek vnímání lidskosti v nás.

Děkuji za rozhovor

Zapsala: Naděžda Sleziaková

Pod ochranou Nejvyššího...

Bratr Jan Mašek svou vzpomínku na tatínka a úvahu o vlastní životní zkušenosti v únorovém č. Souterrainu orámoval označením zázrak a poselstvím jistoty života v ochotě v oddanosti a spolehnutí se na přítomnost Nejvyššího.

Jsem vděčna za to, že jsem se s bratrem presbyterem Maškem seniorem mohla setkat a zažít s ním spolu s mým svého času spolukolegou Pavlem Hlavsou krásné vstřícné rozhovory.

V této souvislosti ráda připomenu vynikající knížku nedávno zesnulého bratra Drago Fišera Hledám slova pro hledající (Mlýn, 2012), v níž skvěle uspořádal základní otázky života z hlediska člověka věřícího i z hlediska člověka nevěřícího - tedy theisty a atheisty - formou komentované rešerše myšlenek předních myslitelů. Uvedu v krátkosti výňatek z myšlenek, jež se daného tématu týkají (str. 17-19):

Odpovědí na otázku po smyslu života je otázkou víry v Boha. Víru v hlubším smyslu lze získat nebo ztratit. Ztratit víru znamená vzdát se tážení po hlubším smyslu života.

Farář Blahoslav Hájek v tomto smyslu dále uvádí: „nezodpovědění základních otázek je náš úděl, avšak každý, kdo si to uvědomí, má ještě před sebou tuto volbu: buď je svět a život v něm neuvěřitelným zázrakem a stvořitel tajemstvím, jehož poodhalování nám dopřává nadějnou vyhlídku, nebo je náhodou beze smyslu a po jeho cíli je zbytečné pátrat.“

Jedná se o rozhodování každého jednotlivého člověka. O víře se každý rozhodujeme v podmínkách nejistoty. Ve věcech smyslu života a naděje má takové odpovědné rozhodnutí strukturu víry...

Prof. Petr Pokorný uvádí analogii se soudcem při řešení sporu. Do řešení musí vstoupit soudce sám jako osoba (subjekt)... Lidské rozhodování má dvě fáze - první probíhá ve vědomé složce psychiky a ústí v ujasnění možností, druhou fází je volba sama, v níž hraje velkou roli nevědomá složka naší psychiky, v níž vzniká také naše hodnotová stupnice. Tato oblast je ovlivněna mnoha faktory, genetickým dědictvím i celým příběhem našeho dosavadního života; pro tuto oblast hebrejská bible užívá výraz srdce.

Kalendář na duben 2023

Bohoslužby 9:30	2.4. VP	Pavel Pokorný
odkaz na on-line vysílání najdete zde: dejvice.evangelnet.cz/line-vysilani	6.4. Zel. čtvrtek, VP	A. Jacobea, M. Trgalová, pašije
	7.4. Velký pátek	A. Jacobea, kající bohoslužby
	9.4. Vzkříšení, VP	M. Trgalová
	16.4. VP	A. Jacobea, rodinné
	23.4. VP	A. Jacobea
	30.4. VP	M. Trgalová
	7.5. VP	A. Jacobea

YouTube kanál ČCE Praha – Dejvice:

youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQl2tI8Ik-Fw

Konfirmandí (11+)	pátek v 15:30 – 18:30 (1× měsíčně, termíny: 21.4., 19.5., 23.6.)
Děti (5 - 11)	pátek v 15:30 – 18:30 (1× měsíčně, termíny: 21.4., 19.5., 23.6.)
Mládež (13+)	čtvrtek v 18:30 – 20:00
Křesťan. služba	neděle 16.4. po bohoslužbách
Děti + maminky	čtvrtek 20.4. v 9:30 – 11:30
X-cátníci	úterý 11.4. v 19:00, téma: Radost
Naši pěvci	středa v 18:30 – 20:30
Zpívání Diakonie Stodůlky	každý pátek v 9:15 – 10:15
Obcování	bude ohlášeno
Biblická hodina	úterý v 16:00 – 17:00
Klub poznávání	13.4. v 9.30 téma: „Významné ženy v bibli“ (J. Kohoutová)
Staršovstvo	POZOR! 13.4. v 19:00
Ostatní	30.3. v 19:00 koncert Našich pěvců pro Domov Daniela (Střešovice) 31.3.-2.4. víkendovka konfirmandů (Mnichovo Hradiště) 2.4. v 19:30 slib DRS Diakonie Praha (při bohosl. u Martina ve Zdi) 7.4. ve 14:00 Nekostelní křížová cesta 8.4. v 8:45 výlet na Skalku (Mníšek pod Brdy) 20.4. v 18:00 seniorátní konference (Kobylisy)

**Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je v neděli 23. 4. 2023.
Číslo vyjde 30. 4. 2023.**

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 – Liboc, tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz. Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 737 517 413 (Saša Jacobea), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz

Bankovní spojení: č. ú. 2400319773/2010, var. symboly: salár =101, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103

Květnové svátky.....	1
Výtah z jednání staršovstva.....	2
Vzpomínka na Mahulenu Čejkovou.....	3
Sborové finance 1: ohlédnutí za r. 2022....	4
Ekumenický výlet na Vyšehrad.....	6
Výjízďka konfirmandů.....	8
Přespávání dětí ve Střešovicích.....	9
Devadesátiny bratra Vondry.....	9
Jak žijeme: bratr Jaromír Matouš.....	10
X-cátníci a Radost.....	17
Překonat strach.....	19
Kalendář na květen 2023.....	20

Květnové svátky

Měsíc květen má asi leckdo spojený se dvěma významnými státními svátky – Svátkem práce, který se slaví 1. května a Dnem vítězství, který v současnosti připadá na 8. května. I proto, že jsou to volné dny a nepřipadnou-li na sobotu či neděli, ale třeba šikovně na pondělí, jako je tomu letos, čekají v květnu člověka hned dva takzvané prodloužené víkendy. Někdy mám pocit, že to „volno“ strhává více pozornosti než obsah svátků samotných, ale to je zase jiná písnička.

Letos však na květen připadají i další dva svátky, které širší veřejnost příliš nevnímá, v životě církve však své místo mají. Jsou jimi Nanebevstoupení Páně a Letnice. V dřevních dobách církve se obě události slavily v jeden den, avšak již od 4. století je část církví slavila odděleně. Oba svátky vycházejí z událostí líčených v Lukášových spisech (Lk + Sk).

Svátek Nanebevstoupení Páně se slaví 40. den po Vzkříšení (připadá tedy vždy na čtvrtek, konkrétní datum se ovšem odvíjí od data Velikonoc v daném kalendářním roce), případně je přesunut na následující neděli. Tato praxe v ČCE v současnosti převažuje, i když se ještě najdou místa, kde se k oslavě Nanebevstoupení Páně schází shromáždění v týdnu, ve čtvrtek. Svátek je slaven s odkazem na Lukášovu zprávu (Sk 1,3 – „po čtyřicet dní se jim dával spatřit a učil je o království Božím“).

Letnice, svatodušní svátky, „narozenniny Církve“, jak se také někdy říká, se slaví 50 dní po Velikonocích a uzavírají radostné

velikonoční období. V našem sboru ho letos prožíváme i skrze slavení svaté večeře Páně o každé neděli od Velikonoc až do Letnic. Svatodušní svátky jsou oslavou události seslání Ducha svatého, jak ji popisují Sk 2, ale také chvílí mimořádných aktuálních proseb ve spojitosti s darem Ducha svatého.

Je tento popisný úvodník nošením sov do Athén? Nejspíš ano, ale opakování je prý nejen matkou moudrosti, nýbrž i spasení, slyšela jsem tuhle. Těším se na květnová sváteční setkání s Vámi, milí čtenáři. A těším se i na ta všední.

Saša Jacobea

Modlitba květnová

Pane a Bože,
přišlo jaro!

Všude kolem to klíčí, kvete, raší, zelená se.

Je v tom cítit život. Je v tom kus radosti. Děkujeme za to.

Tak jako tráva vyráží ze země,
chceme my růst ve víře.

Tak jako se květiny otvírají slunci,
chceme rozkvést v lásce k tobě.

Tak jako stromy nesou dobré ovoce, které nasytí a osvěží,
chceme my druhým přinést naději.

Prosíme, Bože, probud' v nás opravdový život,
naplněný důvěrou, nadějný, laskavý, vděčný – takto silný proti smrti,
život věčný.

Amen

Výtah z jednání staršovstva 13. 4. 2023

- Přijetí nové členky sboru Terezy Semotamové.
- Zajištění bohoslužeb se zastupujícími kazateli po dobu studijního volna S. Jacobea.
- Zpráva o víkendovce konfirmandů a plánování podoby konfirmace 15.10.2023.

- Termín a náměty pro podzimní výjezdní zasedání staršovstva 3.11. - 5.11. v Mnichově Hradišti.
- Možnost pořádání kurzů křesťanství ve sboru – podrobněji na výjezdním zasedání.
- Výstupy z porady o fundraisingu: více se věnovat osvětě o penězích: články v Souterrainu, rozhovor při sborové kávě, děkovat dárcům.
- Revokace rozhodnutí o odchodu z Fio banky k jinému peněžnímu ústavu. U Fio banky založit i lépe úročený termínovaný vklad.
- Informace o získaném grantu Našich pěvců.
- Nedělní sbírku 7.5. věnujeme na doplnění sbírky NŠ na dar pro Školu Diakonie Stodůlky.
- Stávající košíčky na chrámovou sbírku doplnit dalším košíčkem/pokladničkou u východu z modlitebny. Domluvit s H. Härtelem.
- Schváleno propůjčení sborových prostor za úhradu provozních nákladů na schůzi SVJ Eliášova a na přespání 3 účastníkům výletu ze sboru v Uherském Hradišti a za dobrovolný příspěvek účastníkům interní supervize farářů ČCE 15.10. - 16.10.2023.
- Ukrajinská vlajka bude vyvěšena po celou dobu trvání války.
- Ohlašování informací o nemocných členech sboru je podmíněno souhlasem zmiňované osoby nebo rodiny.

Příští řádná porada staršovstva: 4.5.2023 v 19:00 hod., své případné podněty adresujte, prosím, Saše Jacobea či Janu Maškovi (ideálně e-mailem).

Vzpomínka na Mahulenu Čejkovou

Ve věku 86 let zemřela, někdejší synodní kurátorka naší Českobratrské církve evangelické, sestra MUDr. Mahulena Čejková. Této církvi jsme spolu sloužili jako členové její šestičlenné synodní rady. Byl jsem jejím náměstkem. Sdíleli jsme stejnou kancelář, a společně jsme prožívali radosti i starosti církve. V synodní radě byla

obklopena pěti muži, kteří si ji pro svou moudrost, statečnost a přívětivost velmi vážili. Byla to vpravdě osobnost. Prožili jsme spolu mnoho rozhovorů a setkání při častých návštěvách našich sborů i blízkých sborů na Ukrajině, Polsku a Rumunsku. Pocházela z pražské evangelické rodiny klimentského sboru. Po ukončení studia na lékařské fakultě v Praze se v Děčíně věnovala lékařské praxi, obdobně jako její manžel Pavel. Její syn a dvě dcery se svými dětmi spoluvytvářeli pěkné rodinné prostředí a zázemí. Mahulena často vyprávěla a s radostí se těšila z hudebních úspěchů svých vnoučat, hudebně nadaných po svých rodičích. V Děčíně se aktivně zapojila do sborové práce jako kurátorka, později i jako seniorátní kurátorka. Zájem o veřejné záležitosti i politiku byl jí bytostně vlastní. Po roce 1989 je zvolena do městské rady, později za Občanské fórum a Občanské hnutí pak do Federálního shromáždění. A tak děkuji Pánu Bohu, že jsem ji mohl poznat a být ji nablízku.

Pavel Prosek

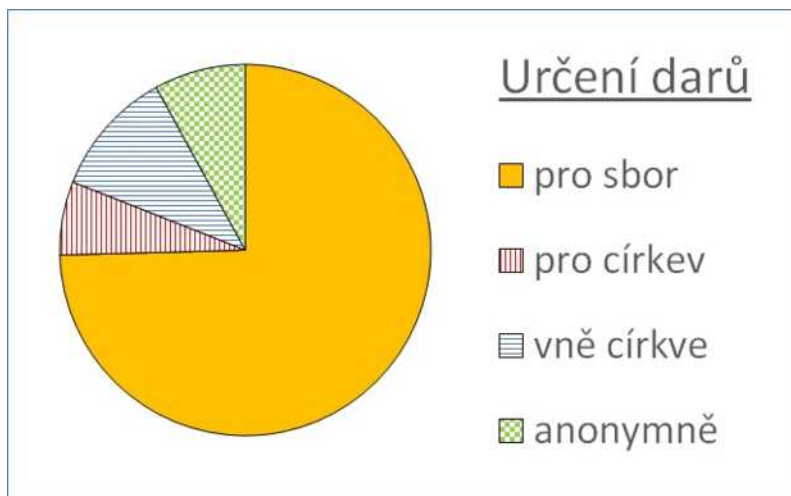
Sborové finance 1: ohlédnutí za rokem 2022

Na výročním sborovém shromáždění nám Tomáš Černoorský přehledně shrnul hospodaření našeho sboru v loňském roce, s vypíchnutím hlavních položek na příjmové i výdajové straně. Údaje byly k dispozici také v písemné formě na nástěnce. Přesto se k výsledkům loňského hospodaření teď vracím trochu jinou formou a výhledově počítám s tím, že se v Souterrainu opět postupně podíváme na různé aspekty sborových financí.

Tedy především rekapituluji Tomášovu zprávu. Celkové výnosy v loňském roce přesáhly 1 676 tisíc Kč a značně převýšily náklady, které byly zaokrouhleně 1 376 tisíc Kč. Velký kladný výsledek loňského hospodaření, zhruba 300 tisíc Kč, je výjimečný. Byl dán souhrou několika okolností. Především jsme v loňském roce nemuseli provádět žádné větší rekonstrukce či nákupy, za druhé nedošlo k očekávanému zvýšení nájemného ze sborových prostor a farářského bytu. To nás podle dosavadních jednání se synodní radou čeká až od začátku roku 2024. Pro letošní rok plánujeme vyrovnaný rozpočet s výnosy i náklady ve výši kolem 1 650 tisíc Kč.

Je ale třeba připomenout, že naším sborem pouze protékají další peníze, které mají jiné určení. Jde zejména o celocírkevní a humanitární

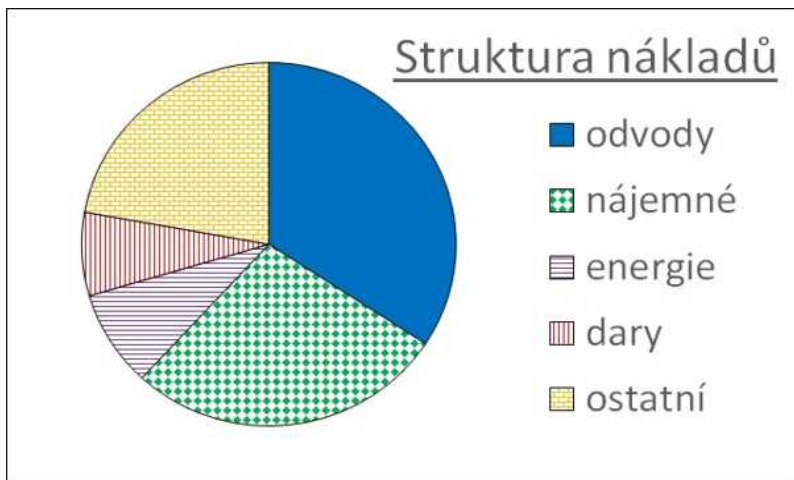
sbírky. Ty jsme odvedli ve výši 255 tisíc Kč, což navyšuje celkovou obětavost našich členů na úctyhodných 1 892 tisíc Kč. Všem, kdo se na tomto výsledku podíleli, za to patří velký dík.

Podívejme se na složení příjmové stránky. Odmyslíme-li hospodářskou činnost, která v našem sboru představuje zanedbatelný přínos, sborové výnosy jsou tradičně děleny na salár, sbírky a dary. Co tím je přesně míněno, rozebereme v příštím pokračování tohoto seriálu. Nyní jen připomeňme, že salár je určen na pokrytí finančních potřeb sboru včetně povinných odvodů. Tomu odpovídají i příjmy našeho sboru: salár 1 218 tisíc Kč, sbírky 176 tisíc Kč a dary 208 tisíc Kč.

Neméně zajímavé je i určení neanonymních darů (tj. mimo chrámové sbírky). Největší část představuje opět salár spolu s dalšími příspěvky na potřeby našeho sboru, celkem 1 411 tisíc Kč. Dalších 121 tisíc Kč bylo věnováno potřebám naší církve (např. prostřednictvím Jeronymovy jednoty) a Diakonie. Celých 209 tisíc Kč směřovalo vně církve, hlavně se jednalo o podporu dětí v Kongu a pomoc Ukrajině. Zbývající část darů připadá na anonymní nedělní sbírky, které z větší části byly určeny pro potřeby sboru. Graficky to je znázorněno na prvním koláčovém grafu.

Druhý koláčový graf ukazuje základní strukturu loňských nákladů našeho sboru. Zhruba třetinu činily předepsané odvody, což jsou seniorátní a celocírkevní repartice a personální fond, celkem 471 tisíc korun. Zejména poslední položka se každoročně zvyšuje asi o 75 tisíc Kč.

Rovněž další třetinu představují „mandatorní“ výdaje, bez kterých by fungování sboru nebylo myslitelné. Jsou to nájemné ze sborových prostor a farářského bytu a cena spotřebované energie. Dohromady představují 498 tisíc Kč a v příštích letech to nejspíše bude víc. Teprve poslední třetinu nákladů (407 tisíc Kč) tvoří položky, které jsme ne zcela, ale zčásti mohli ovlivnit. Byl to vlastní provoz sboru a dary, které jsme se rozhodli poskytnout potřebnějším. Členové našeho sboru byli vždy známi svou ochotou pomoci, ať již v rámci církve nebo mimo ni. Věřím, že růst „nezbytných“ nákladů sboru v příštích letech nepovede k přehodnocení této tradice.

Jan Mašek

Ekumenický výlet na Vyšehrad

Po rodinné neděli v Dejvicích 26.3.2023 se odpoledne konala vycházka na Vyšehrad. Pořádal ji náš sbor (obě farářky) spolu s katolíky od sv. Vojtěcha v čele s Janem Kotasem (místním farářem).

Sešli jsme se (bylo nás asi 30 včetně dětí a pejska) před sv. Vojtěchem v Kolejní ulici. Vydali jsme se na stanici metra Dejvická a popojeli jsme metrem na stanici Malostranská. Šli jsme se podívat k Vltavě, kde jsme se fotili a dále přes Kampu (okolo nejužší uličky, kde jsou semafore a může se jít jen jedním směrem, když máte zelenou) k mostu Legií. Přešli jsme po mostě k Národnímu divadlu a dále jsme jeli tramvají č. 17 na Výtoň. Odtud jsme se vydali do kopce na Vyšehrad.

Před bazilikou Petra a Pavla na nás čekali další účastníci výletu. Zrovna začalo pršet. Byli jsme na prohlídce baziliky, kde nám něco z historie řekl kněz Michal Němeček. Pak jsme se šli ohřát na faru, kde jsme se mohli občerstvit čajem nebo kávou (kterou vařila M. Trgalová a J. Kotas) a donesenými sušenkami nebo sladkým pečivem.

Ekuména v praxi: katolický kněz a evangelická farářka připravují občerstvení pro výletníky

Počasí se už neumoudřilo, tak někteří odešli. Větší zbytek se však ještě zapojil do hry, kterou připravila Martina Študentová. Rozdělili jsme se na dvě družstva a každé družstvo dostalo na lístečku jména slavných osobností, jejichž hroby jsme měli najít na slavném

vyšehradském hřbitově včetně Slavína. Hroby jsme měli vyfotit. Dále jsme měli najít i nějaké hroby básníků, malířů, skladatelů či architektů. Já jsem chodila pod deštníkem s Luckou Královou. Některé hroby jsme našly, některé nám pomohly najít spolusestry od katolíků.

Po hře jsme byli už dost zmrzlí, tak jsme se rozloučili a každý spěchal na nějaký dopravní prostředek.

Ivana Hellerová

Vyjíždka konfirmandů do Mnichova Hradiště

V pátek 31.3.2023 v 16:30 jsme odjízďeli dvěma auty z Dejvic do Mnichova Hradiště. Sešlo se nás šest dětí ze sborů v Dejvicích a Střešovicích. Jely s námi sestry farářky Magda a Saša. Kromě toho s námi jel pes, kterého Saša vychovává, aby se z něho stal slepecký pomocný pes. V Mnichově Hradišti jsme se ubytovali v klášteře, kde jsme si také vařili. Celá akce trvala od pátku do neděle. V pátek jsme si vybalili a šli jsme se najíst. Večer jsme se koukali na film Jesus Christ Superstar. Po skončení promítání jsme si povídali o tom, co v nás ten film vzbuzoval. Povídání jsme skončili dost pozdě večer, a tak jsme šli hned spát. V sobotu jsme si povídali o Velikonocích, co se vlastně o Velikonocích stalo a co pro nás znamenají. Po obědě jsme navštívili na festival Jeden svět, který zrovna probíhal v Mnichově Hradišti. Na festivalu jsme šli do kina na film o tom, jak jsou mladí lidé nezaměstnaní a o tom, jak umělá inteligence může nahradit spoustu lidské práce. To nemusí vždy být pro všechny pozitivní. V neděli jsme se po snídani zabalili a vyrazili na procházku do lesa. Cestou jsme se naobědvali a pak jsme už mířili k autům, abychom se vydali domů.

Díky Magdě a Saše, že celý výlet zorganizovaly a že nám věnovaly svůj čas. Doufám, že brzy bude další takový výlet!

Vincent Holub

Přespávání dětí ve Střešovicích

Poslední únorovou sobotu přespávaly dejvické a střešovické děti ve střešovickém sboru. Tématem byl Jákobův život, trochu přenesený do, dejme tomu, současnosti. Poté, co dětské týmy chytře vyměnily se svými vousatými a vlasatými divouskými bratry Ezaury bezcenný předmět za cennou vstupenku na večírek, se děti octly v nebezpečí. Ezaurovi totiž došlo, že jej napálily, a tak je musela jejich matka Rebeka schovat ve střešovických sklepích, odkud se děti měly prostřednictvím řady rebusů dostat až k účinnému způsobu, jak odehnat rozezleného bratra, tedy k zazpívání hrůzostrašné písně č. 100 ze zpěvníku Svítá. Hra měla dále ještě pokračovat podle Jákobova příběhu, ale dejvicko-střešovická mládež zjevně špatně odhadla věk dětí, a tak se logaritmické příklady, které se, pravda, mohly řešit bez použití znalosti logaritmů, nesetkaly s pochopením, stejně tak, jako jiné hádanky a otázky. Času tedy nakonec nebylo. Potom už příběh pokračoval tedy jen svým čtením a vrtošivým Lábanem – Jabbou Huttem* vynuceným opakovaným čištěním zubů.

Celou akci organizovala Ráchel Ridzoňová, nyní Šmídová, Ema Pospíšilová, Johanka Vejnarová a další, včetně již zmíněné dejvicko-střešovické mládeže.

Šimon Härtel

*tyranský vládce z filmové série Hvězdné války

Devadesátiny bratra Vondry

Milý bratr Vondra oslavil nedávno devadesátiny.

Po bohoslužbách nás při kávě pohostil výborným pečivem. Velkým překvapením pro všechny bylo, když jsme se dověděli, že všechno, sladké i slané, ve výborné kvalitě a množství, sám upekl... Požádali jsme ho o recepty, tady jsou.

Bratře Vondro děkujeme!

Jana Jasná

Půlměsíčky. 20 dkg cukru, 20 dkg másla, 20 dkg strouhané čokolády, 20 dkg hladké mouky, 5 vajec. 20 – 25 minut třít v robotu, nalít a rozetřít na vymazaný a vysypaný plech. Trouba 200°C, 10 – 12 minut. Poleva 30 – 40 dkg moučkového cukru, citronová šťáva, rum, vlažná voda.

Oříškové řezy. Těsto 43 dkg polohrubé mouky + ½ prášku do pečiva, 28 dkg změkklého tuku (Hera, Zlatá Haná, máslo), 14 dkg cukru, 4 žloutky. Zpracované těsto dáme upéct na vymazaný a moukou vysypaný plech. Po slabším upečení (10 minut) vyjmeme z trouby a jemně potřeme rybízovou zavařeninou a navrch rozetřeme sníh. Dáme dopéct (10 minut, 200°C). Sníh: 4 bílky od začátku šleháme s 25 dkg cukru, do ušlehaného lehce vmícháme 15 dkg hrubě mletých ořechů.

Slané sýrové. 30 dkg hladké mouky, 30 dkg strouhaného sýra – ementál, 25 dkg tuku – Hera, 1 kávová lžička soli, ½ prášku do pečiva, 1 žloutek. Zpracovat těsto, vyválet 0,5 cm silnou placku, radýlkem vykrájet tyčinky (případně vánoční vykrajovátko), dát na namaštěný plech, potřít vajíčkem (ozdobit mandlemi nebo ořechy), péct 200 °C 20 – 25 minut.

Jak žijeme: bratr Jaromír Matouš

Bratr Matouš oslavil v březnu osmdesáté narozeniny a při té příležitosti jsme se domluvili na rozhovoru. Když jsem se za ním vypravila, netušila jsem, co mě čeká. Obvykle zvládám rozhovor tak za dvě hodiny. Tentokrát jsem přišla o desáté hodině dopoledne, odcházela jsem před třetí hodinou odpolední a měla jsem pocit, že mi toho ještě hodně neřekl. Hned ve dveřích mě přivítala krásná fena zlatého retrívra jménem Jessie a přinesla mi v tlamě bačkory. Rozhovor mohl začít.

Můžete prosím na úvod říct, odkdy chodíte do dejvického sboru?

Křtěn jsem byl u Klimenta. Do dejvického sboru chodím od mala. Chodil jsem s maminkou a starším bratrem. Ve sboru byl skautský oddíl vedený studentem, později farářem, J. Pumrem, do kterého chodil starší bratr a někdy mne bral s sebou na výlety. Jediný, kdo chodí do sboru a byl se mnou konfirmován, je Miloš Calda. Pamatuji si ještě na pana faráře Čapka a Krejčího, pan farář Henych se v roce 1976 loučil s tatínkem a pan farář Hudec se v roce 1998 loučil s maminkou. Po roce 1977 jsem do sboru chodil zřídka, většinou jen na svátky, protože jsem víkendy trávil s rodinou v Sedlčanech.

Řekněte nám něco o Vašich předcích?

Dědeček Čeněk Matouš pocházel z rodiny truhlářského dělníka a byl nejstarší ze šesti dětí. Studoval reálku v Kolíně nad Labem

a učitelský ústav v Kutné Hoře. Po zřízení veřejné české obecní školy v Liberci byl jmenován podučitelem a později řídicím učitelem a správcem České školy pokračovací a učil tam až do odchodu do důchodu. Kromě toho byl aktivní v České besedě, středisku kulturního a společenského života české menšiny v Liberci, později se tam stal i jeho předsedou a po vzniku republiky byl prvním zástupcem Čechů v městské radě. Za zásluhy o české školství a češtví v Liberci byla po něm pojmenována jedna z libereckých ulic – Matoušova.

S babičkou Annou, roz. Fuksovou, která vedla domácnost svému bratrovi, také učiteli, se seznámil v roce 1888. Babička byla z deseti dětí, část jich odešla do USA. V dubnu 1890 uzavřel dědeček s babičkou sňatek v chrámu Páně v Libenicích. Babička pocházela ze staré evangelické rodiny. Historie této rodiny obráží všechny tragédie, odhodlanost a pevnost ve víře českých evangelíků po Bílé hoře. Fuksovi, původně Liškovi, pocházeli z okolí Čáslavi a kolem roku 1710 museli odejít do exilu. Žili v Žitavě a Ochranově a tam přišli ke jménu Fuksovi. Do Čech se vrátili až v době po vydání tolerančního patentu císaře Josefa II.

Jaké byly další osudy Vaší rodiny?

Liberec se stal domovem dědečka a babičky. Tam se v roce 1899 narodil i můj táta Bohuslav. Měl ještě dva starší bratry. Dědeček kladl velký důraz na vzdělání, především na jazyky, posílal své syny na handl do Lausanne, aby se naučili francouzsky. Němčina byla jako jejich druhý mateřský jazyk – Liberec byl převážně německý a studovali také na německém klasickém gymnáziu. Táta ukončil v roce 1917 gymnázium předčasnou, tzv. vojenskou maturitou. Byl odveden a poslán do Vídně, později do Maďarska na vojenskou školu a po jejím absolvování byl poslán na albánskou frontu, kde byl

velitelem části pobřežní baterie. Při odsunu utekl a byl v nepřítomnosti odsouzen za zběhnutí. Domů se dostal až v listopadu 1918.

Dědeček si přál, aby všichni synové vystudovali techniku. Nejstarší Jaromír vystudoval ČVUT, ve stavařské veřejnosti byl váženým odborníkem, zasloužil se i o stavbu Živnobanky. Druhý Vladimír vystudoval strojní fakultu a pokračoval jako hlavní konstruktér a později ředitel Škodovky a výrazně se zapsal do její historie.

Táta začal studovat chemii, moc ho ale nebavila, po roce a půl odešel na Filozofickou fakultu UK, kde vystudoval historii a v roce 1925 byl promován na doktora filozofie. Současně absolvoval s výborným prospěchem Státní archivní školu. Zájem o archivnictví ho přivedl do Archivu země České, později nastoupil jako úředník Ministerstva zahraničních věcí na místo předsedy Československé kulturně-historické komise ve Vídni, kde se významně podílel na organizaci archivní a spisové rozlučky s Rakouskem. Po skončení v archivu Ministerstva zahraničních věcí a Ministerstva vnitra začal v roce 1946 vykonávat funkci přednosta archivu Kanceláře prezidenta republiky a v červnu 1948 byl jmenován ministerským radou. Byl v každodenním kontaktu s prezidentem Edvardem Benešem a jejich pracovní vztah přerostl v osobní přátelství. Po abdikaci prezidenta Beneše byl archiv uložen v Lánech a táta, jako jeho správce, nepodlehł tlaku státní bezpečnosti a odmítl ho vydat do rukou komunistům. Poté už v Kanceláři prezidenta republiky nebylo pro něj místo. Byl pronásledován a ve vykonstruovaném procesu byl v roce 1954 odsouzen pro zločin velezrady na osm let vězení. V roce 1959 byl podmíněčně propuštěn a v r. 1963 odešel do důchodu.

Platnost
s daty a se z povinností
E. Beneš
28.X.47

Tím, že táta byl správcem osobního archivu prezidenta republiky, dostával se s E. Benešem do častého styku. Jezdili jsme za ním a jeho paní Hanou i do Sezimova Ústí. Měl jsem tak možnost je osobně poznat. Za paní Hanou Benešovou jsme jezdili každý rok až do její smrti v roce 1974.

Maminka pocházela z Vysokého Chlumce, měla tři starší sestry. Bohužel jim velice brzy zemřel tatínek. Hospodářství zůstalo nevlastnímu bratrovi z tatínkova prvního manželství, a tak se s maminkou, mou babičkou, odstěhovaly do Prahy. S tátou se maminka poznala díky své sestře, která pracovala v Archivu. Maminka spolu s další sestrou, tetou Ančou, pracovala v Městské knihovně. Teta se za války zapojila do odboje, byla zatčena a uvězněna v koncentračním táboře v Ravensbrücku, kde se spřátelila s mnoha vězeňkyněmi, se kterými si vzájemně pomáhaly. Byla tam také s Miladou Horákovou, s níž úzce spolupracovala i po válce. Aby unikla svému zatčení, pomocí norských přátel emigrovala v červnu 1948 do Norska, kde vydatně pomáhala československým emigrantům.

Maminka neměla po zatčení táty lehký život, přesto se snažila, abychom nestrádali – chodila s námi do divadla, na koncerty. I po návratu táty z vězení nebyla finanční situace rodiny dobrá – táta měl jako nepřítel státu snížený důchod na 250 korun. Bratr byl sice již ženatý a i díky své ženě mohl studovat, rodiče tak byli odkázáni především na mne.

Kudy se ubíraly životy Vás a Vašeho bratra?

Můj bratr chtěl jít studovat medicínu, nebylo mu to povoleno s tím, že nejdřív musí poznat dělnickou třídu. Šel tedy pracovat do Akumulátorky v Ruzyni, později pracoval jako laborant na Poliklinice na Karlově náměstí a teprve v r. 1963 mu bylo povoleno studovat medicínu. V tom samém roce se i oženil. Po absolvování LF UK si vybral obor biochemie. Později se stal přednostou Ústavu biochemie a experimentální onkologie 1. LF UK.

Jako čtyřletý jsem začal chodit do francouzské mateřské školy. Do první třídy jsem šel v roce 1949. Nejprve šest týdnů v Mladé Boleslavi u strýce, protože máma byla v lázních v Jáchymově, kde vypukl tyfus a ona se nemohla dostat domů. Po návratu mámy jsem se vrátil do Prahy do ZŠ na nám. Svobody, později do ZŠ na Evropské. Po ukončení osmé třídy mi zamítli další studium a přeřadili mě do pracovního referátu – doly, hutě, Kladno. Hledali jsme tedy jiné vhodnější místo. V květnu 1957 jsem se díky slušným lidem mohl přihlásit v Orbisu. Udělal jsem přijímací zkoušky a byl jsem přijat na

základě výborných výsledků na obor reprodukční grafik. Po prvním roce jsem byl vyhlášen nejlepším učněm učiliště. Od druhého ročníku byly tzv. cyklické termíny – 3 měsíce se učilo, 3 měsíce práce v tiskárně. Když jsem chtěl jít studovat dál, komunistický ředitel má studia odkládal na později a nepodpořil mě.

Využil jsem tehdy možnosti udělat při práci za dva roky maturitu. Přihlásil jsem se na akademické gymnázium, udělal jsem zkoušky, ukončil devátou a půlku desáté třídy, ale bohužel v dalším roce byl zde tento způsob studia zrušen.

Na podzim v r. 1962 jsem narukoval do Litoměřic jako politicky nespolehlivý k ženistům. Ve druhém roce vojny jsme na Slovensku na Dukle odminovávali prostor 150 ha.

Co následovalo po základní vojenské službě?

Po vojně jsem se vrátil do tiskárny a zažádal si o další studium. Ředitel byl proti, nechtěl mi poskytnout studijní volno. V roce 1965 jsem začal dálkově studovat bez nároku na úlevy na Vyšší průmyslové škole grafické. Po prvním roce vynikajících výsledků mi v tiskárně povolili i studijní volno.

V roce 1970 jsem úspěšně obhájil závěrečnou práci Nová technologie při hlubotisku. V tomto oboru byla nástavba jediné v zahraničí. Studovat v zahraničí tehdy mohly jen děti soudruhů. Pracoval jsem tedy manuálně až do roku 1990. Byl jsem sice kádrová rezerva, práci jsem však vykonávat nemohl, protože jsem odmítl vstoupit do KSČ.

Co bylo po roce 1989?

V roce 1992 proběhla restituce tiskárny rodině Neubertů a na jaře v r. 1993 jsem byl jmenován rozhodnutím valné hromady komanditní společnosti ředitelem tiskárny. Ta mimo vlastní polygrafickou výrobu ještě měla knižní vydavatelství. Díky znalosti němčiny a částečně angličtiny jsem navázal výborné vztahy se zahraničními partnery, kterým jsem často pomáhal při řešení různých projektů.

Restituční podíl Neubertů byl 16% a zbytek částky měli do čtyř let zaplatit. Podmínkou byla první splátka, na kterou si vzali úvěr z banky za velmi nevýhodných podmínek. Po dvou letech do procesu vstoupila banka a dosadila si svého generálního ředitele. Já jsem

zůstal jako ředitel tiskárny, pak i výrobní a technický ředitel. V roce 1998 byl generálnímu řediteli podán návrh na konkurz firmy s tím, že funkce tiskárny měla skončit i z důvodu umístění na Smíchově do roku 2000. Pomáhal jsem správci s likvidací a prodejem zařízení.

Souběžně od roku 1996 jsem jako OSVČ začal pracovat pro anglickou certifikační firmu LRQA (Lloyd register quality assurance) a vykonával jsem expertní činnost při certifikaci ISO (mezinárodní organizace pro normalizaci). Později jsem dělal také controlling u firmy Bohemia Print.

Řekněte prosím něco o Vašem rodinném životě

V červnu v roce 1977 jsem se oženil s ženou Janou, která byla učitelkou češtiny a angličtiny v Sedlčanech, kde jsme žili do roku 1980, já jsem do zaměstnání v Praze denně dojížděl. V roce 1978 se nám narodil syn Jan, který vystudoval medicínu, dnes úspěšný gastroenterolog v nemocnici na Vinohradech, učí i mediky na LF UK. S manželkou mají dvě děti, má milovaná vnoučata.

Manželka po roce 1980 přešla do Prahy a začala učit v ZŠ na Červeném vrchu, kde se později stala ředitelkou. Když odcházela do důchodu, měla za sebou 50 let učitelování a z toho 25 let ředitelování fakultní školy. Školství ale neopustila, stále učí, teď i ukrajinské děti, a pracuje na projektu rozvoje školství. Manželka byla v září 2021 jmenovaná čestnou občankou Prahy 6 za zásluhy ve školství.

Čím se nyní bavíte?

Rádi cestujeme, zvláště milujeme Anglii a Toskánsko. V loňském roce jsme absolvovali úžasný zájezd do Jordánska a Izraele. Zabývám se dějinami a historií, zvláště mne zajímá poštovní předznamenková historie. Velkým koníčkem je chalupaření a okrasná zahrada a nemohu nezmínit i člena naší rodiny – vycházky s Jessie.

Mohl byste říct něco závěrem?

Evangelické rodiny si vždy pomáhaly a držely při sobě. Krédo mých předků, kteří dávali důraz na vzdělání, si nesu celým životem: evangelictví a vzdělání.

Děkuji za rozhovor

Zapsala: Naděžda Sleziaková

Stromu zbývá aspoň naděje, že i když podřát, začne rašit znovu
a že jeho výhonky růst nepřestanou, byť odumřel jeho kořen v zemi
a na prach ztrouchnivěl jeho pařez.
Jak ucítí vodu, pučí znovu, rozvětví se jako mladý stromek.

Job 14, 7-9

Ekologická sekce České křesťanské akademie
ve spolupráci se spolkem Nad Drahaňským údolím,
OS na ochranu památek v Dolních Chabrech
a s městskou částí Praha-Suchdol

**Vás srdečně zvou
na již šestnáctou**

Ekumenickou bohoslužbu za krajinu

v sobotu

27. května 2023 ve 14 hodin
na levém břehu Vltavy,
na zahradě
na Sedleckých skalách

Pouť na bohoslužbu

začíná u kostela Stětí sv. Jana Křtitele

v Dolních Chabrech v 10 hodin a pokračuje
pěšky krajinou se zastávkami.

Prohlídka kostela možná již od **9.30 hodin**.

Při bohoslužbě ve 14 hodin

kázáním poslouží **Mikuláš Vymětal** z Českobratrské
církve evangelické, v níž působí jako celocírkevní farář pro
humanitární aktivity, menšiny a lidi sociálně vyloučené.
Účast přislíbili duchovní z dalších církví.

Po bohoslužbě (cca 14.45)

besedu na téma **Návraty do opuštěných krajín** uvede
Tomáš Zděblo, který se zabývá praktickou ochranou
přírody a péčí o krajinu. Je soukromým zemědělcem,
chovatelem ovcí, zakladatelem a předsedou ochrannářského
spolku Jestřábník. Snaží se, v rámci možností a limitů
daných člověkem, vrátit krajině mezi Roztokami, Úněticemi
a Suchdolem alespoň trochu z její dávne krásy a zdraví.

Bohoslužba se koná jako obvykle na zahradě na Sedleckých skalách
(GPS 50°08'22.1"N 14°23'32.4"E) nedaleko žluté značené cesty
ze Suchdola do Roztok. • Pohodlně po rovině (cca 15-20 minut chůze)
je místo dosažitelné ze zastávek MHD v Praze-Suchdole (Budovec 147,
Kamýčká 107, 147). • Je možné také strmě vystoupat od železniční
zastávky Praha-Sedlec nebo od přívozu v Sedlci.
Více na www.drahan.chabry.cz
nebo facebook.com/EkologickaSekceCKA

X-cátníci a Radost

Gal 5:22: „Ovoce pak Ducha jestiž: Láska, RADOST, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost, středmost“.

X-cátníci aneb skupina třicátníků a starších -cátníků libovolného věku hovořila o Radosti na své schůzce (jako vždy ve sboru v Dejvicích 2. úterý v měsíci od 19 hodin). Předkládáme vám naše myšlenky a otázky k zamyšlení či inspiraci.

Výzva k radosti je jednou z ústředních výzev pro každého křesťana. V Bibli se vyskytuje mnohokrát. V řeckém prostředí se radostí lidé častují při pozdravu („Chairete“), tak jako u nás zdravím („Zdravím vás“, „Posílám pozdrav“).

Radostí je umět přijímat. Radostí je umět dávat. Radostí je čiré bytí, takové, které se nedá pochopit rozumem, (snad) dané Bohem, takové, které pochopíme zpětně skrz cestu smutkem, bolestí, ztrátou, beznadějí, soucítěním a láskou.

Radost a vděčnost, vděčnost a radost - jedno podmiňuje druhé.

Nelze se radovat na povel, ale lze si radost "pěstovat" (mít dobré plány, i pro sebe).

Prekvapilo mne, že někdo nenachází vnitřně důvody k radosti, ač se nám všem jeví být plný energie a radosti.

Měli by být křesťané "vlajkonoši" radosti?

„Toto jsem vám pověděl, aby moje radost byla ve vás a aby vaše radost byla naplněna.“ Jan 15,11

Radost by rádi prožívali všichni lidé. Mnozí vydávají mnoho peněz a kupují si za to povrchní radost.

Pán Ježíš má se svými vykoupenými na mysli něco mnohem lepšího. On je ten jediný, kdo může dát nepomíjející radost. Živý vztah k Bohu dává bohatou radost srdce. Tato radost není závislá na vnějších okolnostech života. Těžkosti života mohou vzít vnější veselost, ale ne hlubokou radost srdce.

Raduji se ze vztahů, krásy přírody, vydařené práce. Bůh dává nepomíjející radost, a spousta běžných maličkostí pak přináší ostatní drobné každodenní radosti.

Jsou každodenní radůstky – ze setkání, z jídla, ze záblesku poznání...

Radost není totožná s klidem, estetickým vjemem (krásy),

spokojeností, ale souvisí s nimi.

Mám radost, když vidím, že někdo má radost, a tím více, když jsem mu ji udělala já.

"Radovat se v Pánu vždycky" mi dělá trochu potíže – výzva k radování nesouzní vždy s mým rozpoložením.

Radost spojená s humorem, se zábavou.

Radost je dar Ducha sv. Když mám z něčeho radost, tak jsem veselá a spokojená. Radost mohu mít z druhých nebo také ze sebe. Když někdo vyzařuje radost, tak je to velmi příjemné pro okolí.

Radost je úzce spojena se zpěvem a hudbou a dále s vděčností. Vděčnost je základem zbožnosti. Když člověk prožije údiv nad tím, co všechno z Boží milosti dostává, děkuje Bohu, je vděčný, raduje se.

Neumím se jen tak radovat, když je okolo hodně neradostných věcí a bolestí. Stále se musím učit, aby ze mne lidé pociťovali radost.

Podle apoštola Pavla patří radost ke křesťanské víře. (Fil. 4,4 - "Radujte se v Pánu vždycky, opět pravím, radujte se.") Jak se můžeme radovat vždycky? I ve chvílích smutku... Pavel chce říct, že se stále můžeme radovat z Boží lásky, která nám byla zjevena v Ježíši Kristu.

Je dobré si dávat pozor na to, co nám může radost brát / kazit:

- hledání a vytváření problémů tam, kde nejsou
- (zveličování, malování černých scénářů)
- nevyřešené mezilidské vztahy, i nevyřešený vztah sám k sobě (nespokojenost se sebou). Zůstávání v hněvu a neodpuštění. Když se bereme příliš vážně.
- necitlivé zacházení se sebou i s druhými
- když nejsme vděční - bereme vše dobré jako samozřejmost

Pokud se nestaráme o naše vnitřní nastavení radosti, přestaneme mít kapacitu a schopnost radost vnímat a prožívat. Radost je tedy nutné trénovat, jinak hrozí nebezpečí, že bude atrofovat, podobně jako svaly, které se neprocvičují.

Radost prožívám:

- ve vztahu k Bohu – radost z ujištění o Boží lásce ke každému včetně mně a z naděje, kterou představuje Kristus pro každou životní chvíli radostnou i tu nejtěžší; radost z daru života, svobody, možností, krásy stvoření ,...

- ve vztahu k bližním – radost z blízkosti a toho, když vidím, že druzí mají radost (rodina, přátelé, objevení sama sebe i druhých v rozhovorech), radost (až veselost), kterou provází společný čas, v němž člověk může být zcela uvolněný a v kontaktu i se svým „vnitřním dítětem“)
- k sobě sama – radost z možností, z nalézání životního smyslu, z pokroků nebo úspěchu v osobním rozvoji, radost z pohody, radost spojená s vděčností

Příklad radosti: rodinná "valná hromada" ráno s dětmi, všichni spolu na manželské posteli – tím více vnímaná, že vím, že to nebude tak napořád, až děti odrostou.

Lze si každý den před spaním zapsat "co mi dnes udělalo radost" , ale také lze i bez psaní na to s vděčností při modlitbě před spaním vzpomenout a poděkovat.

„Díky za každé nové ráno, díky za každý nový den...“ protože každý den je dar a příležitost k radosti a vděčnosti.

Přemýšleli a hovořili: Wanda D., Eva J., Martin V., Magda T., Dan M., Dan H. + Ivka H.,
 Marcela Ř.+ Karel Ř.

Překonat strach

Ten jemný, tichý Boží hlas promlouvá k nám všem, kdo žijí na této krásné, ale nevyzpytatelné planetě. Těm, které postihla přírodní katastrofa, Bůh říká: Neboj se. Zemětřesení ani hurikán neseslal Bůh. Ty jsou dílem slepé, bezcitné přírody. Bůh však není ani slepý, ani bezcitný. Asi tě neochrání před zkázou, může však zabránit, aby ses jí nechal zničit. Vichr a déšť mohou rozvrátit dům, nemusí to však znamenat zkázu domova, protože budova ani nábytek domov nevytváření. Domov vytvářejí lidé, které k sobě vážou pouta lásky. Zemětřesení mohou kostely a svatyně obrátit v trosky, nemohou však otrást vírou, jejíž kořeny sahají tak hluboko, kam žádné zemětřesení nedosáhne. Ptáte se: Proč? Bůh však říká: nebudu to vysvětlovat a ani se nebudu snažit ospravedlňovat. Místo odpovědi vám řeknu, co máte dělat. Dám vám všechnu sílu, odvahu a víru, kterou budete potřebovat, abyste mohli novu vybudovat svůj život a jít dál. A to bude zázrak.

(Harold S. Kushner: Překonat strach. Jak se radovat ze života ve světě plném hrozeb. Vydalo nakladatelství Vyšehrad v Praze v roce 2010, vybrala I. Hellerová)

Kalendář na květen 2023

Bohoslužby 9:30	7.5. VP	A. Jacobea
odkaz na on-line vysílání najdete zde:	14.5. VP	M. Trgalová, rodinné
dejvice.evangelnet.cz/line-vysilani	21.5. VP	A. Jacobea
	28.5. Svatodušní neděle, VP	A. Jacobea
	4.6. VP	E. Härtelová

YouTube kanál ČCE Praha – Dejvice:

youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQLztI8Ik-Fw

Konfirmandi (11+)	pátek v 15:30 – 18:30 (1× měsíčně, termíny: 19.5., 23.6.)
Děti (5 - 11)	pátek v 15:30 – 18:30 (1× měsíčně, termíny: 19.5., 23.6.)
Mládež (13+)	čtvrtek v 18:30 – 20:00
Křesťan. služba	neděle 7.5. po bohoslužbách
Děti + maminky	čtvrtek 4.5. a 18.5. v 9:30 – 11:30
X-cátníci	úterý 9.5. v 19:00, téma: Sebeovládání
Naši pěvci	středa v 18:30 – 20:30
Zpívání Diakonie Stodůlky	pátek v 9:15 – 10:15
Obcování	bude ohlášeno
Biblická hodina	úterý v 16:00 – 17:00
Klub poznávání	11.5. v 9.30 téma: kaplanství v nemocnici (M. Trgalová)
Staršovstvo	4.5. v 19:00
Ostatní	14.5. prodej koláčů (po bohoslužbách) 14.5. v 18:00 koncert 21.5. v 16:30 koncert Evangswing 25.5. - 27.5. jednání synodu ČCE 2.6. - 4.6. brigáda mládeže a konfirmandů (Křížlice)

**Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je v neděli 21. 5. 2023.
Číslo vyjde 28. 5. 2023.**

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 – Liboc, tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz. Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 737 517 413 (Saša Jacobea), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz

Bankovní spojení: č. ú. 2400319773/2010, var. symboly: salár =101, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103

Obsah:

Nádech... výdech.....	1
Výtah z jednání staršovstva.....	2
Rozhovor s Evou Štorkovou.....	3
Sborové finance 2: salár.....	5
Jak žijeme: bratr Erhard Puymann.....	6
Plánujeme výlet do Ústí n. Labem. .	9
Kalendář na červen 2023.....	12

Nádech... výdech...

Základní rytmus života, podobně jako tlukot srdce. Na tělesné rovině na něj člověk většinou nemusí ani moc myslet, zkrátka to běží, nádech, výdech, nádech, výdech, jinak to ani nejde. I když sportovci, zpěváci a zřejmě i leckdo další by jistě potvrdili, že *správně* dýchat není jen tak, že i to je umění, které vyžaduje taky cvičení, trénink.

Nádech a výdech však může být i svého druhu metafora. Třeba pro přijímání a vydávání, respektive jakousi vlastní iniciativu. A tu už ten pravidelný rytmus zdaleka není taková samozřejmost, tu už nad ním člověk musí trochu (nebo hodně!) přemýšlet, musí si jej znovu a znovu osvojovat, aby nádech a výdech byly v rovnováze, aby člověk najednou neskončil takříkajíc s jazykem na vestě nebo doslova bez dechu.

Farářky a faráři ČCE mají ku pomoci krom jiného institut dlouhodobého studijního volna. Po každých pěti letech v činné službě mohou v případě splnění daných podmínek tři měsíce věnovat čemusi jinému než své běžné práci ve sboru. Poznámka na okraj: není to výsada jen farářské profese, nárok na uvolnění z běžných pracovních povinností kromě dovolené mají třeba i pracovníci Diakonie či jiných organizací.

Popravdě, čerpat studijní volno pravidelně po oné pomyslné „pětiletce“ zvládne asi málokdo. Magdaléna to na přelomu kalendářního roku vyzkoušela vůbec poprvé, mně se od toho posledního také překulilo šest let, ani jsem nemrkla. Často

míváme zkrátka dojem, že se to teď právě nehodí, ve sboru je potřeba tohle, a ještě tohle a ještě támhleto. Máme-li však mít dlouhý dech, a to ve smyslu sil pro práci i inspirace k ní, potřebujeme se občas pořádně, zhluboka nadechnout.

Takový hlubší nádech mě čeká v následujícím čtvrt roce – léto a začátek podzimu mám strávit s knihami, které už dlouho odkládám, v modlitbě, nad Písmem (aniž bych rovnou přemýšlela, co z příšedších nápadů využiji v kázání či jinak), chůzí. A také psaním – v rámci sabatiklu bych ráda poprvé v životě dala dohromady kratinkou knížku a sérii scénářů k pořadům pro vysílání internetového Rádia 7. To jsou výzvy, které by se mi mezi běžné úkoly a povinnosti vměšťovaly jen obtížně a dělaly by mi spíš starost. S vědomím uvolnění pro ně je vyhlížím rozechvěle, ale s radostí. Jsem vděčná, že tuto možnost mám, zkusit něco nového, načerpat inspiraci, nabrat dech.

Milí čtenáři, přeji vám dobré léto a těším se na všechna setkání s vámi do prázdnin, a pak zase od října.

Saša Jacobea

Výtah z jednání staršovstva 4.5.2023

- Reflexe velikonočního období a jeho letošní podoby.
- Informace ze seniorátní konference, věnované rozvojovým plánům sborů praž. seniorátu, a ze setkání SR se zástupci seniorátů.
- Směrnice SR pro komunikaci v církvi a navenek – vzata na vědomí.
- Usnesení pověřující statutáry schvalovat poskytnutí sborových prostor pro účely schůzí SVJ apod. bez nutnosti projednávat je s celým staršovstvem (netýká se využití pro jiné účely).
- Usnesení upřesňující proplácení cestovních nákladů farářkám. Br. Černohorský byl pověřen vypracováním příslušné směrnice.
- Diskuse o podobě porad staršovstva – potřeba v zápise vypíchnout aktuální úkoly.
- Rozhodnutí o výměně starých stolů v místnosti JAK za účelem sjednocení vzhledu nábytku.

- Diskuse o pořízení křtitelnice a o přidání pokladniček k východu ze sborových prostor, v obou případech s odkazem na dřívější projednávání. Konzultováno s H. Härtelem.
- Informace ze střediska i školy Diakonie.
- Projekce filmu ve sboru 18.6.2013 v 19 hod. – zajištění projektoru apod.
- Plánování dopravy na sborovou dovolenou ve Švýcarsku – Škola Diakonie předběžně přislíbila zapůjčení vícemístního auta.
- Určeno datum nedělního výletu do Ústí nad Labem s návštěvou tamního sboru – 24.9.2023.
- Plánování sborového úklidu.
- Schválena podoba pravidelné ekonomické zprávy pro staršovstvo (čtvrtletně).
- Schválen nákup tonerů do barevné tiskárny.
- Diskuse o zapojení sboru do ekologického projektu Také Care – bohoslužby MT k tématu.

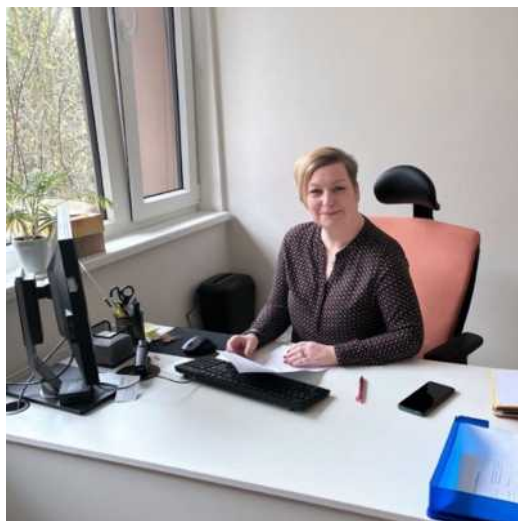
Příští řádná porada staršovstva: 1.6. 2023 v 19:00 hod., své případné podněty adresujte, prosím, Saše Jacobea či Janu Maškovi (ideálně emailem).

Rozhovor s Evou Štorkovou

*Dobrý den, paní farářko,
rádi bychom představili Vám a vašemu sboru manažerku služeb Evu Štorkovou, která se stala v měsíci květnu novou členkou správní rady Diakonie Praha a od června bude jmenována zástupcem ředitele Diakonie Praha.*

V příloze zasíláme rozhovor s Evou. Eva se dlouhodobě zabývá problematikou autismu a v minulosti také vedla mnoho služeb s těmito klienty. Eva jako manažerka také vede náš nový domov Daniela, jehož výstavbu Váš sbor tak velkoryse podpořil

Bc. Patrik Smutný

Eva Štorková je manažerkou sociálních služeb Diakonie Praha. Pod křídlem má i náš nový Domov Daniela pro lidi s autismem. Zeptali jsme se na její pohled.

S čím se potýkají rodiny dětí a dospělých s autismem?

Přesto, že se o autismu v posledních letech hodně mluví, mám pocit, že se rodiny dětí nebo dospělých s touto diagnózou stále potýkají

s určitým stereotypem a odsouzením. Příkladem může být chování dítěte s autismem na veřejnosti, a to především při projevu nelibosti, kdy často dojde k odsouzení rodiče za nezvládnutí situace a moralizování. Autismus není na první pohled vidět, navíc má individuální a různé projevy, také v různé míře. Rodiny se často izolují, jsou vyčerpané náročnou péčí v domácím prostředí, která je dlouhodobě těžko zvladatelná. Nezřídká pak dochází k rozpadu rodiny, vzniku sociálních problémů, nedostatečnému finančního zajištění, častému stěhování, nemožnosti pracovat, chodit na úřady, k lékaři, odpočinout si.

Jaká je obecně situace lidí s autismem v ČR?

Problémem jsou určitě nedostatečné nebo naplněné kapacity vhodných zařízení pro lidi s PAS. Nejde pouze o pobytová zařízení, ale také odlehčovací služby, denní centra a pracovní příležitosti.

Existuje typické chování lidí s autismem?

Nemám moc ráda tyto škatulky snažím se vždy najít u klientů jejich jedinečnost. Jak v chování a cítění, tak v projevu libosti či nelibosti. Mohu ale říci, že se mi vždy při práci osvědčil pravidelný režim a řád. Obecně se uvádí, že lidé s autismem mají problémy v komunikaci a sociální interakci, tedy v navazování kontaktů, pochopení emocí druhých, určení vhodného chování ve společnosti. Ze své praxe ale

znám i pravý opak.

Jaké je Vaše přání ve vztahu k lidem s autismem?

Mým přáním je naplnit Domov Daniela pracovníky v přímé péči, kteří budou citliví k potřebám klientů, budou si vědět rady i v obtížných situacích, vytvoří dobrou pracovní partu a doladí celý prostor Domova na DOMOV. Přeji si, aby se nám podařilo dobře vytipovat jednotlivé klienty Domova tak, abychom zohlednili jejich sociální situaci, zájmy a situaci celé rodiny. Přála bych sobě i pečujícím rodinám, abychom se stali inspirací pro ostatní, kteří vybudují podobné zařízení.

Sborové finance 2: salár

Sbory naší církve, které nemají vhodné podmínky k hospodářské činnosti, jsou vesměs odkázány na štědrost svých členů, případně dalších příznivců. V současné době sice stále ještě stát přispívá na platy našich duchovních, ale jsme již za polovinou období, kdy státní příspěvek každoročně o 5% klesá. Blíží se rok 2030, kdy tento zdroj vyschne, proto o něm nebudeme uvažovat.

Tradičně se příspěvky členů sboru dělí do tří kolonek našich hospodářských výkazů. Jsou to salár, sbírky a dary. S postupem času se rozdíl mezi nimi smývá, přesto se této struktury přidržme. Podívejme se dnes na salár.

Slovo salár není v poslední době v oblibě. Zrovna v květnovém seniorátním Zpravodaji je Tomáš Fendrych zařadil mezi nesrozumitelné pojmy církevní hantýrky. Přitom to je slovo jako každé jiné. Pokud se stalo méně srozumitelným, pak to je proto, že se v souvislosti s možností daňových odpisů začalo v 90. letech doporučovat sousloví „dar církvi“, použité v daňových zákonech. Protože se však s pojmem salár stále pracuje v církevních řádech a dalších dokumentech, je třeba jej vysvětlit. Opakovaně totiž zaznívají nápady, aby se místo o saláru mluvilo o „členských příspěvcích“ apod. Což je samozřejmě nesmysl, svědčící o tom, že navrhovatelé neznají současné zákony. Podle těch by je totiž církev musela zdaňovat.

Salár doprovází naši církve, resp. její předchůdkyně, od Tolerančního patentu. Jak název naznačuje, původně to byl příspěvek členů sboru na plat duchovního. Již krátce po vytvoření tolerančních sborů však bylo

jasné, že tento plat nebude jediným nákladem na provoz sboru, proto se pojem salár rozšířil na všechna nezbytná sborová vydání. Celková očekávaná částka se každoročně podle nějakého klíče rozepisovala na jednotlivé členy sboru (zpravidla rodiny). Klíč se v průběhu času měnil, ale princip zůstal až do poloviny 20. století zachován.

Teprve po „převzetí péče o financování církví“ státem v roce 1950 bylo od rozepisování saláru opuštěno a salár byl nazván „dobrovolným darem“. Nepochybně z toho důvodu, aby církev nemohla být obviňována, že z lidí „vymáhá“ peníze. Tato teze platí dodnes. Současná doporučená výše saláru, tj. 5% čistého příjmu, se do církevních řádů dostala až v 90. letech. Někdy se z toho mylně odvozuje minimální velikost soběstačného sboru na 20 členů.

Když přeneseme zvyklosti z 19. století na současné podmínky dejvického sboru, je otázka, co vše by měl salár pokrýt? Především to jsou naše závazky vůči širšímu církevnímu společenství, tedy seniorátní a celocírkevní repartice, kterými se sbory skládají na chod seniorátů, resp. ústředí. Pak to jsou odvody do Personálního fondu, ze kterého je jednak již nyní hrazena část platů našich duchovních, jednak se vytváří investiční reserva na dobu, kdy stát na ně přestane přispívat. V případě dejvického sboru je nezbytným výdajem také nájemné, jak ze sborových prostor, tak z farářského bytu. Patří sem rovněž plánované náklady na spotřebované energie. Všechny tyto „mandatorní“ výdaje budou v příštích letech činit přes tři čtvrtiny celkových nákladů sboru (viz článek v květnovém čísle). U zbývajících běžných provozních, možná i zbytných nákladů sboru bychom se mohli spolehnout na výnos sbírek a další dary. O tom příště.

Jan Mašek

Jak žijeme: bratr Erhard Puymann

S bratrem Puymannem jsme se na rozhovor sešli v Komenského místnosti našeho sboru. Jeho povídání bylo o něco kratší, než u jiných bratří a sester, přesto zajímavé.

Kde jste se narodil a jaká byla Vaše cesta k víře?

Narodil jsem se v Praze ještě před válkou. Moje

cesta k víře začala už od dětských let, kdy ještě ve škole za války jsem chodil na náboženství asi až do roku 1949, kdy náboženství ve školách bylo zrušeno. V náboženství jsem pak pokračoval na faře v Holešovicích u pana faráře Proska – otce bratra Pavla Proska z našeho sboru.

Pokračoval jste v náboženství a víře dál?

Ve vyšší třídě jsem vstoupil do pionýra. Po volbách politických stran v roce 1946 byl na základní škole uskutečněn nábor ohledně zapojení do mládežnického hnutí SČM a Pionýra. Každý týden probíhala politická školení na schůzích Pionýra a SČM. Pomalu jsem od víry odcházel. Nebylo možné se jenom trochu zmínit, že chodím do Legie na náboženství. Tato budova již neexistuje. Dříve se tam hrála představení různých divadelních her. V neděli byla bohoslužba ČCE (holešovický sbor). Přestal jsem chodit na náboženství a tím také na bohoslužby. Máma se zlobila, ona chodila do Jednoty bratrské na Smíchově a byla silně oddána Pánu Ježíši.

V roce 1961 jsem se oženil. Manželka nebyla pokřtěna a víra jí nic neříkala. I přesto, že do kostela jsem moc nechodil, víra mi zůstala.

Kdy jste našel cestu zpět?

Když jsem dost vážně onemocněl, vzpomněl jsem si, že bych měl znovu začít chodit do kostela. Přes nemoc a víru si mě Pán přivedl zpět do sboru. Byl jsem činný i ve staršovstvu.

Se svou nemocí jsem se dostal k lékařce, která mi doporučila zahraniční lék. Obrátil jsem se na příbuzné v zahraničí, kteří mi v Rakousku lék sehnali. Během měsíce jsem byl zdravý.

Jak se stalo, že Vaše rodina žila v zahraničí a jak jste pokračoval ve víře Vy?

Po válce byli otcův bratr a sestra jako členové Nacionalistické strany odsunuti do Německa a Rakouska. Jejich odsun byl pro mne zátěží při kádrování mé osoby, ale dá se říci i štěstím. Postupně jsem vykonával různé hospodářské funkce. Byl jsem zařazen do nomenklatury, kde byl požadavek na členství v KSČ. Vstup do KSČ jsem neodmítl, ale z důvodů mých příbuzných v NSR a požadavku, že musí vstoupit do strany současně dva dělníci, které nikdy nesehnali, jsem byl jediný

vedoucí ve svém oboru bezpartijní. V této situaci jsem rovněž cítil, že někdo nade mnou drží ruku. Při komplexních prověrkách na pracovišti jsem byl označen jako apolitický. V roce 1961 jsem vstoupil do Stavebního družstva a v roce 1962 jsme vlastní pomocí postavili dům. Místní národní výbor v Praze 7 nás požádal o vstup jednoho člena družstva do Občanského výboru. Domluvili jsme se, že se budeme střídat po uplynutí období. Funkci jsem využíval i pro zaměstnání, abych prokázal zapojení do socialistického dění. Po celou dobu mé funkce se spíš jednalo o domovnické klepy, které jsme jako Občanský výbor házeli do koše.

Také jsem měl přehled i o situacích ve věcech týkajících se našeho holešovického sboru.

Po letech pan farář Prosek odešel do důchodu, nastoupil farář Drápal, který chtěl odejít od Českobratrské církve a vytvořil křesťanské společenství. Pobyl jsem tam krátkou dobu, ale vrátil jsem se zpět do církve Českobratrské evangelické. Začal jsem chodit k Salvátoru, kde byl pan farář Kocáb.

V roce 2010 jsem potkal Pavla Proska, který mě zlákal do dejvického sboru.

Můžete něco říct o Vašem dalším zaměstnání?

Víru, ke které jsem se vrátil, jsem cítil i ve svém povolání.

Po několika letech se mi podařilo přejít do obchodní oblasti. V oborovém podniku ČKD jsem pracoval 38 roků. Všechny problémy jsem řešil prostřednictvím modliteb. Vždy se mi vše povedlo a vycházelo mi i s velkým překvapením mých spolupracovníků, kteří byli přesvědčeni, že neuspějí. Jezdil jsem i na zahraniční cesty, kde se mi taky dařilo. Někdy byl problém v tom, že jsem musel řešit věci na hraně – bojovat a rozhodnout jako vedoucí i jako věřící. Musel jsem to udělat tak, abych si to „nerozházel“ u Pána Boha. Někdy to bylo i na psychiatrii. Měl jsem sám se sebou velký rozpor. Nakonec mi víra i přesto v zaměstnání hodně pomáhala.

Jaká je Vaše rodina?

Oženil jsem se, mám dvě dcery a tři vnuky, jsem už 30 let vdovec. Svě dcery jsem se pokoušel zainteresovat ve víře také, nepodařilo se mi

to. Jedna dcera chodila na faru k panu farářovi Proskovi s babičkou, něco jí přece jen zůstalo.

Na Vánoce, když jsme všichni spolu, vnuk řekne: „Dědo pomodlíš se?“ Není náruživý věřící, ale je v něm něco zakotveno.

Mluvil jste o prodělané nemoci, co Vaše zdraví?

Prodělal jsem operaci srdce, mám tři bypassy. V roce 2015 jsem měl s vnukem v Rakousku havárii. On řídil, jemu se nic nestalo, dokonce i pravnučka, která byla vzadu v sedačce vyšla díky Bohu bez zranění. Pouze já jsem musel po zranění hlavy prodělat operaci. Hlavu mi vrtali při vědomí, jen s lokálním umrtvením. Vše dobře dopadlo, Pán Bůh mě nenechal. Vše je Boží řízení.

Co děláte teď a jaké jsou Vaše záliby?

V současné době pracuji jako místopředseda SVJ na Praze 6. I zde používám víru. Řeším opravy, smlouvy, máme úspěch, jsme chváleni.

Domluví se částečně německy, překládám si pro svoji zálibu k udržování německého jazyka – obvykle noviny.

Při práci v SVJ používám počítač, baví mě to.

Kromě toho rád tančím – kdysi Češi chodili v neděli dopoledne do kostela a odpoledne do hospody. Já chodím na taneční čaje, zatančím si a pobavím se. Mám tak hodně známých.

Co byste nám řekl závěrem?

Vydržet a zase vydržet, i když na nás padají pochybnosti, že Pán na nás zapomněl. Pokud zapomněl, tak proto, že On ví, co je pro nás to nejlepší.

Děkuji za rozhovor

Zapsala: Naděžda Sleziaková

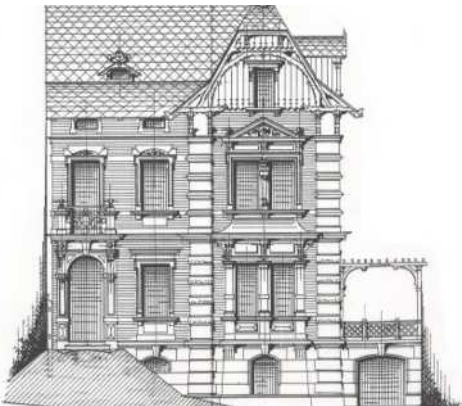
Plánujeme výlet do Ústí nad Labem

Na neděli 24. září plánujeme pro zájemce zájezd do Ústí nad Labem s účastí na bohoslužbách tamního sboru a rekreačním odpoledním programem. Tím by mohl být výlet na blízký Střekov, případně městské pamětihodnosti, v závislosti na počasí. Dopravu předpokládáme vlakem.

Ústeckému sboru již řadu let poskytujeme podporu. Manželé Černohorští až do předloňského roku zpracovávali ústecké účetnictví

a nadále v tom směru poskytují konzultace, já jsem řadu let působil jako revizor jejich účtů. Máme tedy k ústeckým určitý vztah, proto ta volba.

Sbor naší církve se v Ústí n. L. ustavil v roce 1947, kdy po odsunu německých obyvatel do města přicházeli lidé z vnitrozemí. Sbor od státu dostal hned tři nemovitosti po německé evangelické církvi. Společně se sborem Církve československé (dnes CČSH) získali novorománský chrám apoštola Pavla, lidově zvaný Červený kostel. Ve městě ještě vilu

v dnešní Dvořákově ulici, kde byla zřízena fara, a za městem areál v Trmicích, kde začala působit kazatelská stanice. Ke sboru se v té době přihlásilo mnoho přistěhovaných evangelíků, na obou místech se pravidelně konaly bohoslužby a spolu s prvním farářem zde působil i diákon, který měl na starost duchovenskou práci v kaz. stanici. Ještě v roce 1965 měl sbor přes 1200 členů, ale pak už začal upadat. A to navzdory péči farářů. Z nám známých jmen uvedme bratry Michala Šimka (1999-2001) a Miloslava Nekvasila (2006-2007).

V roce 2012 již sbor nebyl schopen sestavit staršovstvo a jeho funkci převzala správní komise. V témže roce byla ukončena činnost KS v Trmicích a v roce 2015 po odchodu farářky Marie Molnárové se fungování sboru zredukovalo na pouhé nedělní bohoslužby, kterých se účastnila hrstka lidí. Ještě před tím byla situace v ústeckém sboru posuzována celocírkevní revizní komisí, při kteréžto příležitosti jsem se začal v tamějších záležitostech angažovat. Sbor byl administrován nejprve seniorkou Martinou Šerákovou, pak Tomášem Matějovským. I vzhledem k významu krajského města se s ústeckým sborem solidarizovalo několik dalších sborů. Z Prahy to byly také Střešovice a Libeň, nejvýraznější pomoc ale poskytly moravskoslezské (!) sbory z Českého Těšína a z Orlové. Odtud pravidelně každý měsíc přijížděla na víkendy skupina bratří a sester, aby posílila účast na bohoslužbách a pomohla s údržbou domu i zahrady. Posléze byl ústecký sbor jako první prohlášen strategickým místem naší církve. Zprvu bez ohlasu,

nakonec se v roce 2018 o práci v Ústí n.L. přihlásil Tomáš Jun.

Tomu se podařil malý zázrak. Když jsem se na jaře 2019 účastnil ústeckého VSS, byl sál na faře plný, přišlo skoro 50 lidí, vesměs nových. Oživení ústeckého sboru se stalo velkou vzpruhou pro celý seniorát. Sbor zdárně přestál covidové období a je po mnoha stránkách velmi aktivní. Daří se naplňovat doporučení revizorů z roku 2015 ohledně nemovitostí, které byly pro sbor neúnosným břemenem: v loňském roce byl uzavřen prodej areálu v Trmicích Diakonii, probíhá jednání o převodu celého Červeného kostela do vlastnictví CČSH. Dokončuje se adaptace suterénu fary, kde bude další pracoviště Diakonie. V loňském roce mohla ukončit činnost správní komise a podařilo se sestavit dělné staršovstvo. Rozvoj ústeckého sboru, navzdory obtížnému období v nedávné minulosti, může sloužit jako inspirace pro celou církev.

Jan Mašek

Evangelický kostel u Klimenta
Klimentská ul. na Novém Městě pražském

úterý
13. června
v 19.30

BIBLICKÉ POSTAVY

Jiřina Marešová (varhany)
a sbor Naši pěvci,
sbm. Lydie Hártelová

Bůh Stvořitel, Josef a jeho bratři, Mojžíš,
David a Goliáš, Absolon, prorok Jonáš,
Marie a Alžběta, Ježíš, Petr, Pilát

ve skladbách J. S. Bacha, G. F. Händela,
B. M. Černohorského, T. Tomkinse,
A. Dvořáka, A. Katalidise aj.
a ve varhanních improvizacích J. Marešové

Inuzence Madlenny Prachembř

Bůh Stvořitel, Josef a jeho bratři, Mojžíš, David, Goliáš, Absolon, Marie, Alžběta, Ježíš, Petr, Pilát...

... ti všichni se stali námětem hudebních skladeb mistrů, jako byli Bach, Händel, Tomkins, Dvořák a mnozí další. Koncert s názvem Biblické postavy můžete slyšet v úterý 13. června o půl osmé večer v evangelickém kostele u Klimenta. Účinkuje sbor Naši pěvci a jedna z nejpřednějších varhanních improvizátorek Jiřina Marešová. Těšíme se na Vás!

Vaši Naši pěvci

Kalendář na červen 2023

Bohoslužby 9:30	4.6. Trojiční neděle, VP	E. Härtelová
odkaz na on-line vysílání najdete zde:	11.6.	A. Jacobea
dejvice.evangnet.cz/line-vysilani	18.6.	A. Jacobea
	25.6.	M. Trgalová, rodinné
	2.7. VP	P. Bargár

YouTube kanál ČCE Praha – Dejvice:

youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQlztI8Ik-Fw

Konfirmandi (11+)	pátek v 15:30 – 18:30 (1× měsíčně, poslední termín: 23.6.)
Děti (5 - 11)	pátek v 15:30 – 18:30 (1× měsíčně, poslední termín: 23.6.)
Mládež (13+)	čtvrtek v 18:30 – 20:00
Křesťan. služba	neděle 11.6. po bohoslužbách
Děti + maminky	čtvrtek 1.6. v 9:30 – 11:30
X-cátníci	úterý 20.6. v 19:00, téma: Závist
Naši pěvci	středa v 18:30 – 20:30
Zpívání Diakonie Stodůlky	pátky v 9:15 – 10:15
Obcování	bude ohlášeno
Biblická hodina	úterý v 16:00 – 17:00
Klub poznávání	8.6. v 9.30 téma: bude upřesněno
Staršovstvo	1.6. v 19:00
Ostatní	2.6. - 4.6. brigáda mládeže a konfirmandů (Křížlice) 7.6. ekumenická snídaně 13.6. koncert Naši pěvci 18.6. piknik po bohoslužbách 18.6. v 19:00 promítání dokumentu „Návštěvníci“ 21. 6. závěrečný večírek pěvců v Nebušicích 1.7. - 8.7. sborová dovolená (Švýcarsko)

**Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je v neděli 18. 6. 2023.
Číslo vyjde 25. 6. 2023.**

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc, tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz. Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 737 517 413 (Saša Jacobea), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz

Bankovní spojení: č. ú. 2400319773/2010, var. symboly: salár =101, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103

Obsah:

I církve má své statistiky.....	1
Výtah z jednání staršovstva.....	2
Sborové finance 3: obětavost.....	3
Rozloučili jsme se.....	4
Jak žijeme: sestra Ludmila Henychová. .	9
Jedno výročí.....	13
16. Ekumen. bohoslužba za krajinu	15
Bůh je vždy se mnou,	17
Může křesťanství zažívat odpoledne?. .	18
Kalendář na červenec a srpen 2023.....	21

I církve má své statistiky

V minulých letech, dokud byla seniorátní kurátorkou Zdena Skuhrová, vydávala každoročně Seniorátní ročenku. Ta měla sloužit členům seniorátního výboru a po jednom výtisku ji dostávali kurátoři všech sborů našeho seniorátu, aby s jejím obsahem a s důsledky pro vlastní sbor seznámili staršovstva – nebyla však určena dalšímu šíření. Čísla sama o sobě, bez důkladného vysvětlení a bez znalosti konkrétní situace, jsou totiž zavádějící. Ročenka ve Zdenině provedení shrnovala v přehledné podobě vývoj sborů za posledních 12 let z personálního i hospodářského hlediska podle jejich výročních výkazů.

V době trvajících covidových omezení takové srovnávání nemělo smysl, a tak se ročenka nevydávala. Jednak došlo k všeobecnému propadu např. počtu účastníků bohoslužeb, jednak se každý sbor s nastalou situací vypořádával po svém.

Teprve v letošním roce došlo k obnovení tradice a seniorátní ročenka vyšla, byť v zjednodušené podobě. Práce na ní se ujal Petr Štulc z Jarova a srovnává situaci v roce 2016 a 2022. Omezil se na personální údaje, hospodářské pro tentokrát vypustil. Jaký je výsledek? Z hlediska celého seniorátu vlastně pozitivní. Počet našich členů, odmyslíme-li si úbytek způsobený revizí kartoték, se prakticky nezměnil. To znamená, že počet křtů a přístupů vyrovnává úbytek úmrtími a odstěhováním. Počet salárníků mírně vzrostl. Poklesla ovšem, a to dost významně, účast na bohoslužbách. Možná to je částečným přechodem na sledování on-line?

Jak na tom je náš sbor? Záměrně se nepouštím do srovnávání s jinými sbory. Stále patříme do silné pětky, a to jak počtem členů, salárníků i účastníků bohoslužeb. S prakticky zanedbatelnou změnou počtu členů jsme stabilizovaným společenstvím – nepatříme ani do skupiny narůstajících sborů (jako je třeba Beroun nebo Kobylisy), ani těch s trvalým úbytkem. Co ovšem překvapí, je naše téměř poslední místo, pokud jde o vývoj průměrné účasti na bohoslužbách. Pokles asi vnímáme všichni, překvapuje ale, že to je během 7 let o 40%. Může to být věkovou strukturou dejvického sboru a poměrně vysokým počtem odchodu našich „skalních“ členů, přesto to stojí za zamyslení.

Jan Mašek

Výtah z jednání staršovstva 1.6.2023

- Rozšíření služeb presbyterů po dobu studijního volna Saši Jacobea (kontakt na zastupující kazatele, pokladna, ...).
- Po tutéž dobu omezení komunikace se SJ – téměř výhradně prostřednictvím M. Trgalové nebo J. Maška.
- Při bohoslužbách se zastupujícími kazateli bude dětem při VP pouze požehnáno.
- Podoba konfirmace a předchozího rozhovoru konfirmandů (nejen) se staršovstvem. Konfirmován bude na vlastní žádost i Václav Molnár.
- Bohoslužby ve vánočním a novoročním období se v tomto roce budou konat pouze 24.12., 25.12., 31.12. a až 7.1. – na podzim bude připomenuto a vysvětleno v Souterrainu.
- Poděkování rodině br. Čurdy za dar.
- Předběžná diskuse o možnosti sdílet modlitebnu s koptskou církví.
- Příprava sborové dovolené a letního tábora pro děti.
- Termín celocírkevní sbírky solidarity sborů stanoven 18.6.2023.
- Říjnová schůze staršovstva se posouvá na 12.10.2023.
- Informace o možnostech nákupu nových stolů do místnosti JAK.

- Informace o proběhlém naladění pianina a poděkování manželům Härtelovým.
- Další jednání se SR o nájmu z farářského bytu a modlitebny se zatím neuskutečnilo, odkládá se na pozdím.

Příští řádná porada staršovstva: 7.9. 2023 v 19:00 hod., své případné podněty adresujte, prosím, Magdaleně Trgalové či Janu Maškovi (ideálně emailem).

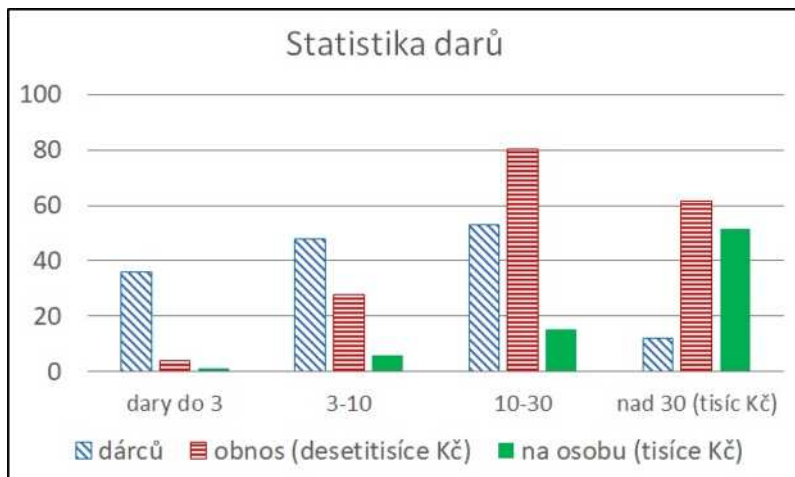
Sborové finance 3: obětavost v dejvickém sboru

Když už jsem se v úvodníku rozepsal o statistikách v církvi, nedá mi to, abych se ze statistického hlediska podíval na strukturu darů, které věnujeme na potřeby sboru, celé církve nebo na charitativní účely. To teď nebudu rozlišovat. Smyslem tohoto článku je ukázat, jak moc se – podle možností jednotlivých dárců – liší výše jejich příspěvků, a jak se podílejí na celkové obětavosti sboru. Zároveň může sloužit jako určitá výpověď o tom, jaká je typická výše „saláru“ v našem sboru.

Než se pustíme do čísel, chci předeslat, že nejsem fandou doporučení o saláru ve výši 5% čistého příjmu, které je zakotveno v současných rádech naší církve. Není z reálného světa. Nezohledňuje totiž skutečnost, že zejména u lidí s nižším příjmem je tento prakticky celý spotřebován na nezbytné životní náklady a částka, o jejímž využití mohou rozhodovat, je jen jeho zlomkem. Proto by bylo přijatelnější např. ustanovení, že se těch doporučených 5% počítá, řekněme, z příjmu sníženého o životní minimum. Jako nejvhodnější považuji prvorepublikovou (a starší) praxi, kdy se výše saláru odvozovala od výše daní vybíraných státem, ne od příjmu. Tedy, od koho nechtěl daně stát, od toho peníze neočekávala ani naše církve. Připomínám to i proto, že při tomto pohledu vnímám i tisícikorunové dary jako nadstandartní, díky za ně! Nemluvě už o tom, že tito „malí“ dárci nezanedbatelně přispívají do anonymních chrámových sbírek, které nejsou v dnešním přehledu zahrnuty.

A nyní ta čísla. Pracovně jsem si seznam dárců rozdělil do čtyř skupin, viz graf. První skupina zahrnuje příspěvky do 3 tisíc Kč, další mezníky jsou 10 a 30 tisíc. V grafu jsou vyneseny jednak počty dárců v jednotlivých skupinách, objemy příspěvků celých skupin a konečně

výše průměrného daru v jednotlivých skupinách. Jak se dalo čekat, převážnou část výnosů našeho sboru představují třetí a čtvrtá skupina největších dárců (pomímám skutečnost, že graf zahrnuje i peníze jdoucí mimo sbor). Ovšem ani zdánlivě malý příspěvek první skupiny není bezvýznamný – zhruba představuje čtvrtletní nájemné za modlitebnu! Budme vděční všem dárcům, velkým i malým, členům i přátelům našeho sboru.

Jan Mašek

V minulých týdnech jsme se rozloučili...

Vzpomínka na sestru Hálovou

„Jak tiše žila, tak tiše odešla, skromná ve svém životě, velká ve své lásce a dobrotě.“

Tato slova, která charakterizují její celý život, měla Eliška Hálová napsaná na parte. Zemřela náhle, ve svém bytě 2. května 2023 v nedožitých devadesáti letech.

Sestra Hálová byla věrnou členkou našeho sboru a pokud jí to zdravotní stav dovoloval, docházela na bohoslužby a na Klub poznávání. Protože jí chůze

čím dál víc dělala problémy, občas ji vozila autem její příbuzná, později využívala služeb Bezba dopravy, kterou si sama objednávala.

Přesto, že celý život žila sama, nikdy se necítila osamělá. Měla hodně zálib, když mohla, ráda jezdila s kamarády do přírody. Jak sama říkala, vždy bylo se na co těšit.

Věřím, že i teď se těší na tiché spočinutí v náručí Nejvyššího.

Pochována bude na hřbitově za kostelem ČCE v Horních Dubenkách.

Rozhovor se sestrou Hálovou si můžete přečíst v listopadovém Souterrainu.

Ve sboru jsme se rozloučili s Jendou Veselým. Jeho mladší syn, Vítek, přitom četl jeho životopis.

Sestry a bratři, dámy a pánové, byl jsem požádán, abych řekl něco o tátově životě.

Táta se narodil v podolské porodnici v neděli 20. srpna 1935. Oba jeho rodiče pracovali jako bankovní úředníci - jeden v Legiobance, druhý v Anglobance. Dědeček z otcovy strany měl holičský salón na Václavském náměstí a pak ve Vodičkově ulici, jeho rod pocházel ze Smolotel na Příbramsku. Dědeček z matčiny strany byl lesní inženýr a za Rakouska-Uherska zemský lesní inspektor pro Čechy, pak byl pracovně odeslán na dnešní pomezí Slovinska a Itálie, kde si našel slovinskou nevěstu, tátovu babičku.

S rodiči bydlel táta nejprve v Korunovačnické a poté v Bubenečské ulici naproti sokolovně. Do rodiny přibyla o 8 let mladší sestřička Zdenka. Do tátova dětství zasáhla válka, na jejím konci zažil při pražském povstání boj s německým odstřelovačem v protějším domě i sousedy pocházející z ruské emigrace, kteří měli v předtuše příchodu Rudé armády neustále sbalené kufry. Vzpomínal, jak si těsně po válce s dejvickými kluky hráli u ruzyňského letiště, kde prolézali zbytky německých letadel.

Táta nejdříve chodil do školy u Gottharda v Bubenči, pak nastoupil na anglické osmileté gymnázium. Tam asi začal jeho celoživotní zájem o anglické dějiny, politiku a literaturu. Od mladého věku byl humanitně zaměřen - hodně četl, učil se cizí jazyky, hrál na klavír, zajímaly ho dějiny i umění. Po únorovém převratu bylo však gymnázium uzavřeno a táta měl místo do tercie umístěn do učení na zedníka; nakonec se dostal alespoň na učňák do Chirany, kde se vyráběly lékařské přístroje. Díky ztrátě kádrových podkladů byl po vyučení přijat na střední průmyslovou školu strojní a elektro v Panské, kterou ukončil v roce 1957.

Na padesátá léta táta obecně nerad vzpomínal.

Vojnu táta absolvoval v letech 1957-59, nejdříve v Plzni na Borech a poté na Klínovci, kde měl díky znalosti němčiny a angličtiny za úkol odposlouchávat a zapisovat obsah západního vysílání. Odposlouchal ale také západní šlágry, které pak na klavír s kapelou složenou ze spoluvojáků hrál důstojníkům.

Po návratu z vojny táta nastoupil do Chirany, v průběhu šedesátých let přešel do ČKD v Podkovářské ulici, kde vydržel až do osmdesátých let, kdy ho přesunuli do Výzkumného ústavu naftových motorů na Smíchov. Pracoval jako technický úředník, zejména překládal technické texty z němčiny, angličtiny a ruštiny. Po práci chodil na procházky a na koncerty a hodně četl.

Koncem šedesátých let se na jazykové škole seznámil s mladou dámskou krejčovou z Kutné Hory, tedy mou mámou, která jej, umírněného katolíka, přivedla do evangelického prostředí. Díky uvolnění poměrů se podíval do Jugoslávie, Itálie a Rakouska.

Rodiče měli svatbu v červnu 1969, můj bratr Jenda, se narodil následujícího roku. I s ním obývali dvoupokojový byt v Bubenečské s tátovými rodiči, naštěstí se tátovi povedlo zařadit do stavebního bytového družstva zaměstnanců ČKD, které plánovalo stavět svépomocí řadové rodinné domky mezi Ďáblickým hájem a Ďáblickým hřbitovem, takže táta pak několik let po práci dojížděl ještě pracovat na stavbu. Už po přestěhování jsem se narodil já. Ze svého dětství si pamatuji čilou korespondenci a setkávání rodičů s východoněmeckými evangelíky, tak alespoň mohli využít své

znalosti němčiny.

Po sametové revoluci pak mohl táta vyjet i do západního zahraničí, konečně se podíval i do Anglie.

Doslova hltal zahraniční i domácí politiku, o které rád diskutoval, rád procházel antikvariáty, kde objevoval gramodesky a CD s vážnou hudbou a knížky o historii i krásnou literaturu. Miloval koncerty a poslech hudby, u které si často pro sebe dirigoval, procházky po lese a českou kuchyni, kterou máma s radostí vyvářela.

Po 80. narozeninách se u něj bohužel začala projevovat Alzheimerova choroba, která mu postupně ubírala psychické i fyzické síly. Nejdříve se o něj doma starala máma, posléze o tátu pečoval celodenně bratr s máminou pomocí. Až v posledních týdnech, kdy se tátův stav velmi zhoršil, byl hospitalizován.

Táta byl talentovaný a sečtělý, skromný a slušný člověk, povahou mírný a klidný, ale s pevnými zásadami.

Budeme na něj vzpomínat s láskou a v dobrém.

Za rodinu děkuji všem, že jste se s tátou přišli rozloučit.

Vít Veselý

Vzpomínání na Dušana

Rád bych uvedl pár vzpomínek na zesnulého bratra Prof. Dušana Čurdu.

Bratra Dušana jsme měli s mojí ženou Janou moc rádi. Znali jsme se snad půl století. Dušan byl nejen špičkovým odborníkem ve svém oboru konzervárenství a obalů, ale i hluboce věřícím evangelickým křesťanem. Rád vzpomínal na období, prožité v Přerově na Moravě, městě s bohatou, zejména bratrskou, historií. Tu se setkává s rodinou tamního faráře Vladimíra Pokorného a s jeho dvěma syny: Janem, později vynikajícím chemickým odborníkem, a Joelem, kteří se pak stali jeho celoživotními přáteli.

S bratrem Dušanem jsem se pravidelně vídal nejenom při nedělních bohoslužbách, ale i při jiných příležitostech. Dušan byl velmi pilným účastníkem všeho, co se v našem dejvickém sboru konalo. Byl také jednu dobu presbyterem a já jako tehdejší kurátor, na jeho moudrá vystoupení při jednáních staršovstva rád vzpomínám. V poslední době se několik roků v létě účastnil týdenního seniorského pobytu v bělečském táboře a byl aktivním a oblíbeným členem tohoto společenství. Rád a pěkně zpíval, což i zde uplatňoval. Starší lidé mají rádi lidové písničky a Dušan jich znal mnoho z paměti – a to jak české, moravské, tak i slovenské. Narodil se totiž na Slovensku a proto i tyto mu byly blízké. Ale ovšem velmi rád zpíval, obdobně jako já, staré bratrské písně. Vzpomínám, jak si prozpěvoval písničku „V sjití tomto pravme sobě, jaká radost v Páně domě...“ Zdá se mi, že tu radost prožíval už nyní, při nedělních bohoslužbách. Společně jsme měli také rádi Vysočinu. Myslím, že do posledního času svého života rád zajížděl na chalupu v obci Borová u Poličky. S jemu vlastní intenzitou se zajímal o její historii a za to vedení obce s vděčností Dušana přijala jako svého občana. Závěrem děkuji Pánu Bohu za všechno, co jsem s ním směl sdílet a za všechno to dobré, co jsem od něho mohl přijmout.

Pavel Prosek

Jak žijeme: sestra Ludmila Henychová

Letem světem mého života

S Lidkou Henychovou jsme se sešly u mne na zahradě. Bylo krásné počasí, svítilo sluníčko, bylo příjemně teplo. Hezky se nám povídalo, čas ubíhal, bylo už pozdní odpoledne a já jsem neměla téměř nic napsáno. Sepsaly jsme tedy na návrh Lidky několik základních bodů, podle kterých si pak svůj životní příběh napsala. Tady je výsledek.

Pověz nám něco o svém dětství.

Vždy jsem byla hrdá na to, že jsem se narodila v Československu, v Trnavě. Bylo to v červnu 1933. Šťastná půlka mého dětství byla pohádková, s milujícími rodiči. Tatínek, v době mého narození jedenatřicetiletý, byl účetním v továrně na čokoládu Figaro, maminka, o třináct let mladší než otec, byla v domácnosti. Já byla ten opečovávaný jedináček. Bydleli jsme v nevelkém bytě 1+1. Živobyti nic moc, ale zle nebylo. Na dovolenou do Čech či po Slovensku, na pivečko i na srazy české menšiny, na cvičení a slavnosti Sokola se vždy ušetřilo.

Tolik jsem si přála sourozence! Podle zvyku jsem stále sypala mák za okno, aby mi „bocian doniesol bračeka“. Čáp se k tomu ale neměl...

Jenže pak zasáhla do tvého dětství válka...

Ano, šťastná polovina dětství skončila. Hitlerovo šílenství – sen o Velkoněmecké říši, která bude vlastnit nejen Evropu – dolehlo na Československo v říjnu 1938 a v březnu následujícího roku pomyslná sekyra definitivně dopadla. Den před vpádem nacistické armády se odtrhlo Slovensko a prezidentem byl jmenován Tiso. 15. března 1939 v 6 hodin ráno vtrhli nacisté do Čech, byl zřízen Protektorát Böhmen und Mähren s úředním jazykem německým. V Trnavě začaly bouře. Průvody táhly ulicemi s hesly „Čehúni ven“ (Židé též).

1. září 1939 jsem nastoupila do 1. třídy evangelické školy. Hned 18. září byl můj tatínek zatčen a uvězněn na falešné udání dvou kolegyň z kanceláře. Byl obviněn z výroků proti Tisovi. Po třech měsících ho sice osvobodili, zároveň však byl vyhozen ze zaměstnání a vypovězen ze Slovenského štátu. Vánoce byly náš poslední čas v Trnavě. V třesnutých mrazech jsme v nevytopeném vlaku s ledovými květy na oknech opouštěli domov a v noci na 13. únor 1940 přejížděli hranici. Mně bylo šest a půl roku, mamince 24 roků – moc mladá na tolik změn.

Tátův přítel, spolužák z obchodní akademie v Hořicích, se postaral o to, abychom měli kam hlavu složit: na Čáslavsku ve Vrdech – Bučicích. Z velkého města, Trnavy (nazývané někdy „slovenský Řím“), jsme se ocitli uprostřed krásné české přírody pod Železnými horami s protékající řekou Doubravkou.

Můj tatínek pracoval ve Vrdech v kanceláři továrny na cikorii Štefanka a tak jsme byli ubytováni v přízemním továrním domě, tzv. „pastoušce“. Byty byly většinou jen o jedné místnosti, bez vybavení, jen s elektřinou. Vše bylo jiné, ale hezké: dvůr byl se stromy, králíkárnami a dřevníky i studnou. Pro děti nájemníků – a že nás v té době bylo kolem deseti – to byl malý ráj s velkým kamarádstvím. Úplně jsem tehdy zapomněla, že musím sypat mák za okno. Avšak bráška se mi stejně narodil, Vláďa po tatínkovi. Byla neděle Velikonoční 5. 4. 1942. Přišel ale do té nejhorší doby. V dalším měsíci začalo děsivé období tzv. „heydrichiády“. I náš pan farář Dobiáš byl odveden do koncentračního tábora v Dachau. Na rozdíl od spousty jiných přežil.

Pan farář Dobiáš? Do kterého sboru jste patřili?

Byla jsem pokřtěná katolička. Rodiče přestoupili do ČCE, když mi byly tři roky. Ve Vrdech jsme měli dvě možnosti, kam do kostela: buď do Čáslavi lokálkou, nebo do sedm kilometrů vzdálené Semtěše na kolech nebo pěšky. V Semtěši byl krásný sbor, krásný kostel s evangelickým hřbitovem, kde je pochován například i známý senior Pelíšek. S panem farářem Dobiášem a jeho rodinou se moji rodiče velmi spřátelili. Dodnes vzpomínám na jeho osamělou rodinu (po jeho zatčení) a na nedělní školu, která bývala odpoledne po obědě.

Děti zaplnili sál „Pelíškovy síně“ v domě vedle fary. Rádi jsme zpívali „Vzhůru bratři, prapor Krista v nový zve nás boj“. Zvlášť kluci se viděli, jak vyhrají válku s německými vojáky.

Maminka byla v domácnosti. Moc šikovná: pletla, šila, chovala králíky. Před Vánoci jsme měli ve vaně husu, kterou vykrmovala šiškami.

Škola mě docela bavila. Jen začátek po příjezdu ze Slovenska byl těžší. Když jsem byla vyvolána, spustila jsem někdy slovensky – a děti se posmívaly. Brzy to přestalo, česky i slovensky jsem uměla „od narození“. Od třetí třídy jsme měli i výuku němčiny, byl to úřední jazyk. Na vysvědčení jsme měli známky psané slovně, nejdříve v němčině, v druhém sloupci česky.

Těžkosti byly se vším: jídlo, průmysl... všechno šlo na válku a na velké V (=vítězství). Něco zlého pro něco dobrého: naučili nás aspoň vším šetřit, všeho si vážit, nic nevyhazovat.

Přišel květen 1945, měsíc splněné naděje: konec války, konec němčení. Bohu díky! Ale také vlastně konec dětství. Bylo mi 12 let. Po čtyřech letech obecné školy a dvou na měšťance jsem se dostala na gympl v Čáslavi. Ale hned dva měsíce nato jsme se stěhovali do Nového Bydžova.

V Bydžově jsme bydleli v domě, který patřil továrně na likéry. Byl hned vedle gymnázia, kam jsem mohla chodit zadním vchodem přes dvorek. V bytě ale byli švábi. Hned, jak se zhaslo, vylézali ze všech možných koutů. Proto jsme se už za půl roku přestěhovali do Hořic. Můj táta pocházel z blízkých Lískovic. Byl z pěti dětí, všechno chlapci. Jejich otec – můj dědeček – byl nadlesní a správce lesního zámečku. V Hořicích chodil můj otec do měšťanky a poté na obchodní akademii. Na tamějším hřbitově je pochována jeho maminka, kterou on velmi miloval a která zemřela předčasně, po čtyřicítce.

Hořice znamenaly pro otce víc než návrat ztraceného syna. Tolik se těšil, že tu zakotví. A co znamenaly Hořice pro mne? Mládí – bylo mi 13 let. Bylo po válce, z exilu se vrátil prezident Beneš. Zas jsme mohli chodit do škol, cvičit v Sokole nebo plánovat si, jak dál a kde pomoci zpustošené zemi. Ale pak přišel „Vítězný“ únor 1948, převrat. A zase se zatýkalo. I můj otec byl uvězněn, přečetl si totiž pět řádků

z Benešova proslovu, když byl donucen odstoupit. Zůstali jsme s maminkou sami. V té době jsem kromě brášky Vládi měla i maličkého bratra Petra (narodil se v lednu 1947).

Hořice byly pro tebe osudové, vid'?

V Hořicích byl farářem Bedřich Henych. Ve sboru jsem byla na jaře 1947 konfirmována. Netušila jsem samozřejmě, že bych našeho faráře jednou mohla vyvdat jakožto svého druhého otce. Jeho syn – můj budoucí manžel – chodil na gymnázium o třídu výš než já. S Dáňou jsme byli oba plaší. Když jsme šli proti sobě po ulici, přešli jsme raději na druhý chodník.

Už na gymnázium jsem měla plány, co budu studovat na vysoké škole: buď teologii nebo architekturu nebo přírodní vědy. Nakonec jsem si vybrala architekturu. Když jsem rozesílala v lednu 1957 promoční oznámení, poslala jsem také svému bývalému faráři Henychovi (v té době jsme už v Hořicích nebydleli, rodiče se přestěhovali za prací do Teplic nad Metují). Pogrataloval mi a začali jsme si psát. Pak se vložil do korespondence Dáňa a psala jsem si s ním. Dopisovali jsme si spolu rok, párkrát se i viděli (byl v té době vikářem v Hradci Králové). Vzali jsme se o Velikonocích 5. dubna 1958 (přesně 16 let po narození bratra Vládi).

Jako manželka faráře jsem se rozhodla, že nebudu dělit svůj život na dvě poloviny – na rodinu a na profesi architektky – ale na třetiny: rodina, povolání a paní farářová.

Brzy po svatbě nastoupil Dáňa jako vikář k Salvátoru, kde v té době byl farářem M. Krejčí. U Salvátora se nám narodila Lydie a na dalším sboru, v Jičíně, synové Petr a Daniel.

Vraťme se zpátky k tvé profesi architektky. Bylo běžné v té době, že architekturu studovala děvčata?

Na Fakultu architektury a pozemního stavitelství jsem nastupovala v září 1951. Bylo nás skoro 70, z toho jen 9 holek. Studium mělo trvat 4 roky, ale postupně nám přidávali další předměty – nakonec jsme končili za pět a půl roku. Ubytování bylo na kolejích různě po Praze. Domů jsem mohla jet tak jednou za tři týdny, nebylo tolik peněz. Taky knížky ke studiu a skripta nebyly nejlacinější. Dostávala jsem sice prospěchové stipendium a byla jsem od 2. ročníku jako „pomvěd“ na

katedře dějin architektury, ale i z těchto dvou malých příjmů bylo těžké vyžít. Navíc přišla v r. 1953 měnová reforma a z úspor nezbylo nic. Nebyla jsem sama, kdo prázdniny i část doby studia vyplnil různými brigádami a pracemi. Ale přesto: studium bylo prima a Prahu, město krásných staveb, divadel (lístek do Národního divadla na stání byl tehdy za 3 Kčs) a jiných pozoruhodností, jsem si zamilovala.

Devadesát let, to je jistě důvod k vděčnosti...

Je to důvod k veliké vděčnosti za všechno, co mi bylo v životě dáno a svěřeno. Znovu se vracím zpátky ke svému rozhodnutí a vidím, že dělit čas na tři díly bylo dobré. A bylo to vlastně mé rozhodnutí?! (Př. 16, 9: „Člověk uvažuje v srdci o své cestě, ale jeho kroky řídí Hospodin“)

Číslo 3 mne stále doprovázelo:

- moje rodina: 3 děti (a další 3 vyvdané či vyženěné)
- můj sbor: 3 místa (Salvátor, Jičín, Dejvice)
- moje zaměstnání: 3 místa (Dřevoprojekt, OSP Jičín, PVÚ ČVUT Praha)

A nakonec: číslo 1, „moje jednička“ – myšleno na tomto světě – byl můj manžel Daniel. Nemohla bych mít lepšího člověka, než byl on. Díky!

Díky, Pane, za dar života, za víru v budoucnost, za cestu k Tobě blíž.

Díky Tobě, Pane!

Děkuji za hezké povídání.

Zapsala: Naděžda Sleziaková

Jedno výročí

Milá Lído,
slavíš neuvěřitelně významné krásné životní jubileum.

Ráda bych se připojila do řady gratulantů, abych Ti popřála všechno nejlepší.

Co je to ale „to nejlepší“? Každý si pod tím představuje něco jiného. Protože jsme skoro stejně staré a chodíme spolu mnoho let do

stejného „kostela“, myslím si, že ty představy o „tom nejlepším“ máme podobné. Zdraví, dobré vztahy v rodině, ale hlavně Boží požehnání.

Ať je Pán Bůh stále s námi, a ať my se ho stále držíme. Není nic krásnějšího, než „chodit s Ním“.

Milá Lído, jsem vděčná za to, že jsme v tom našem milém dejvickém sboru mohly „vyrůstat“ vedle sebe a mnohé ze svých životů spolu i sdílet. Vzpomínám např. na naše silvestrovská setkání (Henychovi, Tůmovi, Proskovi, Jasných). U Vás jsem obdivovala sošku dívky, kterou jsi sama vytvořila. Můj obdiv mělo také jiné výtvarné dílo - velký paličkovaný obraz, který visel vpředu v modlitebně ve Wuchterlově ulici. (Kde teď je?) A obdivuji i všechny jiné Tvoje talenty, které jsi dávala do služby všem, rodině vlastní i rodině sborové.

Děkujeme Ti za všechno a měj se dobře.

Vděčně Jana Jasná.

Naše milá Lída Henychová spěje k devadesátým narozeninám.

Vždycky jsme u Lídy obdivovali, co všechno stihá, jak je praktická. Uměla si vždy poradit i s řadou řemeslných prací. Kdysi při návštěvě na faře v Jičíně u Henychů bylo vždy příjemně. Uměla svému manželovi pomáhat ve sboru a byla současně úspěšná ve svém oboru - architektuře.

Když Dáňa vikářoval u Salvátora, skromně s ním sdílela ubytování v jedné místnosti bez příslušenství. Vzpomínáme i na její dobroty, které připravuje v kuchyni.

Máme rádi její milou a družnou povahu a přejeme jí Boží ochranu i v budoucnu.

Jana a Vladimír Kohoutovi

Kytička k narozeninám jubilantce

Koncem měsíce června se dožívá sestra farářová Ing. arch. Ludmila Henychová požehnaného věku, svých devadesátin. Se sestrou Henychovou a jejím manželem, výrazným farářem našeho dejvického sboru, nás váže dlouholeté přátelství. Prožili jsme s nimi mnoho pěkných chvil, nejen ve společné sborové službě, ale i při pobytech v horském evangelickém středisku v Herlíkovicích. Lída byla velkou

pomocníci a oporou svému muži v jeho celoživotní duchovenské službě. Od samého počátku jsme u ní rozpoznali mnohá její obdarování, jimiž nejen dejvickému sboru, ale i mimosborovému okolí, dodnes slouží. Její nápaditost, racionální uvažování a organizační schopnosti nejednou uplatnila při řešení vybavení a úpravách sborových prostor. Byla to právě ona se svým manželem, kteří přišli s myšlenkou vybudovat současné pěkné sborové prostory, v nichž se rádi shromažďujeme. Oceňujeme u ní, že má lidi ráda a svým přívětivým a přátelským přístupem je oslovuje. A tak Ti, milá Lído, přejeme, aby Tě Pán Bůh i nadále svou milostivou péčí ochraňoval a přidával potřebnou sílu a zdraví.

Pavel Prosek

16. Ekumenická bohoslužba za krajinu na Sedleckých skalách

(Akci pořádá Ekologická sekce České křesťanské akademie ve spolupráci se spolkem Nad Drahaňským údolím, OS na ochranu památek v Dolních Chabrech a s městskou částí Praha-Suchdol. Předchází jí pouť z Dolních Chaber, od kostela Stětí sv. Jana Křtitele.)

Letošní bohoslužbě za krajinu v sobotu 27. května mimořádně přálo počasí. Stanové přístřešky na zahradě na Sedleckých skalách nebyly postaveny kvůli dešti nebo větru jako kolikrát v minulých letech, ale aby poskytly stín před sluncem. Sešlo se něco přes padesát lidí, někteří přišli pěšky z Dolních Chaber.

Kázáním posloužil Mikuláš Vymětal z Českobratrské církve evangelické, v níž působí jako celocírkevní farář pro humanitární aktivity, menšiny a lidi sociálně vyloučené. Dále se zúčastnili Roman Zábrodský, kazatel Církve československé husitské, a faráři Obce křesťanů Milan Horák a Stanislava Veselková. Farář Matúš Kocian z dejvické farnosti sv. Matěje nakonec nemohl přijet kvůli jiným povinnostem. Byl přítomen aspoň svou nedávno vydanou knihou "Žehnám veškeré Boží havěti", kterou si mohli přítomní prolístovat. Své písně zazpíval a společný zpěv doprovodil Tomáš Najbrt.

Mikuláš Vymětal své kázání věnoval stromům. Mottem bohoslužby byla slova z knihy Job (14, 7-9): *Stromu zbývá aspoň naděje, že i když podřát, začne rašit znovu a že jeho výhonky růst nepřestanou, byť*

odumřel jeho kořen v zemi a na prach ztrouchnivěl jeho pařez. Jak ucítí vodu, pučí znovu, rozvětví se jako mladý stromek.

Kazatel připomněl význam stromů v různých souvislostech. Stromy utvářejí naši krajinu, jsou to národní symboly, mluví se o nich na mnoha místech v Bibli. Strom života v rajském Edenu, cedry, z nichž byl budován chrám, Ježíšem často zmiňovaný fíkovník, známý první žalm, v němž je spravedlivý člověk přirovnán stromu zasazenému u tekoucí vody, který dává své ovoce v pravý čas... atd. Stromu zbývá naděje – a co nám?

Kázání končí příběhem z Talmudu, podobenstvím o muži, který šel zmožený pouští, našel strom se sladkými plody, v jehož stínu bylo příjemně a pod nímž tekla potok. Osvěžený muž se chtěl stromu odvděčit, ale shledal, že nemá smysl přát a žehnat stromu, aby nesl sladké plody či dával příjemný stín, neboť již takový je. Ale má smysl toto přát a žehnat jeho ratolestem. Podobně je tomu u lidí a rabi uzavírá - kéž tedy Bůh dá, aby tvoji potomci byli takoví jako ty.

Hostem následné besedy byl Tomáš Zděblo z nedalekých Roztok. Zabývá se praktickou ochranou přírody a péčí o krajinu. Je soukromým zemědělcem, chovatelem ovcí, zakladatelem a předsedou ochrannářského spolku Jestřábník. Snaží se, v rámci možností a limitů daných člověku, vrátit krajině mezi Roztokami, Úněticemi a Suchdolem alespoň trochu z její dávné krásy a zdraví. Uvedl besedu na téma Návraty do opuštěných krajin. Lidé, kteří po staletí utvářeli naši krajinu už jsou dávno povoláni mimo tento svět. Dnes krajina žije jen několik procent z nás. Co si z ní bereme, co do ní vnášíme, promítáme my ostatní? Jak se k ní dnes vztahujeme? Dobré otázky jsou lepší než špatné odpovědi, i když po nich zůstává jen mlčení...

Fakt je, že se o životě pastevců, o krajinách vnitřních i vnějších i o mnoha jiných věcech mluvilo ještě hodně dlouho. Rozcházel jsme se a loučili s radostí a s vděčností za požehnané setkání.

(28. 5. 2023, Anna Hejlová, pro Katolický týdeník)

Bůh je vždy se mnou, ať se děje co se děje

Zažili jste někdy pocit, že je Bůh daleko nebo že vám je upřena Boží milost? Že jste sami odkázáni jen na sebe a že Vám někdo může

dokonce Boží společenství vzít, zakázat, upřít?

Samozřejmě jako křesťanka rozumem vím, že to tak není. Bůh je s námi v každé životní situaci, naslouchá nám a je jen na nás, jsme-li ochotni naslouchat my jemu.

Ale přesto jsem ten pocit zažila a věřte mi, není to nic hezkého cítit se totálně odštěpena od Boží lásky, ochrany, pomoci, sdílení. Někde hluboko v mé duši byl totiž uložen strach, že o Boží lásku mohu přijít. A ten měl vyjít najevo, abych se ho mohla vědomě zbavit. Ale to už předbíhám.

Je to asi 3 roky, co jsem se vydala do katolického kostela sv. Ignáce z Loyoly na Karlově náměstí. Jak je mým zvykem, kromě modlitby se snažím vždy každý kostel prozkoumat. Boční kaple, presbytář, kazatelnu, zpovědnici, jednotlivé oltáře. Kladu si otázky: v jakém slohu byly postaveny? Jsou zde od počátku stavby nebo byly doplněny později? A co výzdoba? Jací světcí jsou zde znázorněni na freskách, obrazech, sochách? Nesmím opomenout klenby. Jejich velkolepost a monumentalita je povznášející.

A tak jsem se při procházení a zkoumání dostala do jedné postranní kaple. V té chvíli jsem byla v kostele prakticky sama, všimla jsem si jen jednoho muže stojícího mezi lavicemi zabraného v hluboké modlitbě.

A najednou se ozval hlas: „Paní, opusťte urychleně kostel, nemáte tu co pohledávat“. Ztuhla jsem a rozhlížela se kolem, kdo a ke komu to mluví. Nikoho jsem neviděla. I když byly kaple průchozí, napadlo mě, že jsem tam třeba neměla vstupovat. Ale kvůli tomu mě přece nemusí vykazovat z kostela. Začalo mi být do breku, chtěla jsem vysvětlení, cože jsem těm katolíkům provedla, že mě vyhazují z Domu Páně.

Pána zabraného do modlitby nešlo rušit. Právě někdo procházel kostelem, ptala jsem se ho, ale dotyčný prý ten hlas neslyšel. Věděla jsem, že tomu musím přijít na kloub, jinak budu nešťastná a smutná. Vyšla jsem ven a začala pátrat po faře či jiném místě, kde bych mohla dostat odpověď, vysvětlení toho, co se stalo.

Faru jsem našla za rohem v Ječné ulici. Seděli tam dva vrátní a na moje dotazy nechápavě kroutili hlavou. Dokonce se mě zeptali, jestli

jsem ten hlas opravdu slyšela. Říkala jsem jim, že opravdu nejsem blázen, i když jsem si tak začala připadat. Celé to bylo takové prapodivné. Jeden z nich mě uklidňoval prorockými slovy, že určitě přijdu na to, ne co se stalo, ale proč se to stalo, jaký to má význam.

A rozuzlení? Ten druhý vrátný někam zavolal a pak konečně zvolal: „Jo tak to byl kostelník.“ Na prahu kostela se totiž objevila známá žebračka, tak ji chtěl usměrnit. To byla úleva. Jako by mi spadl kámen ze srdce.

A já si až následně uvědomila několik poučení pro svůj život.

1. Ne každá výtka je nutně směřována mně.
2. Bůh je se mnou a o jeho lásku mě NIKDO a NIC nepřipraví.
3. Každá situace má své vysvětlení.
4. Věci vypadají jinak, než opravdu jsou.

Děkuji Bohu za tento důkaz Jeho Milosti a Lásky. Už se nebojím.

Jiřina Muzikářová

Může křesťanství zažívat odpoledne?

Někdo si myslí, že může. Dokonce si myslí, že tomu tak je. A pokud ten někdo rozumí dějinám, žije v církvi, pracuje jako psycholog i sociolog, má to svoji váhu. Pokud navíc čerpá z pokladnice myšlení takových osob, jakými jsou či byli sv. Augustin, Jan Amos Komenský, Carl Gustav Jung, papež František, Richard Kearney nebo apoštol Pavel, může nám otevřít hluboký pohled na dnešní stav církve i vyhlídky do budoucna. A je-li autorem úvah navíc Tomáš Halík, můžeme se těšit i na brilantní analýzu příčin, na porozumění dnešnímu tápání i vidět naději do budoucna.

Originální myšlenkou je třeba „třetí osvícenství“. Neprobíhá ve světě kolem nás teď? Po první zprvu francouzské vzpoury za společenskou svobodu proti feudálním poutům probíhalo něco podobného v 60. letech 20. století. Jen šlo o svobodu individuální, svobodu vyjadřování emocí v úzkoprsé společnosti. Vlastně „druhé osvícenství“. Dnes pozorujeme něco nového. Touhu získat svobodu pro ostatní lidi, tvory, pro námi ohroženou přírodu. Podle Tomáše Halíka se má církev učit číst znamení doby, snažit se porozumět

ostatním a jednat s nimi. Ne, abychom je přitáhli do svého ovčince a oni se stali podobnými nám. Ale abychom se my mohli stát jejich bližními.

Jinde se autor ptá, kdy konečně nastane obrat od „katolicismu bez křesťanství“ k „novému čtení evangelia“ podle papeže Františka. Není i pro nás někdy snazší říci „jsem evangelík“ než prosté „jsem křesťan“?

Autorův pohled bez předsudků vůči jiným vyznáním, odlišným náboženstvím i vůči uvažování lidí zcela nenábožensky založených vychází nejen z jeho pastorační a psychologické zkušenosti, ale také z pevného zakotvení ve vlastní církvi (i když se rozhodně nebojí kritického pohledu na ni). Ale zejména je pak založen na hluboké znalosti a porozumění Písmu a na tom, že prostě bere vážně Ježíšova slova a činy.

Nás Dejvické může velmi potěšit, že mnoho z popisovaných potřebných úkolů církve na prahu „odpoledne křesťanství“ se v našem okolí už děje. Mokrát jsem si při čtení vzpomněl na dílo Diakonie, na kazatele v Nekostele, na duchovenskou službu v armádě či na nemocniční kaplany. Ale hodně toho zbývá i na nás ostatní...

Tuto knihu rozhodně doporučuji. Máte odvahu?

HH

Tomáš Halík: Odpoledne křesťanství (Odvaha k proměně), nakladatelství NLN, s.r.o., 2021

Ze sborového pikniku 18. 06. 2023, foto m.e.s.s.

Kalendář na červenec a srpen 2023

Bohoslužby 9:30	2.7. VP	P. Bargár
odkaz na on-line	9.7.	M. Trgalová
vysílání najdete zde:	16.7.	M. Trgalová
dejvice.evangnet.cz/ line-vysilani	23.7.	M. Trgalová
	30.7.	L. Ondra
	6.8. VP	G. Frey-Reininghaus
	13.8.	J. Plíšková
	20.8.	M. Trgalová
	27.8.	P. Gallus
	3.9.	M. Trgalová

YouTube kanál ČCE Praha – Dejvice:

youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQl2tI8Ik-Fw

Konfirmandi (11+) po prázdninách

Děti (5 - 11)

Mládež (13+)

Křesťan. služba neděle 3.9. po bohoslužbách

Děti + maminky po prázdninách

X-cátníci po prázdninách

Naši pěvci po prázdninách

Zpívání Diakonie
Stodůlky od října

Obcování po prázdninách

Biblická hodina po prázdninách

Klub poznávání po prázdninách

Staršovstvo 7.9. v 19:00

Ostatní 1.7. - 8.7. sborová dovolená (Švýcarsko)

24.8. chleby pro lidi v sociální nouzi

27.8. - 2.9. sborový pobyt dětí (Křížlice)

**Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je v neděli 27. 8. 2023.
Číslo vyjde 3. 9.. 2023.**

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc, tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz. Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 737 517 413 (Saša Jacobea), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz

Bankovní spojení: č. ú. 2400319773/2010, var. symboly: salár =101, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103

Obsah:

Klid v neklidu.....	1
Jak žijeme: Abigail a Petr Hudcovi.....	2
Sborová dovolená v Glarisu u Davosu. . .	9
Davos – bohoslužba v kostele sv. Jana	
Křtitele 2. 7. 2023.....	10
Evangelický zpěvník - Na cestě -	
Ladislav Moravetz.....	11
Švýcarsko očima J. Hlavsy.....	19
Kalendář na září 2023.....	20

Klid v neklidu

Jak krásné bylo honit se s kamarády na louce, stoupat do hor, chodit stínem voňavého lesa! Možná jste si v letních dnech užili čtení v měkkém křesle, odpočinek v parku či na pláži, anebo jste pracovali s radostí na zahradě? Díky Bohu za to, že řada z nás mohla takto v pohodě a dostatku strávit volný čas nebo dovolenou. V létě jsem však také potkala i smutné děti, které mají z druhých obavy. Jistě nejen já jsem mluvila také s dospělými, kterým válka, nemoc, operace nebo smrt blízkého vzala klid a radost a přinesla do jejich života trápení a strach. V rozhovorech jsme hledali oporu v bibli, často v žalmech, kde spolu s pisatelem vyznáváme, že i přes to, že i takové chvíle k životu patří, nejsme v nich opuštěni. Životní rány dávají člověku novou podobu, často také ještě hlubší porozumění pro ty, kteří v obavách, nejistotě a vyčerpání žijí dlouhý čas, někdy celá léta.

Ještě doznívají poslední letní dny prázdnin a dovolených, ale vědomí blížícího se začátku nového školního roku nám mnohým už bere uvolněnost a klid. Co nového je před námi? Co musíme dohonit? Co přijde? A nebudeme také vystaveni zkouškám, které by mohly být nad naše síly? Nebo nás naopak čekají nová přátelství, nové zážitky a zkušenosti, velké myšlenky a objevy? Nový čas ve staré škole nebo v nové třídě, na gymnáziu, na univerzitě, nabízí nové možnosti. Podobně je tomu pro nás i ve sboru. Nové poznání i přátelství nabízejí setkání dětí, mládeže i konfirmandů, kteří již příští měsíc potvrdí svou víru před sborem. Nové společenství se rodí i ve skupině maminek s kojenci

a batolaty. Nové tváře potkáváme na Obcování tj. setkání třicátníků až padesátníků, či na biblických setkáních pro starší i nejstarší generaci. Hodně záleží na nás, zda tyto možnosti, a nabídku dobře využijeme. Zda se budeme umět dívat vlídnýma očima a naslouchat otevřenýma ušima, abychom v rozhovorech s druhými i v tichu poznávali sebe, ty kolem nás, i Boží lásku. S modlitbou žalmisty vstupme do vnitřního klidu i v neklidu nového školního roku, který klepe na dveře.

Bože, zkoumej mě, ty znáš mé srdce, zkoušej mě, ty znáš můj neklid, hled', zda jsem nesešel na cestu trápení, a po cestě věčnosti mě ved' (Ž 139, 23-24)

Magdaléna Trgalová

Jak žijeme: Abigail a Petr Hudcovi

Když mě dcera požádala, abych pro naši česko-slovenskou patnáctičlennou rodinu zařídila letošní dovolenou někde v Čechách a za přijatelných finančních podmínek, okamžitě mě napadl Libštát. Zavolala jsem tedy Abigail Hudcové, která pro nás na požadovaný termín „zablokovala“ celou faru v Libštátě. S mojí žádostí o rozhovor do Souterrainu Hudcovi souhlasili. Domluvili jsme se, že své povídání začnou odchodem z Prahy do Jilemnice.

Návrat do Jilemnice

P: Když jsme se vrátili z Prahy do Jilemnice, kde jsme působili už dřív, byla to velká změna. V Dejvicích jsme sice byli spokojení, ale po 17 letech práce jsme byli dost unavení a těšili se na změnu a menší sbor. Abigail šla do důchodu a já měl před sebou práci na dvou malých sborech – Libštát a Jičín. Nešli jsme do neznámého prostředí, farářovali jsme já v Jilemnici 18 let, Abigail v Křížlicích 13. Taky jsme se těšili, že budeme bydlet ve svém domku, který jsme si opatřili před odchodem do Prahy a bydlela v něm do své smrti maminka Abigail s manželem. My jsme do Jilemnice jen jezdili domek opravovat a na dovolenou.

A: Byla jsem ráda, že ani jeden sbor nepožadoval, abychom bydleli na

faře. Takže jsme konečně mohli bydlet ve svém, já vlastně poprvé v životě. Vyrůstala jsem na farách.

P: Tady se v nás probudily zemědělské geny po předcích. Těší nás zahrádka – zelenina, ovoce. Když se mě dejičtí konfirmandi ptali, co bych si přál, řekl jsem „dejte mi stromeček“. Teď máme dvě švestky, jabloně, taky rododendrony, které jsou vzpomínkou na Dejvice.

A: Petr si dokonce pamatuje, kterou rostlinu jsme od koho dostali.

P: Na konci své práce v Dejvicích jsem počítal roky do důchodu a těšil se na odpočinek. Brzy jsem zjistil, že by mě to nebavilo. Tři roky jsem ještě farářoval v Jičíně, pak jsem byl rád, že mi tato povinnost skončila. Ne kvůli lidem, s nimiž jsem se hodně sblížil, ale kvůli dojíždění a také vést vše dvakrát mě vyčerpávalo. Teď v důchodu jezdím jen do Libštátu. S Abigail jsme byli zvyklí, že pracujeme spolu. Tak je to i v Libštátě. Jen s tím rozdílem, že Abigail už za to nebere plat. Vede tam náboženství – máme teď skupinku 11 dětí, většina není pokřtěná, ale daří se, že přicházejí i se svými rodiči na dětské bohoslužby, které konáme několikrát do roka. V oblíbě mají také dětskou vánoční slavnost. Dále si Abigail vzala na starosti péči o faru a organizaci ubytování. Za ten život tady – práci i společenství sboru jsme vděční.

Oprava fary v Libštátě

A: Jedna z prvních velkých stavebních akcí, již to v Libštátě začalo, byla generální oprava fary. Díky vlastní firmě kurátora Kotase se to podařilo hned v roce 2016. Rekonstrukce byla opravdu nutná, především v přízemí, kde byla v podlaze plíseň a vlhko stoupalo do zdí. Vedle kanceláře byla už nepoužívaná uhelna, tam se vybudovala garsonka a sociální zařízení. Všude se dělaly nové podlahy a budova byla izolována. Celá fara se zrekonstruovala. Později došlo i na půdu, v jejíž části jsme už jen svépomocí vybudovali noclehárnu. Sehnala jsem nábytek, kuchyňské linky a začali jsme faru s kapacitou 30 lidí pronajímat. Při rekonstrukci jsme v sobě objevili kromě zemědělských i stavitelské geny. Opravářských prací je ve sboru pořád dost.

P: Nápad pronajímat faru v Libštátě měla Abigail. Vybavili jsme ji svými věcmi, které se nám do Jilemnice nevešly (navezli jsme do fary

pračku, myčku, lednici, sedací soupravu). Některé vybavení jsme dovezli z Jičína, např. vyřazenou sedací soupravu, která byla původně v dejvické kanceláři. Pronajímáním fary nezískáváme pro sbor jen finanční prostředky, ale seznamujeme se i se členy jiných sborů a církví. Rekreatanti též přicházejí na bohoslužby – je to pro sbor požehnání, navazují se nové vztahy. Je to pro nás důležitá, i když náročná věc. Ale Abigail tato práce těší.

A: Protože je kuchyň v bytě na faře poměrně malá, dali jsme se do stavby venkovní kuchyně, kterou dnes užívají právě velké skupiny. Stavěli jsme ji sami, pomohl nám s vazbou střechy syn Jonatan a dcera Debora zase pomohla pokrýt střechu. Na toto jsme si sami už netroufli, síly ubývají.

P: Poslední věc – nahodit garáž. Nabídla se firma, která za to chtěla 100 tis. Kč.

A: Petr rozhodl, že si to nahodíme sami. Hodně jsme si na tom mákli. Dělali jsme denně v kuse pět hodin, víc jsme už nemohli. Práce na garáži trvala dva měsíce (osekání staré omítky, nahození, štukování, nátěr). Není to dokonalé, ale čisté. Naše děti nám vynadaly, že se totálně zničíme.

Bazary

P: Je mi jasné, že v dnešní době musí mít práce faráře přesah i mimo sborové společenství. Jedním z těch přesahů, kde se setkáme intenzivně i s mnoha lidmi z obce a okolí mimo sbor a děláme společně užitečnou práci pro potřebné, jsou bazary. Inspiraci jsme si přinesli z Dejvic. Už jsme jich udělali osm.

A: Do pořádání se zapojí mnoho lidí i mimo sbor, je to nadšená skupina 10 – 20 lidí, kteří čekají, kdy mají nastoupit. Míša Grimm, která dodávala věci do Dejvic i nám, s bazary po třiceti letech minulý rok skončila, takže zdroj věcí vyschl. Společenství lidí kolem bazaru, dokonce i starosta prosili, abychom s bazarem nepřestávali. Pokračujeme tedy dál. Prodáváme zboží z vlastních zdrojů. A osvědčilo se to. Věci na bazar nám dodávají lidé z obce, okolí, známí, a hlavně příbuzní. Sbíráme věci průběžně po celý rok. Na pořádání bazaru jsme si už zavedli termín poslední týden v říjnu. Je to velká událost pro Libštát, pořádáme jej v kulturním domě, ceny

jsou nízké. Nakoupit přijde tak 100 - 150 lidí. Pro organizační skupinu jsem první rok vařila já, později se zapojily členky sboru, poslední roky se ve vaření a pečení střídáme.

P+A: Další akcí, která přesahuje úzké sborové společenství, je Libštátské pozdní léto - letos 21. ročník. Jde asi o 20 kulturních pořadů: koncerty, divadla, trhy, vše se koná u nás v našich kostelích (máme tři kostely), v kulturním domě, country na ranči U jezevčíka, trhy na statku u Janatů...

Festival fungoval už před naším příchodem. Hlavní organizaci zajišťuje člen sboru Jaroslav Vávra. Celý festival zaštiťuje Městys Libštát a náš sbor.

Libštátský sbor

P: Teď v důchodu pracuji na 3/4 úvazku, sbor je malý, lidí s hlasovacím právem je 40, z toho tak dvacet chodí na bohoslužby pravidelně, ostatní příležitostně. Je to jiné než v Dejvicích. Tady zná člověk každého. Jsme malý sbor a visí nad námi Damoklův meč, že nebude dostatek financí na jeho provoz. Jsem rád, když se objeví noví

lidé. Je to zázrak. Teď máme radost, že se objevili čtyři nové lidé – dva manželské páry.

A: Jeden z podstatných rysů církve je společenství, které pěstujeme a upevňujeme i tím, že jsme spolu nejen na bohoslužbách, ale i po nich při kávě, čaji a pohoštění, kde můžeme probírat všední věci našeho života.

N: Mohu to potvrdit, jednoho takového jsem se také zúčastnila, v neděli 30. července, den předtím, než do Libštátu dorazil zbytek mé rodiny. Kromě kávy byly dva vynikající koláče – jeden od Abigail a jeden od presbyterky, která měla presbyterskou službu.

Zvonice

P: Pod kazatelnu stojí zvon z roku 1656, je z Drážďan od firmy Herold. Libštátský sbor ho dostal od drážďanského spolku GAW roku 1869. Původně svolával evangelické exulanty na bohoslužby do kostela sv. Jana v Drážďanech. Když byl kostel zbořen, GAW darovala tři jeho zvony do Libštátu do zvonice u luterského kostela na Hořením Konci. Dva větší byly za 1. světové války zrekvírovány. Třetí nám sloužil dodatečně v přistavěné věžičce na reformovaném kostele až do roku 1972. Ale protože zvonění narušovalo střešní konstrukci kostela, zvonit se přestalo. V roce 1994 byla věžička z kostela sundána a byla použita pro stavbu altánku na zahradě, který nám nyní slouží k příjemnému posezení. Před několika lety se staršovstvo rozhodlo zvon opět zprovoznit, postavit zvonici mimo kostel. Nyní se zdá, že tento záměr se podaří uskutečnit. Projekt nové zvonice připravil Ing. arch. Hanuš Härtel z dejvického sboru. Máme již stavební povolení a plánujeme, že k 31. 5. 2024 bude zvonice stát. Těšíme se na to.

Sbor

A: Když jsme přišli z Dejvic, byli jsme zvyklí, že se presbyteri aktivně podíleli na průběhu bohoslužeb. V Libštátě jsme to zavedli také. Sloužící presbyter/ka má na starosti kromě příprav kostela před bohoslužbami a čtení z Písma i přípravu pohoštění po bohoslužbách. Chtělo to chvíli času, než si presbyteri zvykli, ale už to perfektně funguje. Překvapilo nás, že si bratr kurátor připravoval ohlášky sám, to jsme rádi přijali.

P: Máme vynikající varhanici, hraje každou neděli, např. v minulém roce chyběla na bohoslužbách jen dvakrát. Je to učitelka klavíru. Ve srovnání s okolními sbory, kde mnohdy nemají doprovod, je to zázrak. Na biblické hodiny se zpravidla scházíme od listopadu do Svatodušních svátků a místo konání je po rodinách anebo na faře a vždy s pohoštěním. I to jsou pěkná setkání. Péče o faru a okolí neleží ale jen na nás, konáme jarní a podzimní brigády, střídáme se v sekání trávy. Na opravy se najdou také šikovné ruce.

Naše velká rodina

A: Jonatan se teď stěhuje do Prahy na Smíchov. Z Mladé Boleslavi to k nám měl nejbliž. Teď to bude Simeon, který bydlí taky v Praze, ale v Libni, zatím je svobodný, má přítelkyni. Jonatan má pět dětí, nejstarší Josefína je už dospělá, nejmladší Samuel má 11 let. Mackovi jsou od nás nejdál, v Brně, Ondřej je farářem v Červeném kostele, Alžběta učí v církevní škole Filipka. Mají čtyři děti. Debora je také farářka, t.č. na mateřské dovolené, má pět dětí, rodina bydlí v Novém Městě na Moravě, kde je její manžel Ondřej Ruml prvním farářem sboru. Máme celkem čtrnáct vnoučat, jsme za ně vděční. Jsou největším darem, co máme.

P: Gája velkou rodinu spojuje dohromady, často jim volá, také plánuje společnou dovolenou. Trávíme ji spolu zpravidla první týden v červenci. Místo dejvického Rakouska máme „rodinné“ Rakousko. Bývá nás ale mnohem méně, cca 20. Letos jsme obzvláště vděční za to, že to vyšlo. Do života nám totiž vstoupily nemoci a návštěvy doktorů, pobyt v nemocnici, to vše zabere hodně času.

A: S dejvickými jsme v kontaktu, volají nám, píšou. Loni jsme se v Rakousku potkali překvapivě na horách se všemi dejvickými, kteří tam byli. Bylo to moc fajn.

P: Když byl covid, bohoslužby byly v mnoha sborech on-line. Nás je málo, posílal jsem psané kázání mailem. Dobu covidu jsem využil k tomu, že jsem dal dohromady dějiny libštátského sboru od r. 1945 po současnost. Slyším, že někteří lidé v době covidu si zvykli tak na on-line bohoslužby, že přestali chodit v neděli do kostela. U nás to tak není.

Ukrajinci

A+P: S Ukrajinci máme zkušenost hned od začátku války. V půli března 2022 jsme se rozhodli, že budeme ukrajinským uprchlíkům pomáhat. Ubytovali jsme je tady na faře. Bylo jich patnáct a naše zkušenosti jsou hodně zajímavé. Byli to lidi z různých koutů Ukrajiny a z různých sociálních vrstev – Charkov, Kyjev, Bachmut, Krivoj Rog. Navzájem se neznali, tak jsme řešili spory, hygienické problémy, kdo kdy bude prát, deky, polštáře, lednice, atd.

A: Sháněli jsme jim práci a učitele češtiny. Práci jsme sehnali a učitelku češtiny také, ale jen malá část z nich byla ochotna učit se česky. V sousední vesnici žije už 20 let jedna Ukrajinka, původně kadeřnice, vzala si Čecha a má rodinu. Podařilo se nám ji získat pro výuku základů českého jazyka. Věnovala Ukrajincům hodně času, pomáhala různými způsoby a hlavně byla prostřednicí mezi námi a jimi. V tom byla k nezaplacení.

P: Na začátku bylo hodně práce a zařizování, sháněli jsme pro Ukrajince práci, zařizovali úřady, dětem školy, atd. V této etapě nám bylo nápomocno asi 10 lidí ze sboru. Časem tyto starosti pominuly, a tak jsme na běžné problémy stačili sami s vyučující. Podařilo se brzy uzavřít smlouvu s krajem, takže jsme neměli finanční nouzi a mohli faru i dovybavit vším potřebným. I naše církev zafungovala v této krizi skvěle, konaly se on-line porady, které byly hodně důležité zvláště v počátcích. Dostali jsme od církve pro Ukrajince učebnice, mobily, tablety, notebooky a také peníze pro zavedení internetu, na koupi nových matrací... Vše se vždy samozřejmě muselo vyúčtovat. To dělala Gája.

A: Toto období skončilo. Máme radost, že většina Ukrajinců se vrátila domů ke svým rodinám, ačkoli válka pokračuje. Zůstali u nás tři, kteří si našli vlastní ubytování a práci. Se všemi jsme nadále v kontaktu. Fara se vrátila k původnímu využití.

Závěrem

V Dejvicích jsme prožili kus života, na který rádi vzpomínáme. Těší nás, že o sobě víme. Těší nás, když se u nás někdo zastaví, třeba protože jede kolem nebo se objeví i na bohoslužbách v Libštátě. S některými z vás si čas od času telefonujeme nebo píšeme e-mailly

nejen u příležitosti narozenin. Nová životní etapa doma v Jilemnicích a ve sboru v Libštátě nás také těší a těší nás, že můžeme být stále aktivní, samozřejmě v rámci možností. Stále se před námi objevují nové výzvy, máme sny, stále je co zlepšovat. A i ti naši nejbližší nám jsou radostí a také oporou. Samozřejmě, že všechno není tak růžové, hlavně po fyzické stránce, ale probíhá to v takových vlnách, někdy nás ty artritidy, artrózy, rakoviny otravují, ale ty se střídají s tím příjemným a uvědomujeme si, že život je krásný a jsme za něj vděční. Přejeme sboru, aby prospíval v lásce, víře a naději.

Hudcovi

Náš týdenní pobyt uběhl rychle, všichni byli velice spokojeni. Nemalou zásluhu na tom mají Abigail a Petr Hudcovi a také členové sboru, kteří mi při nedělní kávě dali dobré tipy na výlety a pěší túry po okolí.

Moc jim všem za to děkuji.

Zapsala: Naděžda Sleziačková

Sborová dovolená v Glarisu u Davosu

Poprosili jsme účastníky sborové dovolené, aby každý sám za sebe nebo za svoji rodinu shrnul své zážitky do pěti slov a zde je výsledek:

- krajina, cesty, rozhovory, přátelství, Boží ochrana
- krása nevýslovná, návrat, Boží, spolu, sýry
- každodenní příležitost k vděčnému úžasu
- hory, židé, vláček, proudy (větru i vody), rozhovory
- voda, nebe, kámen, panorama, Mann
- kopce, lamy, Semmering, květena, vodopád
- děti, postižení, kulečník, kamzičnický, kuklák
- pokora, vděčnost, Židé, nestíhám, hory
- židi, židi, židi, zázrak, smích
- společné zpívání, hřiště ve výši 2000 metrů, milé společenství, svišti zblízka, cesty údolím
- Nebesa vypravují o Boží slávě, obloha hovoří o díle jeho rukou - červený vláček - Davos, v létě hlavní město Židů - ztékání horských štítů v mlze, větru, dešti a blátě - geniální myčka

- modré nebe nad námi, žluté květiny na stráních, azurová jezera kolem, červené vlaky s námi, zelené louky pod skalami
- hřebenovky, překvapení, kroupy, mosty, jahody
- prostor pro nadechnutí uvnitř objektu = kapacitnost, černobílí ortodoxní židé a jejich potemnělé ženy = nekontrastnost a nebarevnost, kaňon řeky Landwasser = hloubka a příkrost, „V“éčko = Elišky na Danově fotce
- hřiště ve výši 2000 m, milé společenství, svišti zblízka, cesty údolím
- cesta v oblaku, divadlo, íííí (svišť), vodopád(y), hladové příšerky

(O své zážitky se podělili: Eva Javornická, Saša Jacobea, Trgalovi, Ota Štajf, anonym, Petříčkovi, Hanuš Härtel, Filip Härtel, Pavel Geier, Stoklasovi, Anna Hejlová, Wanda Dobrovská, Marta Študentová, Hellerovi, Jan Turoň, L. Strouhalová)

Davos – bohoslužba v kostele sv. Jana Křtitele 2. 7. 2023

Účast na bohoslužbách reformované církve byl i jeden z důvodů mé cesty se sborem do Davosu. Několikrát jsem se reformovaných bohoslužeb zúčastnil na konci 60. let min. století a vzpomínám si i na bohoslužby reformovaných sborů naší církve, ještě v té době rigorózní, s pevnou liturgií a s dlouhými kázáními. Tehdy tedy přesně takové, jak mi vystupovaly z případné beletrie, kde byly popisovány.

V davoském reformovaném kostele sv. Jana Křtitele jsem se však tu neděli cítil jako v Dejvicích. Tamní sestra farářka – jako by se s naší domluvila, se sborem komunikovala naprosto neformálně, s obdobnými gesty – posadte se apod. Zatím si na to nemohu zvyknout; je třeba si položit otázku, zda to není z nouze ctnost, protože věřící ztrácejí jistou sounáležitost se sborem? Je však také třeba si uvědomit, že se utvářejí naprosto nové způsoby takové sounáležitosti!! Avšak velice

mě oslovilo kázání, kdy na kazatelně vedle sestry farářky po celou dobu kázání stála sestra ze sboru a v kázání se střídaly. Hovořily o božím díle krásné, rozkvetlé letní doby. Když jsem se po bohoslužbách sestry farářky ptal, jak často takto uskutečňuje svá kázání, hrdě mi odpověděla: dnes prvně. Jistě, jistě, vždyť my jsme si již zvykli, že se nekáže jen zpoza „pultíku“.

Kostel poskytuje až 800 míst, té neděle bylo přítomno přibližně na 100 věřících.

Marek Světlík

Evangelický zpěvník - Na cestě - Ladislav Moravetz

Ve zpěvníku máme písně, které souvisí s prázdninovým časem, kdy máme možnost odpočívat, cestovat, poznávat nová místa a seznamovat se s novými lidmi. Prázdniny mohou být také časem rozjímání.

671 Ó hory, kopce a doliny

„Rozjímání skutků Božích“ - tak nazval sběratel František Sušil píseň anonymního autora z 19. st. Píseň má „obrozenecký“ nápěv.

Najdeme ji také ve sbírce „Naše písně“ z r. 1892. Není u ní uvedena lokalizace, mohla být převzata z nějakého společenského sborníčku (J. Rokyta). S jistotou lze tvrdit, že nejde o píseň lidovou ve smyslu původního projevu lidové slovesnosti, neboť zachovává slohové obraty písní umělých. Všechny její komponenty potvrzují její literární původ. Možná to byl sám sběratel, který ji sepsal, když projížděl třeba „bránou Hostýnských vrchů“. Kdoví?

Viditelný svět a neviditelný Bůh

Úvodní slova písně nám připomínají evangelickou píseň s podobnou tematikou: „Hory, doly, stráně, nebesa i zem“. Kdysi byla velmi oblíbená. Přestože dnes už se takové oblibě netěší, její vůně nevyčpěla, zůstala stále krásná. Duchovní písně, které vyjadřují obdiv ke kráse přírody, přírodu nezbožňují, ale ukazují na propojenost světa viditelného se světem neviditelným. Úžas, obdiv, radost nad krásami přírody se stává úžasem nad Boží stvořitelenskou moudrostí. Podobné akcenty nalézáme v některých žalmech (např. Žalmy 8. či 98.). Dochází ke kombinaci dvou světů: světa reálného s jeho viditelnými věcmi, skutečnými zkušenostmi, a světa fiktivního, kde nalézáme obrazy, představy nebo podobenství. U věřícího člověka se svět reálný transponuje do obrazů světa víry, neboť věříme, že všechno je na sobě závislé, a původem všeho je Bůh, Stvořitel světa viditelného i neviditelného. Všechno se vším souvisí: Bůh - vesmír - příroda - člověk.

Nevšední poetika do všedních dnů

Procházka přírodou regeneruje tělo i duši. Pohled na porosty, vlny věčného větru, jež pročešávají lesy, symfonie zpěvného ptactva, symbióza barev, tvarů a vůní, probouzí fantazii vnímavého člověka. Ještě na konci 19. st. „se náš lid díval na přírodu jako na Boží dílo a svým způsobem chápal také krásy svého okolí“ (Jiří Horák). Básník té doby chce vidět přírodu nově, jeho slovník je plný zvukosledů, epitetonů (básnických přívlastků), metafor (přenášení významu na základě vnější podobnosti), apostrof (oslovení neživého), či pleonasmů (užití nadbytečných slov). Básnické příměry plasticky zesilují slovesný výraz. Stavba tehdejších písní je jednoduchá, a závisí na způsobu spojování představ. Smyslový vjem a citové reflexe jsou

základním vzorem, podle kterého vznikalo mnoho písní tohoto typu.

Hledání pravdy

Hypoteticky lze konstatovat, že text písně napsal katolický teolog, neboť ROZJÍMÁNÍ je zvláštní forma meditace (lat. *consideratio*), typická pro katolickou zbožnost. Rozjímání, neboli „hledání pravdy“ (Tomáš Akvinský, Bernard z Clairvaux), se nevztahuje pouze k intelektuální aktivitě, neboť zahrnuje jak mysl, tak i srdce, celou bytost člověka. Předstupněm rozjímání může být studium, kdy hledáme pravdu v knihách, či v jiných zdrojích mimo naši mysl. Při rozjímání se pak snažíme zpracovat, co jsme nabrali. Rozjímání je pro ty, kterým nestačí pouhé objektivní a pojmové vědění „o životě“, o Bohu – nejvyšších skutečnostech. Chtějí navázat důvěrný kontakt s pravdou samotnou, s Bohem (Thomas Merton). Rozjímání vede k poznání, která mohou být vložena do obrazů. Obraz poutníka na cestě není v této písni ojedinělý, nalézáme jej např. u Paula Gerhardta a u mnoha dalších mystiků a básníků. V naší písni se význam slova „cesta“ neomezuje pouze na procházku krásnou přírodou, ale použije se jako vůdčí pojem naší životní pouti, která, jak věříme, pokračuje v nebi. A člověk si může tuto věc uvědomovat nejen na smrtelné posteli, ale i třeba na vandru, kdy prochází krásnou přírodou a raduje se z prázdnin.

670 Mladěněčku mlady

Tuto lašskou píseň ze Staré Bělé si můžete poslechnout na CD „Moje Lašsko“, který nahrála s vysokým muzikantským umem cimbálová muzika Ondřejnica. V bukletu Jan Rokyta st. píše: „Portrét regionu je tu ve výrazných barvách, hloubka obrazu je navýsost poctivá“. Kultivovaný sólový pěvecký přednes paní učitelky Marie Matějové, vyznačující se čistotou a mimořádnou procítěností, zaujme posluchače hned od prvního tónu.

Píseň je silná, vyjadřuje těžký pocit loučení matky, či jiného příbuzného, s mládežníkem, který odchází z domu do světa studovat, či za prací, nebo na vojnu. Text je sepsaný ve formě pomyslného dialogu. Zpívá jej jedna osoba. Jde o projev rozpolceného stavu lidské duše, která se zmítá v protichůdných pocitech. V úvodních slokách je vyjádřena obava z budoucnosti nezkušeného mládence v cizině,

v neznámém světě. Strach z toho nejhoršího je řečený naplno: „Gdo tě tam opatří, dyž tě smrt' zachvátí?“. Tato otázka vyprovokuje mládence, aby reagoval k věci. Na tesklivý tón matky odpovídá mladistvá nebojácnost a odvaha, pramenící z pevné víry, že v každé životní situaci (i v té nejhorší), bude o nás postaráno. V překvapivé odpovědi je špetka drzosti (vůči smrti). Uvádíme původní text legendy o „Panně Marii opatřitelkyni“, jak jej zpívá Marie Matějová. Ten je oproti zápisu Františka Sušila [S. 50-(1859)] mírně pozměněný:

1. Mladěněčku mlady, :|| kaj ty povandruješ? :||
2. Z tej země do jinej; :|| do krajiny cuzej. :||
3. Gdo tě tam opatří, :|| dyž tě smrt' zachvátí ? :||
4. Mam ja tam svu milu, :|| Panenku Mariu. :||
5. Ona mje opatří, :|| dyž mje smrt' zachvátí. :||
6. Košulu ušije, :|| do ni mje obleče. :||
7. Do truhly mje vloží, :|| do hrobu položí. :||
8. Do hrobu položí, :|| do nebe sprovodí. :||

Pokud naše píseň vznikla z reálné životní zkušenosti, a je zpívaným „situačním komentářem“, tak je třeba připomenout, že odchod syna či dcery do světa dříve rodina nesla mnohem hůře, než je tomu dnes. Přešlo mnoho týdnů, možná i měsíců, než se objevil první dopis. Dneska je tomu přeci jinak. Díky vyspělé komunikační technice (SMS, skype, atd.) žijeme s pocitem, že jsme vlastně pořád na příjmu. Ale tíhu loučení, všelijaké strachy a obavy, také pociťujeme. Proto platnost výpovědi této klidné, baladické písně stále trvá. Její účinek může působit jako duševní léčivo, jako emoční ventil, který pomůže člověku, aby se z žalu vyzpíval a vyplakal. „Nezpívejte národních písní na ukázkou – v koncertě. Zpívejte při práci, když toho dovoluje; zpívejte, když vám ji tesknice a roztoužení připamatuje. Nechlubte se v písní hlasem ani mělkou citlivostí; jsou daleky národní písně licoměrnosti. Zpívejte je s potřebou, s jakou byly skládány; mírnily bol, vášně zvířily.“ (Leoš Janáček)

Člověk, odcházející „do krajiny cuzej“ si je vědom toho, že stojí před důležitou životní křižovatkou, a bude na nějakou dobu

odloučený od svých blízkých, ale krok zpátky už nelze udělat. Je odhodlaný jít, spoléhaje se na Boží blízkost a ochranu. Ta je v textu legendy zastoupená Marií, matkou Páně. (Je zřejmé, že evangelická zbožnost, by se s takovým textem nemohla ztotožnit. Proto také vznikla „evangelická“ verze textu, kterou uvádíme s nápěvem a nahrajeme ji do letošního vánočního dárkového CD.) Ta hlavní podstata celé písně ovšem tkví v něčem jiném, než v uctívání mariánského kultu. Lidový zpěvák této písně ví o křehkosti lidského života, a také o jistotě, která nám bývá ve víře darovaná. Proto se jeho zpěv upíná k něčemu, „co je nad námi, mimo nás a pro nás“ (P. Filipi). Maria by se v tomto kontextu snad dala chápat jako vyslankyně nebes. V této pozici však není jediná. Boží vláda může mít těch vyslanců docela mnoho, a mohou působit v různých rolích. „Anděla máme každý svého“, krásně to vyjádřil Jan Skácel ve svých básních, kterým Jiří Pavlica „dal notu“, čímž jim dodal další znějící dimenzi, aby je přiblížil i těm, co básně nečtou, ale přitom mají vnímavé srdce. Ani zpěv „In Paradisum deducant te angeli“ (přel. Do ráje ať tě dovedou andělé / část Requia) není nic jiného, než ujištění, že Bůh člověka neopouští, a že Bůh se postará o člověka, aby „jej do nebe sprovodil“. Všechna tato zhudebnění mají jednu společnou věc: jsou to obrazy, vyjadřující motivy skryté Boží přítomnosti v tomto světě. Vyjadřují naději, jež nás může držet při jakémkoliv loučení, když odjíždíme či odcházíme do neznáma. Máme vědět, že „vlastně nikdy nejsme sami“ (J. Skácel).

11 Pane, jak důstojné je jméno tvé

V novém zpěvníku jsou všechny žalmové zpěvy v jedné společné velké kapitole, která obsahuje žalmové zpěvy od různých autorů a tradic. Žalm 8 je zde dokonce třikrát zastoupeny: jako ženevský žalm, jako zpívaný refrén s recitačním textem a jako žalмовá píseň.

Velebnost Boží a důstojnost člověka

Žalm 8. se svou hymnickou odpovědí na nářek a prosby jednotlivce je jakýmsi středem 1.knize hebrejského žaltáře Davidových žalmů (3-41). V předchozích žalmech (3-7) jsou vyjádřeny prosby v různých těžkých životních situacích (pronásledování, falešné obvinění, nemoc, blízkost smrti). Následující žalmy (9-14) pak obsahují nářky a prosby

sociálně „chudých“ lidí, jež vkládají naději ve Stvořitele světa, jenž vnímá lidskou nouzi a má moc obnovit důstojnost člověka. Žalm 8. začíná a končí refrémem, který chválí vznešenost Hospodina. Ve 3. verši 8. žalmu se hovoří o nemluvnatech a kojencích v protikladu k moci nepřátel. Jde o metaforu pro trpící, posmívaný utlačovaný Boží lid (Erich Zenger). To jsou ti pokorní, kteří obdivují Boží jméno, jeho vznešenost a slávu. To jsou ti, kteří každým novým dnem žasnou nad jeho dílem. Tento žalm tvoří jeden veliký obraz: země a nebe, lidé, slunce, měsíc a hvězdy, a nad tím vším jedno veliké TY. Druhá část žalmu zdůrazňuje Boží lásku k člověku, slávu a moc, ke které ho Bůh pozvedá. Zní to jako děkovaná píseň za to, že Bůh pozvedl člověka vysoko, že si jej vyvolil za svého „přítele a pomocníka“ (5. sloka) při spravování světa. Malý člověk je důkazem Boží velikosti. Člověk je sám o sobě nepatrný, Bůh jej však dělá velkým a zároveň od něho očekává věrnost, oddanost a pokoru.

Zvláštní hmat

Píseň „Pane, jak důstojné je jméno tvé!“, napsaná na hymnus 8. žalmu, pochází od bývalého německého krušnohorského učitele a duryšského kantora Johannese Petzolda (1912-1985), jenž je také autorem známé adventní melodie „Noc ke konci se kloní“. Český překlad Ctirada Nováka je o dvě sloky kratší, než německý originál. Text je vložen do třířádkové sloky a neobsahuje žádné rýmy. Tento „moderní“ způsob poetiky 20. st. má ovšem hluboké kořeny přímo v bibli, neboť nám připomíná dvouřádkový básnický princip hebrejských žalmů, tzv. paralelismus membrorum. J. Petzold přináší v této písni ještě jednu zvláštnost: poslední řádek každé sloky tvoří první řádek následující sloky (abc / cde / efg ...). Tato jedinečná řetězovitá mikrostruktura slok v celkové makrostruktuře žalmu je jakýmsi „zvláštním hmatem“ (C. Reich). V originálu končí 6. sloka slovy 1. verše úvodní sloky, což evokuje pocit nekonečného řetězce našeho úžasu nad stvořením a nad divy, které Stvořitel koná. Tento písňový žalm má úžasný nápěv. Nápěv je vložen do 6/4 taktu, což evokuje pocit šíře a plynulosti. Úvodní fráze je upevněna „subtonální“ velkou spodní sekundou. Izorytmika čtvrtkových not je rozvolněna tečkovanou notou, dodává celkovému průběhu důstojnost a eleganci. Druhá fráze se skládá z téměř stejného tónového materiálu,

transponovaného o kvartu níže. V závěru přichází překvapení: melodie se přehoupne o oktávu výš, aby vytvořila zrcadlový pohyb vůči úvodní frázi, po němž pak následuje veliká hemiola tří půlových not, jež vyústí do durového akordu dominanty (V. stupeň). Tato rozkošná hříčka s metrikou posiluje rétoriku textu. Závěr má dokonce vícehlasé rozšíření, „vysoké napětí“ na konec (Christa Reich). Takovýto frygický závěr zní otevřeně a jakoby vyžaduje začátek další sloky. Taková píseň by mohla mít obrovský počet slok, neboť je postavena na principu nekonečného řetězce. J. Petzold uvádí ke své písni poznámku, aby se žalm zpíval střídavě, ve dvou skupinách, např. ženy / muži, levá strana / pravá strana, pěvecký sbor / shromáždění, atd. Tato antifonální forma zvýrazní nádheru a jedinečnost tohoto písňového žalmu.

- přetištěno s laskavým svolením autora

Úklid sálu
a přilehlých
prostor
10. srpna.
Práce nám šla
od ruky.

Láska zamilovanost víra

interaktivní přednáška pro mládež a konfirmandy
PhDr. Ivana Ryšavého Ph.D.,
evangelického faráře a psychologa

v pátek 15. září, 15-17 hod.

FS ČCE Dr. Z. Wintra 15
Praha 6-Bubeneč

Švýcarsko očima J. Hlavsy

Kalendář na září 2023

Bohoslužby 9:30	3.9. VP rodinná	M. Trgalová
odkaz na on-line vysílání najdete zde:	10.9.	Lydie Härtelová
dejvice.evangnet.cz/line-vysilani	17.9. Ekologické téma	M. Trgalová (v rámci festivalu Take Care)
	24.9.	Karel Müller
	1.10. VP	Zdeněk Susa

YouTube kanál ČCE Praha – Dejvice:
youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQlztI8Ik-Fw

Konfirmandi (11+)	8.9. a 22.9. 15:00-16:00
Děti (5 - 11)	15.9. přednáška I. Ryšavého o Vztažích 15:00-17:00
Mládež (13+)	až od 13. října každý pátek 15:30-16:30 21.9. od 18:30 ve sboru (v případě zájmu i jinak dle dohody s MT)
Křesťan. služba	neděle 3.9. po bohoslužbách
Děti + maminky	až od 19. října 9:30
X-cátníci (cca 55+)	út 12.9. od 19:00 téma: Strach
Naši pěvci	od 6.9. každou středu 18:30-20:30
Zpívání Diakonie Stodůlky	až od října
Obcování (cca 30-55)	po 11.9. 19:00 Alkohol v bibli a vaření piva v praxi, manž. Tůmovi
Biblická hodina (70+)	od út 19.9. 16:00-17:00
Klub poznávání (70+)	čt 14.9. 9:30-11:00 Poprázdňinové povídání
Staršovstvo	7.9. v 19:00
Ostatní	27.8.-2.9. „tábor“ dětí Křížlice 24.9. výlet sboru do Ústí nad Labem klub ŽAP út 26.9. od 14:30

**Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je v neděli 24. 9. 2023.
Číslo vyjde 1. 10. 2023.**

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc, tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz. Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 737 517 413 (Saša Jacobea), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz

Bankovní spojení: č. ú. 2400319773/2010, var. symboly: salár =101, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103

Obsah:

Děkuvzdání.....	1
Výťah z jednání staršovstva 7.9.2023....	2
Mládežnický výjezd 20.8.-25.8.....	3
Tábor v Křížlicích 2023.....	4
Letošní konfirmanti.....	6
Jak žijeme: Jelena a Jiří Hlavsovi.....	7
Na vernisáži v Museu Kampa.....	14
Kalendář na říjen 2023.....	16

Děkuvzdání

Již se rozběhl nový školní rok, je po dožínkách, je již i týdny po mělnickém vinobraní. Je tak čas se ohlédnout za letošní úrodou a za vším, čím nás v letošním roce obdařil Hospodin. Není toho málo, za co mu máme děkovat. Mluvíme-li o úrodě na polích a zahradách, byla přes všechny výpadky obstojná. Je mnohé další, za co Pánu Bohu vděčíme osobně každý z nás. S úlevou bereme na vědomí, že snad už s konečnou platností ustoupila epidemie covidu-19, která poznamenala mnohé oblasti našeho soukromého života i život celé společnosti. Na tom všem máme my lidé jen malou zásluhu.

Slavnost děkuvčinění bude letos v našem sboru spojena s další slavnostní chvílí, kterou je konfirmace skupiny mladých lidí. Konfirmaci chápeme jako vědomé přiznání se ke křtu a k víře, připojení se ke Kristovu lidu. Výsledkem konfirmace je širší zapojení do života sboru a jeho posílení. I to je velkým důvodem k vděčnosti.

Konfirmace je svou podstatou víc než iniciační procedury a rituály v jiných kulturách a v jiných oblastech života, které probíhají na rozhraní dětství a dospělosti. Více-méně automaticky, bez osobního rozhodnutí a bez hlubšího duchovního základu.

Konfirmace také není slavnostním závěrem konfirmačního cvičení, jakkoliv to tak někdy vyznívalo. Naopak, konfirmační cvičení je jen pomůcka k tomu, aby se mladý člověk blíže seznámil s biblickou zvěstí, s historií i současným fungováním církve, a díky tomu se mohl odpovědně rozhodnout pro život v ní.

Přejme si tedy, ať je vstup nových konfirmandů do dejvického sborového společenství přínosem pro ně i pro nás všechny. A konfirmandům přejme hojnost Božího požehnání.

Jan Mašek

Výtah z jednání staršovstva 7.9.2023

- Zvoleni konventuálové na 57. konvent: delegáti Jana Cihlová, Filip H. Härtel, náhradníci: Jan Mašek, Jan Petříček, Daniel Molnár. Odpověď seniorátu zařídí J. Mašek.
- Schválena dohoda Magdaleny Trgalové s Diakonií Praha na úvazek 5 hodin týdně od listopadu 2023.
- Přistěhovala se Jana Novotná, souhlas se křtem její dcery Aleny. Odstěhovala se Markéta Doubnerová.
- Projednána podrobná podoba konfirmace 15.10. a předchozího rozhovoru konfirmandů (nejen) se staršovstvem 14.10.
- Bilance prázdninových akcí (sborová dovolená, tábor dětí).
- Rozhodnuto vrátit dotaci MČ Praha 6 na podporu koncertů Našich pěvců. Důvod: projekt koncipovaný jako celoroční s hlavním důrazem na adventní koncert byl nakonec schválen jen na období leden – srpen, to vyšlo najevo až při podpisu smlouvy koncem července. Možnost čerpání dotace pak byla minimální.
- V průběhu září bude v domě probíhat výměna plynových stoupaček. Bude však mít malý dopad na provoz sboru. Přípojka z kanceláře do kuchyně bude zrušena.
- Celocírkevní sbírka na EA vynesla 6 847,- Kč.
- V letních měsících probíhal prodej knih Zdeňka Susy.
- MČ Praha 6 neschválila umístění směrovek k našemu sboru.

Příští řádná porada staršovstva: 12.10. 2023 v 19:00 hod., své případné podněty adresujte, prosím, Magdaleně Trgalové či Janu Maškovi (ideálně emailem).

Mládežnický výjezd 20.8.-25.8.

Na sklonku prázdnin podnikla střešovicko-dejvická mládež puťák po Žďárských vrších. Ač mnoho jeho účastníků přijíždělo i odjíždělo v průběhu, držel se jejich počet okolo třinácti, což by nebylo špatné ani na leckterou seniorátní akci. Po cestě, jež jihoseverně protнула celé CHKO, jsme navštívili Zelenou Horu, údolí řeky Doubravy, Toulovcovy Maštale i mnoho bezejmenných, ale pohledných míst.

Snad největší obtíž celé akce bylo až příliš dobré počasí. Teploty se pohybovaly okolo třicítky a oblačnost okolo nuly. Díky deštivosti týdne předcházejícího to naštěstí neznamenalo, že by byly lesní studánky vyschlé (to nás potrápilo pouze jednou). Nosit však v tomto počasí těžký batoh bylo značně úmorné a tak jsme vzali zavděk hned dvěma chalupami, které se nacházely na trase a patřily rodinám některých z účastníků. V těchto útočištích jsme odložili většinu věcí a nalahko podnikli procházky v jejich okolí. Chalupy se zároveň osvědčily jako místo pro večerní biblické programy na téma epištol, jimž se při nocování v lese obvykle nedostačovalo světla.

Po návratu do Prahy jsme celou akci zakončili zmrzlinovou svačinou na Děvině a když z nebe spadlo několik kapek, také několikahodinovou návštěvou u Petříčků.

Celkově se výlet obešel bez zranění, konfliktů či jiných vážných problémů. Ba co víc, věříme, že díky němu přijalo mládež za svou

i několik lidí, kteří se na ní v průběhu školního roku objevovali spíše vzácně.

Účastníci (a autoři článku):

Adam Konecký, Adam Řežábek, Aluška Trgalová, Ciara Matthews, David Nadrchal, Ester Nadrchalová, Jáchym Vršecký, Lukáš Nadrchal, Marek Nadrchal, Markéta Petříčková, Marie Anna Gallusová, Šimon Härtel, Tonda Vršecký, Vilém Gallus

Tábor v Křížlicích 2023

(Tento text vznikl bez jediné úhony na zvířatech a práci jsme dělali zadarmo takže prosím pošlete finanční dary na adresu švagra bratrova kamaráda, jeho strýce a jeho schizofrenické čivavy.)

Je to velmi tradiční a oblíbená akce našeho sboru. Máme také velmi tradičního mloka žijícího před školou ve studni. Často s ním hrajeme na schovávanou. Je v tom třída.

Máme velmi mnoho účastníků. S nimi bohužel na schovávanou nehrajeme, protože jim to nejde tak dobře, jako mlokoví. Ale hrajeme s nimi jiné hry. K tomu nám slouží naše tradiční tři týmy. Týmy mají většinou každý rok jiný název (např. tento rok: bonbónové tlustokočky, našťvané brambory a techno team). My mládežníci (vedoucí) pomáháme s programem. Každý rok máme tradiční táborovou knihu (tento rok jí byla Správná pětka.) Oblíbenou hrou

vedoucích zůstává hra, při které oblékáme a svlékáme malé děti a počítáme jim oblečení. Mezi dětmi je oblíbená násilná hra buldočci, kterou mají rádi, protože se mohou legálně a naprosto bez zábran vrhat na vedoucí a jiné děti. Na závěr bychom chtěli ocenit práci nás jako vedoucích, naše hry jsou skvělé a inspirující. Také bychom doporučili své výchovné metody (na jejich detaily se nás můžete zeptat).

Aluška a spol. (pseudonym anonymních konfirmandů)

Počet účastníků:	18
Počet vedoucích:	11
Počet farářů:	2
Počet mloků:	Pravděpodobně jeden
Počet dní tábora:	6
Počet pokojů:	Hodně
Počet požitelných jídel:	Valná většina
Oběti:	Všichni jsme utržili nějakou újmu
Největší počet oblečení na malém dítěti:	37 (ponožky po párech)
Počet vlasů účastníků:	Dejte nám chvilku takže: jedna...dva...tři...

Království nebeské je jako síť, která....zahrne všechno možné...
(Matoušovo evangelium 13, 47)

**Srdečně vás zveme na naši konfirmaci, která se bude konat
při bohoslužbách děkování za úrodu**

V neděli **15. října 2023 od 9:30** ve sboru ČCE Praha 6 Dejvice, ulice dr. Z. Wintra 15.

Zveme vás také na pokonfirmační pohoštění.

Šimon Geier, Vincení Holub, Benedikt Kučera, David Kusák, Václav Molnár, Lucie Troupová a Ofélie Trgalová

Letošní konfirmandi

Jmenuji se Šimon Geier a je mi 13 let. Studuji v tercií na Gymnáziu Profesora Jana Patočky. Do našeho sboru chodím s rodiči i sestrou od malička a byl jsem zde i pokřtěn. Ve volném čase se nejraději věnuji baseballu a hraji také na klavír. Rád chodím do přírody např. s oddílem ochránců přírody, skládám Rubikovu kostku a čtu si dobrodružné příběhy i komiksy.

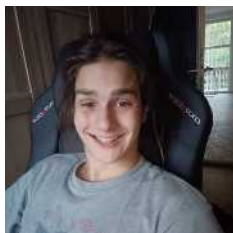
Jmenuji se Vincent Holub. Doma přežívám s rodiči a se třemi sestrami. Kromě toho mám 5 sestřenic a 1 bratrance. Ve volném čase se věnuji jízdě na kajaku. To mi zabírá dost času v týdnu i o víkendech. Jsem členem oddílu Ligy lesní moudrosti. Na oddílových akcích trávím také hodně času a vždy 3 týdny v létě na táboře, kde spíme v teepee. K mým dalším koníčkům patří se dobře najíst.

Jmenuji se Benedikt Kučera. Je mi 13. Chodím na Gymnázium Nad Kavalírkou. Jsem skaut, věnuju se horolezení, hraju šachy a zajímám se o historii. Rád a hodně čtu.

Jmenuji se David Kusák a je mi 13 let, studuji na Rakouském gymnáziu. V den konfirmace mi bude 14 let. Rád dělám airsoft a také cvičím sebeobranu Krav Maga.

Jmenuji se Václav Molnár, chodím na Malostranské gymnázium a baví mě sporty.

Jmenuji se Ofélie Trgalová a je mi 13, chodím na gymnázium Jana Nerudy, hraji tenis a na kytaru. Ráda poslouchám hudbu, taky ráda něco tvořím a čtu. Nemám ráda houby a domácí práce.

Jmenuji se Lucie Troupová a je mi 12. Chodím na Hudební gymnázium, hraju na housle. Ráda čtu, miluji poslouchání hudby, chodím ráda po horách a ráda háčkuji. Nemám ráda ryby (nějaké) a školu.

Jak žijeme: Jelena a Jiří Hlavsovi

Na letošním pobytu seniorů v Bělči jsem se rozhodla, že „vyzpovídám“ Jíru a Jelku Hlavsových. Jíra je dvorní fotograf dejvického sboru a Jelka již několik let připravuje na náš seniorský týdenní pobyt v Bělči zajímavá odpolední čtení.

Jelena

Původ

Narodila jsem se v Praze, tatínek byl právník, pocházel z Kostelce nad Labem, kde se zasloužil o vznik sboru Českobratrské církve

evangelické, včetně jeho zázemí – kostela a fary. Pocházel z katolické rodiny a při studiu ve Francii přičichl k volnosti a protestantismu. Po návratu domů přestoupil k Českobratrské církvi evangelické.

Maminka pocházela z Plzně, později se přestěhovali do Písku, celý život měla spojen s Pískem. Na klasickém gymnáziu, kde studovala, byli všichni jako bratři a sestry. Hrála tam také divadlo. Písek byl kulturní město s hodně středními školami. Naučila se cizí jazyky a tlumočila. Tatínek jezdil do Písku za tetou, kde se s maminkou seznámil a ona se mu hned zalíbila. Později pracoval na Předsednictvu vlády na Klárově (dnešní Strakovce).

Dědeček byl v Sokolu a byl předseda župy Jihočeského kraje. Byl trnem v očích Němců, byl po obsazení Československa zatčen, za nelidských podmínek vyšetřován v Klatovech na gestapu. Odtud ho poslali do Osvětimi, kde v roce 1942 onemocněl a zemřel. Babička po válce, protože byla „pouze“ v domácnosti a starala se o rodinu, dostala důchod ve výši 100 Kčs. Byla vyhozena z domu v Písku, kde předtím bydlela a dostala náhradní bydlení – jednu místnost s předsíní s WC na chodbě. Byla skromná. My pět vnoučat jsme spali na zemi, ale byli jsme šťastni, že jsme u ní mohli trávit prázdniny.

Když se tatínek oženil, dostal byt v Eliášově ulici. Tam jsme si chodili hrát na Uralské, dnes Puškinovo náměstí.

Naučila jsem se brzo číst, ve školce jsem dětem četla pohádky. Také jsem kontrolovala, zda mají umyté ruce, uši a krk. Pyšnila jsem se, že mám zástěrku a funkci. Příští den už ji měla jiná holčička.

Škola a studium

Do školy jsem se moc těšila, ale protože jsem se narodila v říjnu, i přesto, že jsem už uměla číst, školní komise řekla: „Na shledanou soudružko maminko za rok“ (ministr školství Zdeněk Nejedlý razil heslo „jednotné školy“ tzn. zápis dětí školou povinných do 31.8). Tatínek se s tím nechtěl smířit, zavolaal tetě, která byla autorkou první učebnice pro 1. třídu, slabikáře. Ona zavolala do školy, přišla do třídy, aby ukázala dětem, o čem se budou učit. Když jim ukázala své učebnice, pan ředitel a paní učitelka „sklapli“ a já jsem nastoupila do první třídy. Do školy jsem začala chodit na Krupkově náměstí, pak na gymnázium (SVVŠ) na dnešní Evropské třídě. Měli jsme bezvadné

učitele a anglický jazyk jsem se nejdříve učila v kurzech Osvětové besedy z ruských učebnic. Když jsem se hlásila na Filozofickou fakultu UK na anglistiku, zkoušky jsem zvládla, ale bylo mi řečeno, že nemám zkušenosti s prací našeho lidu, takže se mám rok věnovat „normální“ práci – k lopatě. Rodiče rozhodli sítě, kam bych mohla jít pracovat. Maminky kamarádka měla sestru, která pracovala v laboratoři průmyslu trvanlivého pečiva – výroba sušenek. Ty se prodávaly a k nám přišly jejich vzorky, které jsme zkoumali. Měli jsme také povinné 2 x měsíčně 12 hodin brigády v provozu, kde se sušenky vyráběly.

Po roce jsem šla znova na přijímačky na FF UK a v občanském průkazu jsem už měla napsáno, že jsem laboratorní pracovnice – dělnice a byla jsem přijata. Vystudovala jsem obor angličtina, španělština, vedlejší němčina.

Práce, děti, bydlení

Když jsem se vdala, neměli jsme s Jírou kde bydlet. Moje kamarádka měla malý byt na Engelsově nábřeží, byla na stipendijním ročním pobytu v Holandsku, tak jsme tam rok bydleli. Práci mi našel náhodou Jíra. V novinách – při škrábání brambor – četl, že ČSAV shání pracovníky. Na přijímacím pohovoru jsme byli čtyři, všichni kromě mně s dobrou praxí. Zkoušky trvaly celý den. Jazykové znalosti, práce s žáky ve třídě – oni mě vzali. Měla jsem tam výborné kolegy, byli to tzv. „závadní“ kolegové. Komunistů tam bylo

minimum. Ujali se mě, nabídli mi, co bych chtěla a měla dělat, vedli mne. Vydávali jsme publikace angličtiny pro vědecké pracovníky, angličtina pro studenty atd., lákali mne do svých týmů na přípravu nových učebnic. Dokonce i moje dcera se na gymnáziu učila z učebnice své maminky. Při prověrkách politické spolehlivosti po vstupu vojsk jsem měla výmluvu, že jsem se tehdy musela starat o dceru Madlenku.

Po roce života v bytě mé kamarádky jsme opět neměli kde bydlet. Manželova teta se dvěma vdanými dcerami a synem emigrovali do zahraničí a opustili vilu v Modřanech. Jíru úředně pověřili starostí o jejich vilu. Národní výbor v Modřanech byl v souznění s rodinou a sdělil nám, že tam můžeme bydlet a určili nám nájem, který budeme platit. Děti tam už začaly chodit do jesliček. Pak se ale objevil pán, který byl ministrem pro technický a investiční rozvoj investic a kterému finanční odbor Prahy 4 nabídl vilu k nastěhování. Řekli jsme, že se nevystěhujeme, že nás budou muset vystěhovat násilím. Nakonec jsme vše prohráli. Dostali jsme tzv. přístřeší bez dekretu, jednu místnost v Podolí, se záchodem a vodou na chodbě a bez plynu. Děti měly 2x ročně zápal plic. Šli jsme na národní výbor na sociální odbor s papíry, že děti jsou nemocné, abychom dostali lepší bydlení. Pracovnice nám dala 2 papíry s tím, že budeme dlouho čekat, že je o to velký zájem. Ty papíry byly totiž dvě přihlášky pro děti na umístění do dětského domova. Ty jsme samozřejmě nepoužili.

Oba jsme byli přihlášení už asi deset let v Univerzitním bytovém družstvu. V roce 1976 jsme konečně mohli zaplatit třípokojevý byt na sídlišti Jižní Město na Praze 4, kde bydlíme dodneška.

Protože v Praze 4 tehdy nebyl v dosahu žádný evangelický kostel, chodili jsme do Dejvic. Nebyl důvod chodit jinam s výjimkou, že to bylo daleko.

Děti rostly, začaly chodit od 6 let do různých kroužků, všude bylo daleko, museli jsme je vozit. Syn Petr chodil do šachového kroužku, a dokonce se stal v žácích přeborníkem Prahy. Když byl malý, stalo se mu, že jednou v zimě se na něj vrhli tři velcí kluci ze šachového kroužku, sundali mu teplé boty a bundu přehodili na branku. Péťa přišel domů jen v punčocháčích bez bot a bundy. Převlékla jsem ho

a šla jsem vybrat boty z kontejneru, kam je hodili a sundala jsem bundu z branky. Kluci, neznámí, už do šachového kroužku nikdy nepřišli.

Závěrem

Na Katedře jazyků AV ČR jsem pracovala 45 let a v manželství s Jírou jsme 55 let – brali jsme se v září 1968. Ve sboru v Dejvicích jsme cca od roku 1948. Křest, Broučci, Nedělní škola, Konfirmace, Dorost a Sdružení mládeže s Honzou Čapkem, ten nás oddával a křtil i naše děti Madlenku a Petra. Dejvický sbor je i dnes „naše srdcovka“. My jsme se vídávali s Jírou už na pískovišti, bydleli jsme totiž ve stejné ulici, jen jsme se tehdy neznali.

Jiří

Dětství

Rodný a křestní list mám v němčině, psal se rok 1944 a byla válka. Potravinu se daly koupit pouze na lístky, poštovní vozy byly taženy koňmi a lampáři chodili večer s dlouhými bidly rozsvěcovat plynové lampy.

Byl jsem druhý nejmladší ze čtyř sourozenců. Mám dojem, že si rodiče tenkrát přáli holčičku, ale nakonec jsme byli samí kluci. Tatínek byl právník, pocházel z Kroměříže, kde měl jeho otec obchod s plátnem a textilním zbožím. Po studiích v Praze nastoupil do pojišťovny Slávie. Maminka byla, jak se říkalo, v domácnosti. Můj dědeček z maminciny strany byl nadlesním u Thurn-Taxise a pamatuji si, že od něj za dobré služby dostal darem kulovnici s vykládanou pažbou. Kulovnici později vlastnil mamincin bratr, také lesník, a přišel o ni v roce 1968, když ho někdo udal, že vlastní flintu. Hodila se tehdejší papalášům. Lásku k lesu a přírodě jsem zdědil po dědečkovi a přál jsem si jako kluk být také myslivcem.

Když jsme se přestěhovali ze Zelené ulice v Praze 6 do většího bytu v Eliášově ulici, byla tam i malá komůrka pro služebnou, která tam s námi krátce bydlela. Každou neděli nás maminka svátečně oblečené vodila do kostela. Nejdříve probíhaly bohoslužby a po nich byla Nedělní škola v modlitebně ve Wuchterlově ulici. Nejmladší bratr Jan hrál od šesti let skvěle na klavír, veřejně vystupoval a brzy začal při bohoslužbách hrát na harmonium. Vzpomínám na naše učitele NŠ

manžele Tůmovy, Zdeňku Svobodovou, bratra Stejskala, Janu Jasnou a učil i můj nejstarší bratr Jaroslav. Konfirmován jsem byl v roce 1957 bratrem farářem Miloslavem Krejčím, kterého jsem si velmi vážil.

Mládí

Do ZŠ jsem chodil v Pelléově ulici až do 5. třídy, poté jsem pokračoval ve škole na dnešním Náměstí Svobody. V naší třídě bylo sedm evangelíků, z nichž nejbližší mi byla Jana Hřivnová (Slámová), Maruška Gebrtová (Uhlířová) a Saša Jelínková. Třídní učitel byl Zdeněk Janík, češtinář a básník. Ve škole se tehdy vyučovalo i náboženství, učila nás sestra Voralová. S rodiči jsme jezdili také do horského domova v Herlíkovicích, kde muži, tatínek s nejstarším synem, pracovali v lese a maminka se starala o nás a další děti. V roce 1956 jsem se dostal ke skautování společně s mým o 14 měsíců starším bratrem Pavlem, který mimo jiné krásně kreslil a jeho obrázky byly v naší ručně psané skautské kronice. Prožil jsem dobu, kdy je dětská duše nejcitlivější a nejvnímavější, ve skautské klubovně, na výpravách a na úžasných letních táborech, které byly 3-týdenní. Krásné byly i skautské vánoční besídky, kdy jsme se obdarovávali navzájem. Protože jsem nebyl v Pionýru a byl jsem z úřednické rodiny, měl jsem být potrestán odmítnutím dalšího studia. Dostal jsem se tedy do učení v Dopravním podniku hl. města Prahy, kde všichni chtěli na obor elektro. Byly to tři třídy a jedna třída byla obor strojní zámečnický a tam jsem byl přijat já. Elektrikáři šli po vyučení do vozoven na tramvaje a já šel do garáží v Podbabě na autobusy, což mě bavilo. Městskou dopravu jsem měl zadarmo, stačilo ukázat služební průkaz. Řidičák i na autobus, motorku a traktor mě

podnik zařídil udělat si v 17-ti letech. V práci jsem se hodně naučil od starších kolegů, ale chtěl jsem dále studovat a přihlásil jsem se na večerní školu pro pracující a po dvou letech jsem složil maturitu. Další rok jsem si zažádal o studium na ČVUT a po přijímacích zkouškách jsem čekal na výsledek. Po různých peripetích a odvolání jsem dostal dopis o přijetí na VŠ Strojní a textilní v Liberci. Skákal jsem radostí a byl šťastný i s rodiči, že se to konečně povedlo. I za Liberec jsem byl vděčný. Poznal jsem život na koleji, navázal nová kamarádství, účastnil se majálesů a poznal město, jeho kulturu a okolí. Za dva roky jsem přestoupil do Prahy do 3. ročníku na specializaci vytápění – klimatizace.

Profese, svatba, koníčky

Oboru jsem zůstal věrný dodnes. Začínal jsem jako projektant, pak jsem na vlastní žádost dělal servisního technika a pokračoval jako technik pro podporu prodeje, překládal manuály z němčiny do češtiny a školil servisní techniky. Pracuji na zkrácený úvazek dodnes a jsem prý nejstarší spolupracovník v historii firmy Weishaupt.

Byli jsme generace odchovaná Janem Čapkem, který v kazatelské stanici v Dejvicích začínal jako vikář a po osamostatnění sboru byl prvním farářem dejvického sboru ČCE. Na schůzky sdružení, dorostu a mládeže jsem se vždycky těšil a snažil se je nevynechat. Komenského síň, kde jsme se scházeli, byla plná k prasknutí. Ve sdružení jsem poznal i svoji ženu. Honza Čapek nás v září 1968 oddával v kostele U Martina ve zdi a svědkem nám byl celoživotní kamarád Marek Světlík. Po obřadu byla oslava na Petřínách ve vile na zahradě. Po skončení jsme se v noci museli dostat na Engelsovo nábřeží domů přes Vypich, kde stanovali ruští vojáci a měli hlad tak lezli po stromech a trhali třešně. My jsme ale byli hodně hluční a oni se asi báli a rachotili samopaly. Nakonec vše dobře dopadlo.

Koníčků mám povícero, nejdříve to byly poštovní známky, sport, zejména kanoistika a cykloturistika, klasická hudba, tradiční jazz, folk music, divadlo a od šedesátých let hlavně fotografování a filmování. Baví mě také doplňovat, rozšiřovat a sestavovat rodokmen. Dodnes praktikuji skauting a jsem činný v old-

skautském klubu Bílá střela v Plzni. Jsem rád za všechny bratry a sestry jak ve skautu, tak v církvi.

Jak jsem se setkal s důvěrou (vírou)

Na závěr uvedu alespoň tři případy důvěry, které mě v životě dost ovlivnily a posílily moji víru.

Na učňovské škole jsme měli na češtinu vynikajícího učitele (prof. Krafta), který nám mimo osnovu vštěpoval moudré rady do života, které si pamatuji dodnes. Ten mi do žákovské knížky napsal poznámku: Nejlepší hoch ve třídě. Moc mě tím zavázal, snažím se jím být.

Druhý případ. Po nečekaném úmrtí mého tatínka v roce 1966 a brzy po nástupu do zaměstnání u firmy Weishaupt mně jednou ráno řekl šéf, že pojedu na Moravu provést servis – opravu zařízení a že si mám vzít jeho auto, protože jiné auto k dispozici nebylo. Byl to krásný tmavozelený mercedes, o kterém snil každý mladý muž. Byl jsem tenkrát ohromen, jak mi důvěřoval a vůbec se neptal, jestli s ním umím jezdit. Šéfovi jsem pak říkal papá a on se ke mně jako otec choval.

Třetí případ. Při jednom cyklo – zájezdu s CK TRIP mě vedoucí při 1. etapě v Rakousku řekl, že budu jezdit jako poslední vzadu a budu sbírat odpadlíky. Byl jsem překvapen, protože jsem nebyl nejzdatnější cyklista a on mě vlastně neznal. Úkol jsem tenkrát splnil.

Život není jen náhoda a já věřím, že žijeme pod Boží ochranou. Pán Bůh nás má rád a já děkuji za prožitý život.

Děkuji za hezké povídání.

Zapsala: Naděžda Sleziaková

Na vernisáži v Museu Kampa

„Každý může být umělcem“ – tak se jmenuje výstava a soutěž obrazů, které namalovali lidé s mentálním postižením. Již třetí ročník organizuje DOZP Sulická v Praze Krči. Vypravili jsme se na slavnostní zahájení a vyhlášení výsledků soutěže v Museu Kampa ve středu 20. září. Jeden z vystavených obrazů namalovala

Ladislava Mejšnarová a umístila se s ním na třetím místě v kategorii nad 30 let v rámci republiky. Obrázek se jí fakt povedl, je na něm společně se svou sestrou, jak si povídají. S Ladkou se občas můžete setkat při bohoslužbách, když ji z Domova v Sulické přiveze báječná doprava zvaná „Bezba“.

Přátel a přátelům se v roce 2010 zaslala Annelise, která žije v Sulicích, a také v Sulicích se nachází. Což znamená a v roce 2010 se jí přiložil malý obrázek s malou postavou v kolečkovém křesle, kterou se má v Sulicích přemístit „Přemístit se sestrou Radkou“.

Kalendář na říjen 2023

Bohoslužby 9:30	1.10. VP	Zdeněk Susa
odkaz na on-line vysílání najdete zde:	8.10.	Lydie Mamulová
dejvice.evangelnet.cz/line-vysilani	15.10. Konfirmace, Díkčinění, VP, rodinná s kapelou	M. Trgalová a S. Jacobea
	22.10. Naši Pěvci	Saša Jacobea
	29.10.	Magdaléna Trgalová

YouTube kanál ČCE Praha – Dejvice:
youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQL2tI8Ik - Fw

Konfirmandi (11+)	Zveme vás na bohoslužby s konfirmací 15.10. v 9:30
Děti (5 - 11)	od 13. října každý pátek 15:30-16:30
Mládež (13+)	každý čtvrtek v 18:30
Křesťan. služba	neděle 1.10. po bohoslužbách
Děti + maminky	čtvrtek 19.10. v 9:30
X-cátníci (cca 55+)	úterý 10.10. v 19:00 téma: Hřivny
Naši pěvci	každou středu 18:30-20:30, 24. 10 v 19:30 – koncert u Martina v zdi (Chřibská mše C. F. Pohla a němečtí autoři)
Zpívání Diakonie Stodůlky	od 13.10.
Obcování (cca 30-55)	pondělí 16.10. v 19:00 téma: Salvador
Biblická hodina (70+)	každé úterý 16:00-17:00
Klub poznávání (70+)	čtvrtek 12.10. 9:30-11:00, Vyprávění br. Matouše o jeho rodině a cestování
Staršovstvo	čtvrtek 12.10. v 19:00
Ostatní	Sjezd nejen evangelické mládeže v Časlavi 6.-8.10. Rozhovor konfirmandů se staršovstvem sobota 14.10. v 17:00 Seniorátní dny mládeže Libiš 20.-22.10. Seniorátní den 22.10. Kobylysy klub ŽAP úterý 31.10. od 14:30

**Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je v neděli 22. 10. 2023.
Číslo vyjde 29. 10. 2023.**

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 – Liboc, tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz. Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 737 517 413 (Saša Jacobea), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz

Bankovní spojení: č. ú. 2400319773/2010, var. symboly: salár =101, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103

Obsah čísla:

Výtah z jednání staršovstva.....	2
Sabatikl.....	3
„Svatá země dnes“.....	5
Bibliodrama s pozváním.....	8
Jak žijeme: Křesťanská služba a Klub poznávání v dejvickém sboru.....	8
Kalendář na listopad 2023.....	12

Dušičky. Den válečných veteránů. Svatý Martin. Výročí Sametové revoluce. Závěr církevního roku. To mě napadá, když se řekne listopad.

Když se podívám do kalendáře, připomenu si ještě nejrůznější konkrétní akce, které jsou na listopad plánovány: dvě instalace nových pražských kolegů, celocírkevní setkání učitelů nedělek, konvent našeho seniorátu, výjezdní zasedání dejvického staršovstva, koncert Evangswingu, nocování v kostele s dětmi, nedělní „koláčování“, odpolední setkání s bibliodramatem pro Nedělníky a další dospělé...

Je to dost pestré. Setkání pracovní i slavnostní, celocírkevní, seniorátní i sborová, důvěrná a svým způsobem uzavřená i určená co nejširšímu okruhu lidí, pro všechny generace i výlučná, určená pro určitý věk.

Vida, podvědomě mám listopad spojený se zkracováním dní, s podzimním uvadáním barev a nástupem různých odstínů šedé a hnědé, určitě ne s pestrostí. O to větší vděčnost pociťuji, když se na ten dlouhý (a jistě ne úplný!) výčet významných dní, událostí a plánovaných akcí podívám. Máme se nač těšit. Nejspíš všichni nestihneme všechno, vždyť to by snad ani člověk nedovedl všechno vstřebat, máme však z čeho vybírat a můžeme se radovat z rozmanitosti podob církevního i sborového života.

Pro jistotu si připravme teplé boty a svršky na cesty v sychravém počasí a s radostí vzhůru do listopadu!

Saša Jacobea

Výtah z jednání staršovstva 12.10.2023

- Ohlédnutí za tříměsíčním studijním volnem s. farářky S. Jacobea.
- Rozhovor se synodním kurátorem Jiřím Schneidrem o nájemném ze sborových prostor a farářského bytu. Synodní rada zašle konkrétní návrh dodatků k náj. smlouvám do konce října, tak aby mohly být diskutovány na výjezdním zasedání staršovstva. Předběžné úvahy směřují k navýšení celkového ročního nájemného o přibližně 120 tisíc Kč a jeho pravidelné meziroční valorizaci.
- Výjezdní zasedání se uskuteční 3.-5.11. v Mnichově Hradišti, program bude upřesněn na řádném listopadovém zasedání. Mj. půjde o zamyšlení nad budoucími úvazky farářek a obsazením laických funkcí.
- Detailní příprava konfirmační slavnosti a předchozího rozhovoru s konfirmandy.
- Podmíněně schválen záměr Našich pěvců podat žádost o dotaci MČ Praha 6 na roky 2024-25, s tím, že žádost bude splňovat stanovené podmínky a její koncept bude předložen ke schválení statutárům sboru do 18.10.
- Byla dokončena oprava plynových stoupaček v domě.
- Bylo schváleno proplacení cestovného konfirmandů a mládeže na Sjezd nejen evangelické mládeže v Čáslavi, rovněž cestovného a vložného na kurs učitelů NŠ 4.11. v Olomouci.
- Evangswing bude mít na zkoušky rezervované všechny pondělky 17:30-18:45.
- Schváleno přespání dětí ze ZŠ Filipka z Brna v modlitebně 13.-15.11., organizuje A. Macková.
- Schválen koncert flétnového souboru Syringa v sobotu 9.12.
- Schválen koncert Evangswingu 19.11. v 16:30 hod,
- Určen termín sbírky na JTD – 29.10.
- Připomenutí br. Světlíka, že v roce 2025 oslavíme kulatá výročí našeho sboru (100 let KS, 60 let samostatného sboru).

Příští řádná porada staršovstva: 2.11. 2023 v 19:00 hod., své případné podněty adresujte, prosím, Saše Jacobea či Janu Maškovi (ideálně e-mailem).

Sabatikl

Sabatikl (z latinského sabbaticus, což je z řeckého sabbatikos a to z hebrejského šabaton, šabat) neboli tvůrčí volno je označení pro placené, částečně placené nebo neplacené volno poskytované vysokými školami vysokoškolským učitelům za účelem vědecké práce, sebevzdělávání, práce na publikaci nebo psychohygieny. Tolik definice Wikipedie.

Jak psala už Majda v dubnovém úvodníku, farářky a faráři ČCE si o takový tříměsíční sabatikl mohou požádat po každých pěti letech ve službě. Během sabatiklu dostávají částečně zkrácený plat a náplň jejich studijního času musí schválit postupně staršovstvo, seniorátní výbor, Komise pro celoživotní vzdělávání kazatelů a Synodní rada.

Když jsem se ze svého letošního sabatiklu vrátila k běžné práci ve sboru, zeptal se mě Matouš Heller na Obcování, jestli ten čas byl spíše studijní nebo spíše volno? Pokusím se proto i pro čtenáře Souterrainu popsat něco z toho, co jsem v oněch „šábesových“ třech měsících zažila.

Už od roku 2017, kdy jsem studijní volno čerpala poprvé a strávila jsem 80 dní na pouti do Santiaga de Compostella, jsem si plánovala se na Camino, tedy na Cestu, znovu vrátit. Jeden vtípek říká, že chceme-li Boha opravdu pobavit, máme mu říct o svých plánech. Tak nějak to dopadlo i s mým plánem pouti. V životě jsem doputovala jinam a na návrat na Camino si zřejmě budu muset ještě nějaký čas počkat. Nevadí.

Když jsem neputovala, alespoň jsme v letních měsících s Lancelotem dost kočovali. Navštívili jsme města a místa nová i dobře známá (alespoň mně, pro Lancyho bylo vlastně nové skoro všechno), najezdili jsme mnoho kilometrů ve vlaku i autem, dokola jsem balila a vybalovala. Ale taky hodně koukala kolem sebe, přemýšlela, psala si poznámky, strádala nápady i je s lehkostí nechávala odplynout, protože zkrátka nebyly použitelné. Právě tato lehkost zacházení s nápady pro mě charakterizuje ono „volno“. Během sabatiklu jsem nenosila neustále v hlavě, jaký program či text je třeba připravit na zítra, na pozítří, na neděli. Nemusela jsem si

poznamenávat každyčkou aspoň trochu inspirativní drobnost, protože „se to může hodit“. Mohla jsem setrvat v modlitbě, s textem, s myšlenkou, a pak je zase pustit, nerozvíjet je až do tvaru, který je přiměřený pro některé sborové setkání, článek nebo kázání. To je volnost, kterou v „běžném“ pracovním čase nemám.

Mohla jsem také číst. Soustředěně, pomalu, dlouhé hodiny. S poťouchlou radostí jsem si mnoho ráno po psí procházce připomínala, že čtení je moje momentální náplň práce. Pak jsem si vzala knihu a ponořila se do ní. Nezvnil telefon. Nechodila mi oznámení o příchozích emailech. Nepípaly připomínky úkolů, které musím stihnout. Nečetla jsem v metru, mezi schůzkami, útržkovitě. V tom byl pro mě ten čas „studijní“. Zjistila jsem, že jsem dost pomalý čtenář. Ale nevadilo mi to. Protože to, co jsem měla možnost číst bylo inspirativní, hluboké, dobré. Sytila jsem se, byť jsem nepřelouskala ani jednu celou poličku své knihovny. Méně je někdy více.

V neděli jsem chodívala do kostela, na mši. Slavila jsem s různými společenstvími, pokaždé jako host, příchozí, outsider. To je moc užitečná optika, zvláště když už mnoho let slavím neděle se svým domovským sborem v roli farářky. Vděčně jsem přijímala všechna drobná uvedení do místních zvyklostí, pohostinnost, otevřenost, všimla jsem si naopak, jak mi bylo tam, kde o mně nikdo nezavádil ani pohledem. Oslavit den Páně tím, že člověk ráno v klidu vstane, vypraví se do kostela, ponoří se do liturgie, zaslechne něco povzbudivého, dá si dobrou kávu a třeba prohodí pár slov, poobědvá... to je vám taková radost a takový dárek.

Když školákům skončily prázdniny, nastala i mně další fáze sabatiklu. Začala jsem pracovat na krátké knížce, která snad vyjde zhruba v době, kdy budeme dávat dohromady prosincové číslo Souterrainu. Byla to pro mě naprostá terra incognita, ale naštěstí jsem v ní neobjevila lvy. Proces psaní mě nesmírně těšil, i když mi to rozhodně nešlo vždy hladce. I v těchto dnech jsem oceňovala, že mohu klidně jeden odstavec přepisovat pořád dokola hodinu, dokud s ním nejsem spokojená, nemusím odcházet od rozdělané práce k jiné, urgentnější.

Sabatikl, dlouhodobé studijní volno. Umožňuje mi ho zaměstnavatel, církve, a já jsem za to vděčná. Zátěž dlouhodobé

farářské absence však nese sbor – kolegyně farářka, staršovstvo i mnozí další. Díky vám všem, kdo jste mi tento čas darovali a různými cestami ho činili naplněným a vzácným.

Saša Jacobea

„Svatá země dnes“

Byl jsem požádán, abych napsal něco o kořenech současné situace ve Svaté zemi. Je to nevděčný úkol, protože bych nejráději začal u toho, jak Římané po potlačení židovského povstání (podle vůdce nazývaném Bar Kochbově) přejmenovali v roce 132 našeho letopočtu římskou provincii JUDEU na PALESTINU (podle Filištinů, přesný název zněl „Syria Palestina“). Ale nemohu se vrátit tak daleko do historie, to by bylo na knihu, a ne na příspěvek do Souterrainu. Jméno Palestina je tedy původně zeměpisný pojem a Palestinci by neměli být nazýváni pouze Arabové, kteří tam žijí, chtě nechtě, společně s Židy. Ti podle rozhodnutí OSN dne 14. května 1948 vyhlásili v části Palestiny svůj stát Izrael, Arabové vyhlášení svého státu odmítli. A zaútočili na Izrael v bláhové a nahlas vykřikované představě, že všechny Židy zaženou do moře. Když jsem byl loni v Izraeli, viděl jsem na vlastní oči v muzeu cestovní pas Ben Guriona, prvního izraelského prezidenta, vydaný správou britského mandátního území Palestina, které jí bylo svěřeno Společností národů na Pařížské mírové konferenci v roce 1919. V roce 1922 Velká Británie rozdělila toto jednotné území na dvě - Palestinu a Zajordánsko. Dnešní Jordánské hášimovské království, kde vládne král Abdaláh II., podepsalo v roce 1994 mírovou smlouvu s Izraelem a tak jsem před rokem viděl na vlastní oči první společnou izraelsko-jordánskou továrnu, postavenou na společných hranicích. Neodpustím si poznámku, že „mír je možný“. Ve starších pramenech je současné území Jordánska uváděno jako Transjordánsko nebo Zajordánsko, protože leží na východ od řeky Jordánu. Stejně bylo označováno území dnešního Jordánska v letech, kdy podléhalo jako mandátní území Britům.

Ale vrátím se k Ben Gurionu cestovnímu pasu - stojí tam napsáno: NÁRODNOST: PALESTINEC, NÁBOŽENSTVÍ: ŽIDOVSKÉ. A v jiných pasech jiných lidí můžeme číst: národnost: Palestinec, náboženství

muslimské. Arabové žijící na území bývalého britského mandátního území si pro sebe posléze uzurpovali původně zeměpisný pojem, říkají si Palestinci a chtějí vyhlásit stát Palestinu. A podle tzv. Palestinské charty, správně Charty Organizace pro Osvobození Palestiny z roku 1964, v podstatě zničit židovský stát Izrael. Abych jim nekřivdil: V roce 1998, po mnohých výzvách z celého světa, přistoupila Palestinská národní rada při návštěvě amerického prezidenta Billa Clintona v Gaze k vypuštění těch článků z této Charty, které vyzývaly ke zničení Izraele a popíraly právo Izraele na existenci. To ovšem vyvolalo v řadách mnohých Arabů obrovskou vlnu odporu.

Současný izraelsko-arabský konflikt se datuje od vzniku mandátního území Palestiny. Když v Evropě sílil nacionalistický antisemitismus a v Rusku páchal carský režim pogromy, v Anglii vzniklo přesvědčení, že jsou Židé bez národního domova něco jako kosmopolitní tuláci bez kořenů. Britská imperiální vláda deklarovala v roce 1917 podporu sionistickému hnutí, které vzniklo ve druhé polovině 19. století mezi evropskými Židy. Hlavním cílem jeho představitelů bylo a zůstává přesídlení Židů do země izraelské (Erec Jisra'el) a vybudování a udržení židovského státu - národního státu Židů. Jeho duchovním otcem byl Dr. Theodor Herzl. V roce 1897 byla v Basileji založena Světová sionistická organizace. Osmanská říše zanikla v roce 1922, kdy byl zrušen sultanát, a Společenství národů pověřilo správou Palestiny Brity. Ta se měla stát opět židovskou domovinou (ale nikoli státem). Avšak každý další britský pokus vytvořit společné instituce Arabů a Židů v poměrném zastoupení obyvatel okamžitě narazil u Arabů na odpor, přestože Arabové měli v té době ohromnou početní převahu.

Během arabského povstání proti Britům došlo k prvnímu masakru židovských osadníků v Hebronu (1929). Britové situaci zvládali stále méně. Pak přišla druhá světová válka, pokus vyhladit Židy (holocaust, resp. hebrejsky šoa) a po válce „špatné svědomí Evropy“. Přečtěte si knihu Leona Urise „Exodus“. A tak - vzhledem k nemožnosti soužití Arabů s Židy - odhlasovala OSN v roce 1947 rozdělení Palestiny na dvě části, což arabské státy odmítly a vytvořily proti Izraelcům

„zbraň z nešťastných lidí“, která je pronásleduje dodnes. Místo aby sousední arabské státy přijaly arabské uprchlíky z války o existenci Izraele, tak jako Izrael vstřebal půl milionu židovských vyhnanců z arabských zemí, uzavřely je do táborů (odhadem jich bylo 670 000). A dokonce i jejich potomkům udělily status uprchlíků závislých na podpoře světa (dnes jich je asi 1, 5 milionu). Dva miliony osob bez státní příslušnosti žijí v Gaze a Egypt je přijmout nehodlá, neboť v nenávistném podhoubí této malé enklávy vznikla v roce 1987 teroristická odnož muslimského bratrstva Hamás. Gazané si ji sami zvolili v roce 2005 za svou vládu a ta s podporou neméně fanatického Íránu usiluje o zničení Izraele. Charta Hamásu v článku 4. vyhláší povinnost vyvraždovat nejen Izraelce, ale všechny Židy:

„Hamás se dívá s nadějí do budoucnosti, kdy naplní svůj slib Alláhovi, neboť Prorok prohlásil: ‚Poslední hodina nenastane, dokud muslimové nezvítězí nad Židy a všechny nevyhubí, dokud se Židé neschovají za kámen nebo za strom a ten kámen nebo strom neřekne: ‚Muslime, služebníku Alláha, za mnou se schovává Žid; pojd’ a zabij ho. Ale strom Gharqad to nevsloví, neboť je stromem Židů.‘“

Ani palestinská autonomní správa na Západním břehu Jordánu nehodlala nikdy Izrael uznat. Její požadavky při jednání o možné koexistenci dvou států obsahovaly naprosto nereálné a nespílitelné požadavky, jak ohledně statusu Jeruzaléma, tak zejména na návrat milionů potomků dávných arabských uprchlíků. Náboženská nenávist je nekompromisní. A tak Izraelcům nezbývá než stále bojovat s teroristy o holou existenci a čekat na dobu, kdy (jak to výstižně napsal Alexander Tomský) Palestinci začnou konečně milovat své děti víc než nenávidět Židy.

V době, kdy tento příspěvek píši, ještě Izraelská armáda pozemní operaci proti Hamásu v Gaze nespustila. Netuším, co se bude dít, až ho budete číst. Nedělám si iluze o všech akcích Izraele, i když tuto zemi miluji, ale některá fakta jsou tzv. „do nebe volající“: Evropská unie posílá Arabům, kteří si říkají Palestinci, každoročně stovky milionů Euro. Humanitární pomoc nebo prostředky pro výrobu tisíců raket a zbraní všeho druhu?

Doufám, že jste četli o devadesátileté Gině Smiatickové, narozené v Čechách, ženě, která přežila koncentrační tábor Terezín, od války žila v Izraeli, a kterou teroristé Hamásu popravili v jejím obývacím pokoji. Na ruce této oběti řádění Hamásu zůstala vzpomínka na Terezín - vytetované číslo.

Daniel Heller

Bibliodrama s pozváním nejen pro Nedělníky

Srdečně vás zvou k účasti na bibliodramatu, což je prožitková metoda práce s biblickým textem ve skupině. Není to objektivní exegetická metoda, ani psychoterapie, ale živé setkání mezi jednotlivcem, skupinou jako celkem a textem tady a teď. Cílem je, aby každý účastník s otevřeností vstoupil do příběhu jako jedinec s unikátní minulostí, současností i budoucností, s jedinečnou duší i tělem, emocemi i intelektem. Každý biblický příběh je nejen o lidech, kteří žili kdysi, ale uchovává v sobě všeobecnou lidskou zkušenost lidí s Bohem. Ty se mohou stát v tu chvíli zcela zřetelné, a i my můžeme zažít osvobození, nasměrování, požehnání. Uchopení textu může být různé: dramatické, literární, pohybové, hudební, keramické... Záleží na tom, jaká konkrétně se sejde skupina a jaká vznikne skupinová dynamika, která v práci s textem sehraje důležitou roli. Akce se bude konat v neděli 26. listopadu od 13.00 do 16.30 hodin. Prosím o přihlášení do 18.11. na trgalova@gmail.com. Žádoucí je skupina o 5-15 účastnících. Těším se spolu s vámi na nevšední zážitek!

Magdaléna Trgalová

Jak žijeme:

Křesťanská služba a Klub poznávání v dejvickém sboru

S několika sestrami z křesťanské služby a klubu poznávání jsme se domluvily, že do listopadového Souterrainu napíšeme něco o těchto našich aktivitách.

Křesťanská služba

Při sborových oznámeních někdy slyšíme, že bude mít schůzi křesťanská služba. Možná, že jsou mezi námi někteří, kteří nevědí, co

se na takové schůzi děje a proč se to děje. A protože jsem se několik let práce v KS zúčastnila, podělím se o některé informace.

Schůzi obvykle někdo zahájí modlitbou, případně krátkou úvahou. Následuje sdílení o tom, jak se komu podařilo předat přání k narozeninám, jestli osobně nebo písemně a jak kdo byl při osobním setkání přijat. Narozeninová přání se snažíme předat osobně, někdy výjimečně přání odešleme poštou. Přejeme i jubilantům, kteří se sborového života nezúčastňují a které často ani neznáme. Přiznám se, že s tím jsem mívala problém, zazvonit u někoho, koho vůbec neznám, a předat přání k narozeninám, případně pozvat do sboru. Představovala jsem si, že někdo cizí zazvoní u mých dveří, jak bych reagovala... Ale někteří to umějí, a to je dobře.

Přání k narozeninám dostaneme připravené v obálce s nadepsanou adresou, naším úkolem je vybrat pro jubilanta příhodný verš z Bible, napsat ho do připraveného přání a připojit osobně několik slov s přáním a pak doručit. Při návštěvách se často dozvídáme, jak naši bratři a sestry žijí, jestli něco nepotřebují a pokud ano, snažíme se nějak pomoci.

Myslím, že křesťanská služba je potřebná, dobrá a potřebuje ochotné lidi. I naše dejvická křesťanská služba by uvítala, kdyby se její okruh rozšířil. Předávám k zamyšlení.

Jana Jasná

Paměť je ošidná potvůrka, nelze se na ni úplně spoléhat. Naštěstí máme k dispozici pomůcky, jako zápisníky, diáře ve fyzické a též elektronické podobě.

Zalistovala jsem tedy sešitkem, kde jsou zaznamenány zápisy schůzek křesťanské služby (dále jen KS), zde od 1. 9. 2002. Záznam, kde jsem prvně uvedená v „přítomni“, se datuje od 9. prosince 2018, což je nejpravděpodobnější termín, kdy jsem vstoupila do služeb KS.

KS se schází zpravidla jednou za měsíc po bohoslužbách, tvoří ji sestry farářky, sborová sestra a sestry: Mirjam Růžková, kterou s organizací a přípravou KS vystřídala Eva Javornická, dále dle abecedy Ivana Hellerová, Jana Kohoutová, Bohunka Minárová, Jana Poláčková, Nad'a Sleziaková, Jindra Zupalová, příležitostně vypomáhají sestra Hřebíčková a Ludmila Henychová.

Všechny členky KS navštěvují starší a zvláště nemohoucí členy sboru, nemocné, v sociální či jiné tísní, pamatují na jubilanty v den jejich narozenin gratulacemi formou dopisu s biblickým veršem a osobním přáním, drobným dárkem, květinou a zpětně informují ostatní, event. další členy sboru, kteří by případně mohli pomoci návštěvou či jinak.

Veselá příhoda z „natáčení“

Mnou první předaná gratulace sice byla doručena včas a do správných rukou, leč netuším, že přání musím vyplnit já, aha... natěšený jubilant otvírá dopisek, vytahuje pohlednici... a tam čistá plocha, nic, nic, ani písmenko... (připravované gratulační dopisy obsahují pouze podpisy farářek).

Cha, a nebyla jsem sama, komu se takový „vtip“ povedl!!

Eva Javornická

Někdy je ta naše práce úplná detektivka. Snažím se všechna přání doručit osobně. Tak se mi už několikrát stalo, že dotyčná sestra nebo bratr už na uvedené adrese nebydlí. Zvoním tedy na všechny zvonky v domě, pokud někdo nevyjde nebo neotevře okno a vypyávám se. Zatím se mi nestalo, když jsem se představila, že by mi někdo neodpověděl na moje dotazy. Potkala jsem se většinou s ochotnými lidmi informovat mě o hledaném bratrovi či sestře. Tím máme zpětnou vazbu o bývalých členech sboru, kteří se buď odstěhovali, nebo umřeli. S některými sestrami nebo bratry, kteří už nechodí do sboru a navštěvuji je pravidelně už několik let, mám vytvořený vztah; čekají mě a jsou rádi za přání a hlavně za Souterrain (i několik čísel, když zůstanou), který si rádi přečtou.

Nad'a Sleziaková

Klub poznávání

Ráda bych napsala pár slov o pořadu, který funguje od ledna 2009 dosud.

První program měla Jana Kohoutová na téma Michelangelo Buonarroti. Důležitým směřováním bylo „poznávání“ jak je v názvu klubu. Ze začátku nám nešla žádná významná pražská výstava. Důležité bylo také stanovit okruhy poznávání. Přednášky o judaismu, návštěvy synagog a přiblížení významu židovských svátků v podání

Martiny Študentové, spojenou s pečením dle židovských receptů. Další okruh bylo promítání videí z cest: Izrael, USA, etiopští křesťané, poloostrov Athos – kam nesmí ženy, Jižní Korea, Bhútán. Dalším okruhem byla literatura – zajímavé knihy, např. Dopisy Marie Terezie dětem a mnoho dalších. Vyprávění hostů – např. o Indonésii, Nepálu, životní příběhy jubilantů. Byly také časté procházky Prahou s výkladem historie. Doba kovidová naše schůzky poznamenala nemožností se scházet. V poslední době se rádi sejdeme „jen“ na popovídání, které nám všem chybí. Nezapomenutelnou stopu zanechali manželé Henychovi. Bratr farář Daniel léta připravoval vánoční posezení s písněmi a laskavým vyprávěním, Lidunka zase svým fantastickým vánočním pečivem.

Také rádi slavíme životní jubilea. Nelze jmenovat všechny lidi, kteří se na programech za ta léta podíleli; věřte, že seznam by byl dlouhý. Chci jen poděkovat všem přátelům, kteří přiložili ruku k dílu, aby programy byly zajímavé. Takže co nakonec? Jeden velký DÍK.

Drahomíra Bošková

Závěrem

Chtěla bych všem sestráám moc poděkovat za jejich hezké příspěvky. Poděkování patří také všem ostatním, které se na této nezištné práci v křesťanské službě nebo klubu poznávání podílí.

Naděžda Sleziačková

Kalendář na listopad 2023

Bohoslužby 9:30	5.11. VP	J. Helebrant
odkaz na on-line vysílání najdete zde:	12.11.	A. Jacobea, rodinné, Den veteránů
dejvice.evangelnet.cz/line-vysilani	19.11.	A. Jacobea
	26.11.	M. Trgalová, konec církevního roku
	3.12. VP	M. Trgalová, 1. adventní, křest Aleny Novotné

YouTube kanál ČCE Praha – Dejvice:

youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQl2tH8Ik-Fw

Děti (5 - 11)	každý pátek 15:30-16:30
Mládež (13+)	každý čtvrtek v 18:30
Křesťan. služba	neděle 26.11. po bohoslužbách
Děti + maminky	čtvrtky 2.11. a 16.11. 9:30-11:30
X-cátníci	úterý 14.11. v 19:00 téma: Hněv
Naši pěvci	každou středu 18:30-20:30
Zpívání Diakonie Stodůlky	každý pátek 9:15-10:15
Obcování	pondělí 27.11. v 19:00 téma: Advent
Biblická hodina	každé úterý 15:30-16:30 téma: list Galatským
Klub poznávání	čtvrtek 9.11. v 9:30 téma: Vyprávění br. Matouše o osudu Anny Kvapilové, přítelkyně Milady Horákové
Staršovstvo	řádné 2.11. v 19:00, výjezdni 3.-5.11. (Mnichovo Hradiště)
Ostatní	5.11. v 15:00 instalace Jonatana Hudce (FS Smíchov) 11.11. v 9:00 konvent PS (FS Kobylisy) 12.11. ve 14:00 instalace Kristýny Pilecké (kostel u Martina ve Zdi) 19.11. v 16:30 koncert Evangswing 22.11. mazání chlebů pro lidi v sociální nouzi (23.11. odvoz) 25.11. v 17:00 nocování v kostele (akce pro děti) 26.11. „Koláčování“ – prodej koláčů a buchet po bohoslužbách 26.11. v 13:00 Bibliodrama (nejen) pro Nedělníky (info: M. Trgalová)

**Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je v neděli 19. 11. 2023.
Číslo vyjde 26. 11. 2023.**

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc, tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz. Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 737 517 413 (Saša Jacobea), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz

Bankovní spojení: č. ú. 2400319773/2010, var. symboly: salár =101, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103

Obsah čísla:

Slavíme.....	1
Výtah z jednání staršovstva.....	2
Výstupy z výjezdního staršovstva.....	3
Jak žijeme: sestra Jana Poláčková.....	4
Láska prochází žaludkem... ..	8
Obrázky z konfirmační neděle.....	9
Vánoční koncert Našich pěvců.....	11
Krabice od bot.....	11
Kalendář na prosinec 2023.....	12

Slavíme

Probírali jsme nedávno s vikáři, co jsou pro ně vlastně bohoslužby. Nakonec jsme se shodli, že jejich nejniternější podstatou je slavení. V prosinci asi všichni vnímáme blížící se vánoční svátky, přelom roku, i adventní pokusy duchovně i prakticky se na všechno to slavení nachystat. Důležité je, aby nám při tom radost ze slavení neutekla mezi prsty. Slavení je podtrženo i častějším vysluhováním večere Páně v našem sboru. Nově od první adventní neděle také s dětmi, které budou mít nyní možnost přijímat s námi podobojí už od školního věku. K tomu se dočtete podrobnosti na následujících stránkách. Slavíme zpěvem, modlitbami, vděčností a radostí v srdci, kruhem při Večeři Páně zpřítomňujícím společenství a obecenství s Kristem...

Radost tajuplným způsobem souvisí se zachováváním Božích přikázání. Kristus nám to objasňuje například v evangeliu podle Jana 15,10.11: „Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako já zachovávám přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. To jsem vám pověděl, aby moje radost byla ve vás a vaše radost aby byla plná.“ Možná to znáte, když je jasná struktura, rámeček, hranice, řád, čas, člověk se lépe orientuje. Může pak být uvolněnější i pevnější, pokud tedy není do nějakého řádu a struktury nucen proti své vůli. Víím, co chci a mohu a víím, co nemohu, nechci. Vše je pak pod těmi nepsanými pravidly přehlednější a nemusí se o všem neustále vyjednávat. Některé věci jsou prostě jasné a pevné a můžeme se jich s radostí držet. Dobrý řád a pravidla prorůstají i náš praktický život. Snažíme se, aby

byly přehledné i naše bohoslužby, možná má ustálenou podobu i váš Štědrý den, vánoční čas, poslední den v roce? Držíme se tradic a pravidel, které nám dávají smysl, které nám život rozdělují a probarvují ze šedi na dny všední a sváteční. Občas si uvědomíme, v čem se chceme posunout, které tradice můžeme pustit, a čeho se stále pevně držet jako příkázání. Je v tom pohyb i jistota. Toužíme po radosti, která je darem Ducha svatého. Přeji nám všem, aby jí i o letošních svátcích bylo navzdory všemu těžkému hojně.

Magdaléna Trgalová

Výtah z jednání staršovstva 2.11.2023

- ohlédnutí za konfirmací
- rozhodnutí o vysluhování VP o adventních nedělích kromě 17.12.
- výhled na doprovodné akce o adventních nedělích: 3.12. adventní prodej Obchůdku Jednoho světa (platby možné pouze v hotovosti!), 10.12. adventní prodej Biblion, 17.12. případně prodej výrobků z dílny Diakonie, 24.12. od 10 do 11h Betlémské světlo pro sbor i veřejnost
- vánoční divadlo bude opět v režii mládeže
- rozhovor o pravidelných setkáních dětí: zatím malá účast dětí, není možné vytvořit 2 skupinky dle věku, při malé účasti pro děti málo přitažlivé
- zpráva o ukončení spolupráce farárek se supervizorkou
- schválena opětovná příprava bohoslužeb na Světový den památky zesnulých dětí (11.12.)
- předběžně schváleno přijetí návrhu ÚCK na úpravu smluv o nájmech ve sborových prostorách a farářském bytě – podmínkou konzultace návrhů s právníkem
- schválena úhrada nákladů spojených s ubytováním při výjezdním zasedání ze sborových prostředků
- vyslovena vděčnost za práci Opatrovnické rady sestry L. Mejsnarové

- zprovozněno topení ve všech sborových prostorách – nutno zavírat dveře do JAK a do sálu v kostele, nemanipulovat s termostaty na radiátorech ani na stěně

Příští řádná porada staršovstva: 7.12. 2023 v 19:00 hod., své případné podněty adresujte, prosím, Saše Jacobea či Janu Maškovi (ideálně e-mailem).

Výstupy z výjezdního staršovstva, část první: děti a svatá večeře Páně

Staršovstvo se každý měsíc (kromě prázdninových) schází k pravidelné poradě, převážně o provozních záležitostech sboru. Jednání trvá obvykle dvě hodiny, do kterých je třeba směstnat průběžné zprávy z Diakonie, o životě sboru, o finančních věcech i nejrůznější drobné záležitosti (žádosti o zapůjčení sborových prostor, a podobně). Témata, která vyžadují delší diskusi, obvykle ta, která se týkají směřování sboru, střádáme průběžně na „výjezdní“ staršovstva, která se snažíme absolvovat vždy na jaře a na podzim.

Poslední výjezdní zasedání se konalo 3.-5.11. v bývalém klášteře v Mnichově Hradišti. Jednali jsme s přestávkami od pátečního do sobotního večera, v neděli jsme společně slavili bohoslužby ve sboru v Mladé Boleslavi. Program jednání byl velmi obsáhlý, proto usnesení, která si zaslouží samostatný text v Souterrainu, budeme čtenářům přinášet na pokračování.

První část věnujeme usnesení o účasti dětí na slavení svaté večeře Páně. Staršovstvo diskusi o tomto tématu věnovalo celý jeden jednací blok v rámci společného víkendu. Dosud byla v našem sboru praxe taková, že děti byly zvány do kruhu během vysluhování, kde dostaly požehnání. Přijímat pokřtěné děti začínaly obvykle po confirmaci, jakkoliv i dosavadní usnesení staršovstva otvíralo i jiné možnosti.

Děti však často projevují zájem o přijímání VP dříve, typicky v mladším školním věku a rodiče, faráři i staršovstva si kladou otázku, jak na tento zájem reagovat. Téma přijímání dětí je živé napříč ČCE, tak jako před pár lety téma častějšího vysluhování večeře Páně (v řadě sborů je dnes naprosto běžnou praxí vysluhování o svátcích a pravidelně také některou z nedělí v každém kalendářním

měsíci). Synod se tématem přijímání dětí zabýval už v roce 2006.

Staršovstvo po důkladné diskusi přijalo toto usnesení: Staršovstvo souhlasí s možností přijímání VP (chléb + vinný mošt) i pro děti předkonfirmačního věku na základě jejich zájmu, souhlasu rodičů a katecheze s farářkami, která bude nabízena 2× ročně.

Pokřtěné děti tedy nyní budou moci přijímat již před konfirmací, zásadní je však samozřejmě souhlas jejich rodičů. Pro děti, ale i pro ty, kdo z nejrůznějších důvodů nemohou přijímat víno, bude připraven nealkoholický vinný mošt ve zvláštním kalichu.

Uvědomujeme si, že téma přijímání dětí může být pro mnohé z Vás nové, připojujeme tedy i odkaz na zajímavý článek Jana Štefana z ETF v Českém bratru z dubna 2021, který se tématu věnuje:

<https://ceskybratr.cz/clanky/vecere-pane-a-konfirmace/>

Pro úplnost dodáváme, že první katecheze k večeři Páně proběhne 25. listopadu od 17:00 a pokřtěné děti, které se jí zúčastní a budou mít o přijímání zájem, budou moci přijímat už o 1. adventní neděli, 3. prosince.

Saša Jacobea

Jak žijeme: sestra Jana Poláčková

Sestru Janu Poláčkovou jsem již oslovila dříve, ale její odpověď tehdy zněla: „Až po osmdesátce“. Ted' už je ten správný čas, domluvily jsme se tedy na mé návštěvě u ní. Svůj životní příběh si krásně sepsala, čímž byla moje práce poloviční. U výborného bylinkového čaje se rozovídala o své čtenářské vášni. Navíc mi přinesla stoh asi pěti knížek, které za poslední měsíc přečetla, nebo má rozečtené. Má můj veliký obdiv.

Kde začala tvoje životní pouť?

Narodila jsem se v Praze, bydlela jsem s rodiči a bratrem na Žižkově v domě s Betlémskou kaplí na zahradě, takže do kostela jsme měli kousek. Byl tam i prostorný dvůr, kde jsme my děti z našeho domu i okolí měly ráj na hraní.

Neděle byla zasvěcena kostelu, bohoslužby se konaly ve zcela zaplněném kostele. Nedělní škola byla v místnosti zvané „švýcarka“, vzadu v kostele. Vzpomínám na krásné vánoční besídky a zpívání v pěveckém sboru vedeném paní Cihlářovou. Úterky patřily mládeži vedené bratrem farářem Stolařem.

Kde jsi pokračovala dál ve vzdělání a jaké byly tvoje první kroky v zaměstnání?

Po confirmaci a ukončení základní školy jsem nastoupila do zdravotní školy – obor dietní sestra. Tato škola byla jediná v Čechách, pro Moravu byla v Brně. Naše třída, kde nás bylo 32, 16 děvčat z Prahy, ostatní z různých koutů Čech. Bylo celkem úsměvné slyšet a rozumět tolika nářečím. Cílem našeho učení bylo vědět co jíst a čemu se vyvarovat při různých onemocněních. Po maturitě se venkovské absolventky dostaly do měst, odkud pocházely a my pražské jsme se do Prahy nedostaly. Já jsem nastoupila na umístěnku do pohraničí v Konstantinových Lázních. Tam byla dietní sestra pro 300 lidí. Nikdo mě nevedl, musela jsem si poradit sama. Při každém dalším turnusu nových pacientů jsem měla za úkol je seznámit s jejich dietami. Bylo to pro mne vždy stresující. Konstantinovy Lázně byly daleko od Prahy a domova, tak jsem si zažádala o přestup a mohla jsem nastoupit do nemocnice v Příbrami. Za dva roky jsem si našla místo dietní sestry na oddělení v nemocnici v Krči, kde se mi líbilo nejvíc. Chodila jsem i na vizity. Bohužel to bylo jen na zástup za mateřskou dovolenou.

Co bylo dál?

Po svatbě jsme se nastěhovali do bytu v Braníku, který jsme si stavěli svépomocí. Když jsem si v okolí hledala místo, zašla jsem na odbor školství. Dostala jsem na starost stravování dětí v několika mateřských školkách. Byla to zajímavá práce.

Po dvaceti letech spokojeného společného života skončilo naše manželství rozvodem. Zůstala jsem sama s dcerami sedm a deset let.

Jak jsi to vše zvládala? Měla si čas i na své záliby?

Začala jsem pracovat jako účetní, a to až do důchodu. Mimo péče o dcery a práci jsem se později věnovala chalupaření, cestování a četbě. Po 33 letech jsem se musela z Braníka odstěhovat, protože nový majitel domu zvýšil nájem natolik, že by mi na to můj důchod nestačil. Dcera mi nabídla bydlení v bytě jejího manžela v Dejvicích.

Jak žiješ teď?

Moje dvě dcery mají každá dvě děti – starší má dvě dcery 16 a 19 let a mladší dva syny 8 a 12 let. Občas pomáhám dceři v jejím podnikání a když je potřeba, pohlídám vnuky. Všichni mi dělají velkou radost. Ráda jezdím na chalupu k dceři, je to blízko lesa, pokaždé se tam moc těším, teď právě na šípky. Druhá dcera má taky zahradu, pořád mám co dělat. Již několik let spokojeně bydlím v bytě mladší dcery ve Vysočanech.

Moji velikou zálibou je čtení. Jsem pravidelný čtenář knihovny, každý měsíc si nosím domů několik knížek. Mám ráda severské autory, povídky, cestopisy.

Jak jsi se dostala do dejvického sboru?

Na doporučení mého bratra, který znal bratra faráře Hudce, jsem přišla do dejvického sboru, což považuji za můj nejšťastnější krok. Bylo mi právě sedmdesát let a k narozeninám mi přišla přát domů Mirjam Růžková. Přijetí ve sboru bylo úžasné. V té době jsem už neměla chalupu, tak jsem mohla pravidelně docházet do sboru. Jsem ráda součástí křesťanské služby, klubu poznávání, biblických hodin a dalších aktivit sboru. Získala jsem tady spoustu přátel. Také se mi líbí nedělní posezení po bohoslužbě při kávě a čaji v Komenského místnosti.

Můžeš prosím říct něco závěrem?

Děti a vnoučata jsou pro mne největší radost. Je důležité, aby člověk byl v životě potřebný.

Děkuji za hezké povídání.

Zapsala: Naděžda Sleziačková

PO ČTYŘECH LETECH VZDUCHOPRÁZDŇA

Comelback!

Komorní flétnový soubor

Syringa

9.12. v 18:00

SRDEČNĚ VÁS ZVEME NA

VÁNOČNÍ KONCERT

HRAJÍ

JITKA MATYSOVÁ, MARIE ŠPALOVÁ,
MARTINA VÁLKOVÁ, HELENA VEPŘEKOVÁ
A KAROLÍNA SVOZILOVÁ.

SÁL FARNÍHO SBORU ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ
DR. Z. WINTRA Č. 15, PRAHA 6 - DĚJVICE

VSTUPNÉ,
DOBROVOLNÉ

Láska prochází žaludkem a mění se v pomoc

22. října se v našem sboru konal již po několikáté bazar podzimních plodů. Svými produkty přispěly i jeho zakladatelky Draga Bošková a Jana Kohoutová.

Málokterý pražský farmářský trh by byl tak pestrý jako stůl ve sborové místnosti. Díky všem přispěvatelům se v nabídce bazaru objevily podzimní věnce, marmelády, sirupy, ořechy, jablka, koláče slané i sladké. Mezinárodní rozměr připravené hostině dodala třeba španělská frittata či francouzské bagety.

Říká se, že láska prochází žaludkem a třetí říjnovou neděli byl žaludek lásce dobrým pomocníkem. Tedy, láska věnovaná do pěstování a přípravy podzimních plodů a dobrot prošla žaludkem členů a členek našeho sboru i jejich rodin a známých - a díky tomu se proměnila v budoucí pomoc křesťanské služby. Na její financování se díky štědrosti všech zúčastněných vybrala částka 10 125 korun.

A co zaujalo jednu z nejmenších návštěvnic a „prodavaček“ letošního podzimního bazaru? „Pes Čilinka za sněžený muffin s lentilkami nezapltil, ale odvděčil se po svém, zatancoval svůj psí taneček“ doplňuje Lotka Kombercová.

Text a foto: Barbora Komberec Novosadová

Obrázky z konfirmační neděle (Jiří Hlavsa)

Vánoční koncert Našich pěvců

Naši pěvci srdečně zvou na Vánoční koncert, který se koná 21. prosince od 19:30 v kostele u Salvátora na Starém Městě. Na programu jsou: Česká mše vánoční Jakuba Jana Ryby, skladby Alessandra Stradelly a dalších.

Krabice od bot

je největší sbírka vánočních dárků pro děti z chudých rodin v ČR a jediná celorepubliková sbírka, kde nejen obdarovaní, ale také dárci jsou děti. Sbíрку pořádá Diakonie ve spolupráci se stovkami dobrovolníků na sběrných místech. V loňském roce dárci věnovali 48 000 dárků. Projekt má dvojí cíl: obdarovat děti z chudších rodin pěkným vánočním dárkem, možná jediným, který o Vánocích dostanou, a děti ze zajištěných rodin učit solidaritě. Ve finanční sbírce Krabice online už

20. 11. - 5. 12. 2023

**Darujte
Krabici
od bot**

Chcete udělat radost dětem z chudých rodin? Darujte jim k Vánocům krabice od bot plnou dáreků.

Jak na to?

- Na webu sbírky si předem vyberte, pro jak staré dítě a kde dárek odevzdáte.
- Sběrná místa máme po celé republice.
- Více na www.krabiceodbot.cz nebo na facebooku [@darujkrabiciodbot](https://www.facebook.com/darujkrabiciodbot)

Češi darovali více než 13 milionů korun na dlouhodobou pomoc rodinám a dětem v nouzi.

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je kvůli tiskárně v neděli 19. 12. 2023. Číslo vyjde někdy koncem roku.

Kalendář na prosinec 2023

Bohoslužby 9:30	3.12. 1. adventní, VP	M. Trgalová, křest Aleny Novotné, NP
odkaz na on-line vysílání najdete zde: dejvice.evangnet.cz/line-vysilani	10.12. 2. adventní, VP a v 18:00	A. Jacobea A. Jacobea, Sv. den památky zesnulých dětí
	17.12. 3. adventní	mládež + A. Jacobea
	24.12. 4. adventní, VP 22:00	M. Trgalová A. Jacobea, ekum. setkání s Biblií a koledami
	25.12. Boží hod, VP	A. Jacobea
	31.12. Silvestr	A. Jacobea
	7.1. VP	vzácný host

YouTube kanál ČCE Praha – Dejvice:

youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQl2tI8Ik-Fw

Děti (5 - 11)	každý pátek 15:30-16:30 (naposled 15.12.2023)
Mládež (13+)	každý čtvrtek v 18:30
Křesťan. služba	neděle 17.12. po bohoslužbách
Děti + rodiče	čtvrtek 7.12. 9:30-11:00
X-cátníci	úterý 12.12. v 19:00 téma: Vděčnost
Naši pěvci	každou středu 18:30-20:30 + koncert – viz níže
Diakonie Stodůlky	zpívání – každý pátek 9:15-10:15
Obcování	pondělí 18.12. na Malé Straně (info: A. Bohatová)
Biblická hodina	každé úterý 15:30-16:30 téma: list Galatským (naposled 12.12.2023)
Klub poznávání	čtvrtek 4.12. v 9:30 adventní posezení
Staršovstvo	7.12. v 19:00
Ostatní	3.12. po bohoslužbách adventní prodej Obchůdku Jednoho světa 5.12. v 19:00 Nekostel + uvedení knihy Saši Jacobea (Rock Café, Národní) 9.12. v 18:00 koncert Syringa 10.12. po bohoslužbách adventní prodej Biblion 13.12. 18 - 18:30 Naši Pěvci na Šestáku 17.12. po bohoslužbách adventní prodej výrobků klientů Diakonie 19.12. v 16:00 vánoční besídka SZŠ Diakonie (Stodůlky) 21.12. v 11:00 pietní akt Rudolf Pernický (Suchdol) 21.12. v 19:30 koncert Naši pěvci (Salvátor) 24.12. v 10:00 - 11:00 Betlémské světlo

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc, tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz. Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 737 517 413 (Saša Jacobea), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz

Bankovní spojení: č. ú. 2400319773/2010, var. symboly: salár =101, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103